

Giới thiệu Sủng Thiếp Ở Vương Phủ

Thể loại: Cổ đại – trùng sinh – sủng

Nguồn: ngocquynh520

Edit: hoalala

Số chương: 227 chương

Thời điểm trước khi mất mạng, Ngọc Nương là ái thiếp của Tấn Vương nhưng cuộc sống vinh hóa phủ quý chưa hưởng được bao lâu thì đã hương tiêu ngọc vãn.

Sống lại một lần nữa, nàng quyết định giữ lấy mạng nhỏ của mình, làm tốt công biệc của một bà vú, tuyệt đối không mưu toan, thấy người sang bắt quàng làm họ như kiếp trước.

Nhưng mọi chuyện thật không ngờ đến, kiếp này Tấn vương lạnh lùng kia lại như biến thành người khác, từng bước tiếp cận nàng, nắm tay nàng cùng nhau bước đi lên.

Người đòi đầu tở một việc, đó là Tấn An có một vị ái thiếp, từ ngày còn ở đất phong đã được sủng ái hơn người, sau khi vào cung lại càng độc sủng một phương, danh tiếng có một không hai.

Đối với ái thiếp này, có rất nhiều lời đồn thổi từ dân gian hương dã, điều duy nhất mà ai ai cũng đều biết, đó là, lúc ái thiếp này chưa bước chân vào vương phủ đã là một quả phụ, nghe đâu còn dẫn theo nhi tử.

Tấn An để rất có kỷ cương với công việc nội chính, chuyên cần chăm lo việc nước, chính là minh quân một đời, duy độc là liên tiếp vắng đầu khi ở trên người của ái thiếp này, khiến thế nhân chỉ trích rất nhiều.

Mà sự kiện hoang đường nhất, đó chính là, nhận nhi tử của ái thiếp kia dưới danh nghĩa của mình.

Đối mặt với chuyện này, Tấn An để tự mình đứng ra bác bỏ tin đồn: "Là thân sinh."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1

Mùa xuân, giữa tháng ba, trời Tân Châu chợt ấm áp hơn nhưng vẫn còn lạnh lẽo.

Hôm kia, trời mới vừa mưa một trận, từng giọt tí tách suốt hai ngày, cứ như vậy không thấy tạnh.

Trời lại rét lên, nơi nơi ướt đầm dề, một trận gió thổi qua, cái lạnh giá buốt liền len lỏi qua khe hở y phục chui vào trong, khiến người ta không khỏi rùng mình run lên một cái.

Hôm kia, Tấn Vương đã đi lên trên thành không có ở trong vương phủ.

Ngọc Nương đã nhờ người chuyển lời cho tỷ tỷ cùng tỷ phu, nói bọn họ ôm Tiểu Bảo đến cho chính mình thăm một chút.

Từ lúc vào Tấn Vương phủ, đã gần một năm, rất lâu rồi nàng không nhìn thấy Tiểu Bảo.

Ở trong vương phủ, Ngọc Nương rất được sủng ái, vương phi lại đặc biệt nể mặt nàng, vì thế, khi Ngọc Nương tìm người chuyển tin ra ngoài, có rất nhiều người nguyện ý đi làm.

Đến ngày hẹn, tỷ phu Diêu Thành cùng tỷ tỷ Huệ Nương ngồi trên một chiếc xe la che màn màu xanh đi đến cửa sau vương phủ, trong lòng căng thẳng mà lo âu, Ngọc Nương đã sớm chờ ở chỗ này.

"Phu nhân hay là dẫn phu nhân vào bên trong phủ đi, đứng ở chỗ này có vẻ không được tốt lắm." Nha hoàn Diệp Nhi nói.

Nghe xong lời này, Ngọc Nương cũng ý thức được nơi này người đến người đi, nói chuyện rất bất tiện, vả lại nàng cũng muốn ôm và thân thiết với Tiểu Bảo, vì thế dẫn Huệ Nương đang bế Tiểu Bảo đi vào, còn Diêu Thành, hẳn là nam nhân bên ngoài không thích hợp đi vào bên trong, tự nhiên có người chào hỏi, pha trà nóng hâm nóng com.

Dọc đường đi, ánh mắt của Ngọc Nương không nhìn đường mà nhìn chăm chăm Tiểu Bảo.

Đây là nhi tử của nàng, nhi tử mà nàng ngậm đắng nuốt cay sinh ra, nhưng bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà không thể giữ lại ở bên cạnh mình, năm đó, lúc nàng rời đi nhi tử chỉ là một hài tử còn ở trong tã lót, vậy mà hiện giờ lại lớn như thế này.

Dường như giữa mẫu tử có một loại gắn liền huyết mạch tự nhiên, mới đầu Tiểu Bảo nhìn Ngọc Nương còn thấy xa lạ, nhưng nhìn chăm chú thì xinh đẹp này một lát, bỗng nhiên cậu bé nở nụ cười, giờ cánh tay mũm mĩm lên muốn Ngọc Nương bế.

Mắt của Ngọc Nương đỏ lên ngay lập tức, tiếp nhận Tiểu Bảo thân thiết ôm vào trong ngực, muốn khóc, nhưng lại sợ hù dọa nhi tử, chỉ có thể liều mạng chịu đựng.

Thật vất vả chờ nàng bình phục tâm tình, đoàn người tiếp tục đi vào bên trong.

Huệ Nương dè dặt cẩn trọng đi bên cạnh muội muội, thấp thỏm không yên nhìn quanh bốn phía, nơi đây, rường cột chạm trổ hết sức xa hoa, cảnh tượng nghiêm cẩn tôn quý, ngay cả nha hoàn trong phủ thoát nhìn cũng đặc biệt tài trí hơn người, thậm chí từ y phục đến trang sức trên đầu, Diêu gia cũng được xem như là khá giả, thế nhưng Huệ Nương còn chưa mặc được chất liệu vải loại này, chưa từng đeo lên tay dạng đồ trang sức như thế.

"Ngọc Ngọc, muội kêu tỷ và tỷ phu ôm Tiểu Bảo đến đây vương gia cũng biết? Sẽ không gây trở ngại gì đến muội chứ?" Đến tiểu viện của Ngọc Nương ở, đội Diệp Nhi đi ra ngoài, lúc này, Huệ Nương mới có chút bận tâm kéo tay muội muội hỏi.

Nàng thấy muội muội trở mặt càng ngày càng kiêu diễm động lòng người.

Hôm nay Ngọc Nương mặc váy màu hồng đào thêu cảnh hoa mẫu đơn, lớp áo ngoài màu đỏ nhạt tương xứng quần lụa thêu mười hai chữ phúc, chải búi tóc nghiêng, trên tóc cài một trâm cây vàng 'Diệp Luyện Hoa' khảm hồng bảo thạch.

Trâm cài được làm cực kỳ tinh xảo, vài con bướm nhỏ rủ xuống, lúc ngồi yên cũng có thể chứng kiến mấy cánh bướm kia khẽ rung động tựa như có sự sống, miệng bướm khảm hồng bảo thạch, mấy viên hồng bảo thạch cũng không lớn, nhưng ánh sáng màu sắc cực kỳ tươi đẹp, khiến người ta có loại xúc động muốn chạm vào.

Thỉnh thoảng muội muội lại đưa bàn tay nhỏ bé trắng mịn lên sờ cây trâm kia, màu vàng lộng lẫy phối hợp với sắc hồng cực kỳ tươi đẹp, da trắng như tuyết, tóc đen huyền, mắt ngập nước môi đỏ mọng, thực sự là một bức tranh mỹ nhân hoàn mỹ.

Huệ Nương không phải là nam nhân, chỉ nhìn thôi mà tâm cũng biến hóa.

Lại nhìn cách sắp đặt và bài trí trong căn phòng này, Huệ Nương biết, hiện giờ cuộc sống của muội muội rất tốt, đại khái là cũng có vài phần thể diện trong phủ, nếu không, hôm nay bọn họ cũng không thể đến nơi này.

Nhưng Huệ Nương cũng hiểu, muội muội bất đồng với những người khác, chính là, không phải thân thể hoàn bích hầu hạ vương gia, mặc dù lúc này vương gia không có biểu hiện lưu tâm chuyện đó, nhưng ai biết sau này sẽ để ý hay không, hoặc là vì chuyện này mà sinh ra mâu thuẫn trong nội tâm, vì vậy mà muội muội sẽ bị lạnh nhạt, nếu như thế thì quả thực không tốt.

Ngược lại, Ngọc Nương không có suy tính nhiều như thế, chẳng qua nàng thật sự quá thương nhớ Tiểu Bảo.

Nàng không có biện pháp ra ngoài phủ, cũng chỉ có thể để Tiểu Bảo vào bên trong phủ, vì việc này, nàng đã sớm an bài nhiều ngày trước, tuy nàng được sủng ái, nhưng lại không có tiếng nói ở trong phủ, hết thảy chỉ có thể nhìn ánh mắt của vương phi, vì để vương phi đồng ý cho mình gặp nhi tử, từ lúc Tấn Vương từ *biên thành* hồi phủ, nàng đã sử dụng tất cả vốn liếng quần quít lấy hân không buông, nhiều lần ở Tư Ý Viện làm cho Hồ trắc phi không còn mặt mũi, vương phi mới đồng ý việc này.

Bây giờ, nghe tỷ tỷ nói thế, trong lòng Ngọc Nương không khỏi có chút thấp thỏm không yên.

Nhưng ngẫm lại, nàng được sủng ái, vốn phải nom nớp lo sợ, nếu Tấn Vương mặt lạnh kia cách mình xa một chút cũng tốt, nàng cũng đỡ phải ăn bữa nay lo bữa mai, rất sợ có một ngày vương ngại mắt của vương phi, cũng bị nàng ta đối phó như thế.

Thực ra, còn có một chuyện Ngọc Nương không muốn nghĩ nhiều, đó chính là Tấn Vương thật sự quá cường tráng, cũng có thể do ở biên thành 'ăn chay' quá lâu, sau khi trở về thì đặc biệt 'tham thịt', một khi hồi phủ là khiến nàng không biết ban ngày không biết đêm tối, *nói thiên nói địa*, mà nàng được sủng ái cũng bởi vậy mà truyền ra.

Trên thực tế, mỗi lần Tấn Vương tìm nàng, ngoại trừ làm chuyện này, căn bản là chưa từng nói với nàng được mấy câu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Xuất thân của Ngọc Nương chính là một nhi nữ rất được cưng chiều trong nhà, cha là tú tài nên nàng cũng nhận biết được vài chữ, so với nữ tử bình thường, nàng hiểu biết đạo lý nhiều hơn một chút, thật ra, nàng hiểu biểu hiện của Tấn Vương chính là coi nàng như một món đồ chơi mà thôi, nhưng ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, từ khi vào Tấn Vương phủ này, tất cả sự tình đều không thể tùy theo nàng.

Chỉ là những điều này, nhất định nàng sẽ không nói cho tỷ tỷ biết, nàng sợ tỷ tỷ lo lắng, chỉ có thể cười nói với tỷ tỷ là không việc gì.

Nhưng thật sự là không có việc gì sao?

Miệng của Huệ Nương không nói nhưng trong lòng lại trĩu nặng, cảm thấy muối muối không có thay đổi, vẫn ngây thơ khờ khạo như trước.

Ở bên cạnh, Huệ Nương suy nghĩ miên man, bên kia, Ngọc Nương ôm Tiểu Bảo lên vui vẻ trêu chọc.

Tiểu oa nhi mới hơn một tuổi, đúng là thời điểm vui đùa thú vị, y y a a bi bô, giọng non nớt khiến cho người nghe cảm thấy ngọt ngào.

Lúc này Diệp Nhi từ bên ngoài đi vào, nói vương phi mời Ngọc Nương qua nói chuyện, Tiểu Bảo cũng mang theo.

Tỷ muội hai người nhìn nhau, Ngọc Nương đề xuống sự bất an trong lòng, ôm Tiểu Bảo, kéo tay tỷ tỷ đi ra khỏi phòng, trên đường đi, vì trấn an Huệ Nương đang thấp thỏm lo âu, nàng còn an ủi tỷ tỷ, nói vương phi là một người rất hiền hòa.

Xác thực, Vương phi cũng là một người hiền hòa, mặc dù đáng vẻ có hơi thanh lãnh một chút, nhưng đối đãi với Tiểu Bảo và Huệ Nương vô cùng kính trọng.

Không chỉ thưởng cho Huệ Nương một cái vòng vàng, còn thưởng cho Tiểu Bảo một cái vòng cổ vàng ròng khảm ngọc quý, đại khái cũng là vì tặng thể diện cho Ngọc Nương, vương phi còn đích thân đeo vòng cổ cho Tiểu Bảo.

Vì vậy, sự bất an vừa nhen nhúm trong lòng Ngọc Nương đã hoàn toàn biến thành sự cảm động đến rơi nước mắt.

Nàng nghĩ đến rất nhiều điều, nghĩ rằng nếu Tiểu Bảo có thể được vương phi thích, có phải về sau mình gặp nhi tử sẽ dễ dàng hơn đúng không? Đương nhiên, khẳng định là phải trả giá lớn, vì thế, thậm chí nàng còn liên tưởng, chờ Tấn Vương từ biên thành trở về, nàng sẽ dùng loại thủ đoạn nào để giữ hắn ở lại trong phòng của mình.

Còn nhớ hán thập phần thích làm ‘chuyện đó’ ở trong thư phòng, nàng lại ngưng ngừng, luôn luôn ngăn cản khước từ, đã từng dẫn tới hán không vui, nhiều ngày sau mới đi tìm nàng, mà trong mấy ngày đó, vương phi đối đãi với nàng là một bộ mặt lạnh, cho đến khi Tấn Vương tới tìm nàng, mới cho nàng vài phần sắc mặt tốt.

Nếu không, vậy thử cái này xem?

Vương phi cũng không giữ Ngọc Nương ở lại lâu, nói là để tỷ muội các nàng có thêm nhiều thời gian trò chuyện cùng nhau, vì thế cho các nàng lui ra.

Đến buổi trưa, vương phi lại thưởng món ăn, tâm tình của tỷ muội hai người kể cả Tiểu Bảo thập phần khoái trá dùng bữa cơm.

Thời gian còn sớm, Ngọc Nương cho Diệp Nhi lui xuống, cùng nhau ngồi ở trên giường gạch lớn gần cửa sổ, vừa nói chuyện cùng Huệ Nương, vừa dỗ Tiểu Bảo ngủ.

Tiểu Bảo tựa ở trong ngực nương, ngủ cực kỳ ngọt ngào say nồng.

"Nói cho tỷ nghe, không phải nói đến vương phủ làm bà vú sao, thế nào lại thành hầu hạ vương gia? Vương gia đối đãi với muội được hay không?" Đại khái cũng do vương phi hiền hòa khiến cho Huệ Nương coi bỏ sự bất an trong lòng, cho nên mới dám nói chút ít lời tư mật này cùng muội muội.

Ban đầu Ngọc Nương còn nghĩ phải giải thích thế nào với tỷ tỷ, khi nghe đến câu "được hay không" kia, lập tức đỏ mặt.

Đến cùng là cái gì mới xem như ‘được hay không’? Dưới mắt của người ngoài cuộc, có được sự sủng ái chính là tốt, vì vậy, hán đối đãi với nàng như thế cũng xem như là tốt sao?

Nhìn đáng vẻ của muội muội, Huệ Nương còn có cái gì mà không hiểu? Có chút cảm thán thở dài, nói: "Nếu vương gia đối đãi với muội tốt, muội nên dụng tâm hầu hạ ngài ấy, cũng đừng sợ sau này mất đi Tiểu Bảo, muội đừng lo, có tỷ và tỷ phụ, dù thế nào cũng sẽ không bạc đãi đứa nhỏ này."

Vừa nghe lời này, Ngọc Nương không khỏi cúi đầu nhìn Tiểu Bảo ở trong lòng, có phần không đành lòng vuốt ve cái đầu nhỏ của nhi tử.

"Tỷ....."

"Rốt cuộc cũng xem như muội có hi vọng, tỷ cũng không cần suốt ngày vừa nghĩ muội liên bận tâm không thôi, muội phải thông minh một chút, nên tranh thì tranh, không nên tranh thì ngàn vạn lần đừng tranh..... Vương phi đối đãi tốt với muội, muội phải thành thật nghe lời, người ta là chính thể, muội là thiếp, tuyệt đối không nên động tâm tư không nên có....."

Kỳ thật, Huệ Nương cũng không hiểu cách đối nhân xử thế trong vương phủ to lớn này, nàng chỉ có thể tận lực mang chút ít đạo lý mình biết nói cho muội muội hiểu, Ngọc Nương vừa nghiêm cẩn lắng nghe vừa gật đầu.

Mà thời gian cũng thấm thoát trôi qua.

Điệp Nhi từ bên ngoài đi vào, nói: "Phu nhân, thời gian đã không còn sớm."

Nhất thời, Ngọc Nương cảm giác được trong lòng có một loại đau đớn tê liệt, muốn giữ chặt tỷ tỷ cùng Tiểu Bảo không cho bọn họ đi, nhưng trên mặt lại tươi cười, đứng dậy đi vào trong phòng ngủ thu thập này nọ, vào phòng ngủ, nàng lại vụng trộm lau nước mắt một lát, lau khô nước mắt trên mặt mới ôm một bao đồ đi ra.

Bên trong có y phục nàng làm cho Tiểu Bảo mấy tháng nay, áo trong áo ngoài quần trong quần ngoài, tất cả đều là loại vải có chất liệu tốt mà vương phi thường nàng, còn có y phục nàng làm cho tỷ tỷ và tỷ phu, ngoài ra còn có chút ngân lượng, là nàng tích góp mấy tháng lương, xem như là tiền ăn uống gửi nuôi Tiểu Bảo ở trong nhà tỷ tỷ.

Nàng lưu luyến không rời đưa Huệ Nương và Tiểu Bảo đến cửa sau, lúc này Tiểu Bảo đã tỉnh, có chút nghi ngờ nhìn mấy người lớn, Huệ Nương thở dài an ủi mọi người để nàng đừng khổ sở, chớ sau này có cơ hội lại mang Tiểu Bảo tới thăm nàng là được.

Diêu Thành đã chờ trên xe la, Huệ Nương ôm Tiểu Bảo lên xe.

Ngọc Nương không dám nhìn hình ảnh này, quay lưng cúi đầu cắn môi dưới, trong lòng hạ quyết tâm sẽ cố gắng lấy lòng vương phi, để sau này được đón Tiểu Bảo cùng tỷ tỷ đến trong phủ nhiều hơn.

Nghĩ như thế, rốt cuộc thì cảm giác khó chịu trong lòng phật nhật chút ít, nàng mới mang Điệp Nhi trở lại tiểu viện.

Vì ngày hôm nay, nàng đã bận rộn rất nhiều ngày, mỗi lần Tấn Vương đến rồi đi, nàng cần nghỉ ngơi nhiều ngày mới có thể trở lại bình thường, hai ngày nay, vì mong Tiểu Bảo đến, ngay cả nghỉ ngơi nàng cũng chẳng quan tâm, bây giờ người đã đi, tinh thần kia cũng không còn, nhất thời cảm thấy mệt mỏi cực kỳ.

"Điệp Nhi, bữa tối đừng gọi ta, ta muốn ngủ một giấc." Một mặt nàng dặn dò, một mặt đi vào phòng ngủ.

Ở sau lưng nàng, Điệp Nhi có chút do dự nhìn bóng lưng thướt tha như cảnh liễu đón gió của đối phương, trong lòng nàng ta mắng một câu "hò ly tính".

Toàn bộ Tấn Vương phủ có ai lại không biết, Ngọc phu nhân chính là dựa vào thủ đoạn hồ mị mê hoặc mà trèo lên địa vị này, chẳng biết xấu hổ, cả ngày lẫn đêm cứng rắn lôi kéo vương gia đến phòng của nàng, Điệp Nhi hầu hạ ở bên cạnh Ngọc Nương, không tránh khỏi sẽ gặp phải mấy loại tình cảnh không thích hợp gặp người, nghĩ tới hôm đó, đứng cách tám màn nhìn vào bên trong, bóng dáng kia nằm ở phía trên uyển chuyển phập phồng không ngừng, nàng ta nhìn không được mà đỏ mặt, ở trong lòng lại phỉ nhổ một ngụm.

Nàng ta bĩu môi, dự định đi theo vào hầu hạ Ngọc Nương thay y phục, nhưng sau đó, ở tại cửa phòng hét lên một tiếng thét chói tai.

Chỉ thấy Ngọc Nương nằm sấp trên mặt đất, hoàn toàn không có động tĩnh, khoe miệng chảy xuống một vết máu đen sì.

Biên thành: biên giới thành trì

Nói thiên nói địa: lú lười, nói năng không rành mạch

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-1

Tô Ngọc Nương nắm thật chặt tay của Tiểu Bảo, chỉ có như thế, nàng mới thật sự cảm giác được mình đã sống lại.

Bên ngoài, Tô Huệ Nương đang nói chuyện cùng với bà bà* Lý Thị.

Đại khái là hai người cho rằng Ngọc Nương đang ngủ, tuy giọng nói đè ép rất thấp, nhưng không có cố kỵ chút nào, tiếng cãi vã của hai người theo khe cửa truyền vào, chui vào trong tai của Ngọc Nương.

Ngọc Nương liên tục cười khổ.

Cái chết của nàng đến quá nhanh chóng, nàng chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau tựa như bị lửa đốt, sau đó cả người mất đi tri giác, đến lúc tỉnh lại, lại là thời điểm nàng mới vừa sinh Tiểu Bảo không bao lâu.

Lúc mới tỉnh lại, nàng cho là mình đang nằm mơ, cho đến khi từng việc liên tiếp phát sinh giống như trong mộng, rốt cuộc nàng mới tỉnh ngộ, nàng không phải đang nằm mơ, mà thực sự là đã trở lại xưa kia.

Nhưng vì sao ông trời vẫn không buông tha nàng, vì sao không cho nàng trùng sinh trước khi mọi chuyện chưa phát sinh, lại cứ cố tình ở thời điểm này!

Nãi oa trong lòng giật mình một cái, cắt đứt suy nghĩ của Ngọc Nương, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ bé hai cái, Tiểu Bảo lại lần nữa ngủ thật say.

Nãi oa đã hơn hai tháng tuổi, chính là thời điểm ngũ quan bắt đầu rõ ràng, nãi oa có một tướng mạo rất nổi bật, đôi mắt có hình dáng hẹp dài, lông mi rất dài, sống mũi cao thẳng, cánh môi đỏ hồng, thật sự khiến người ta nhìn thế nào cũng đều yêu thích.

Nếu là người không biết chuyện nhìn thấy hài tử này, chỉ sợ cũng sẽ tán thưởng một câu, khẳng định cha của hài tử là một người cực kỳ tuấn tú.

Nhưng cha của hài tử - -

Đại là đã chết một lần, rồi lại sống lại, thật sự trong lòng Ngọc Nương không còn canh cánh chuyện này như kiếp trước.

Nếu trùng sinh ở thời điểm mọi chuyện còn chưa phát sinh, không phải sẽ không có Tiểu Bảo hay sao?

Làm nương hai đời, mặc dù này đứa nhỏ này không được chúc phúc, thậm chí còn mang đến cho nàng rất nhiều đau khổ, nhưng trong lòng Ngọc Nương vẫn rất yêu thương bé, đây là nàng nhọc nhằn khổ sở hoài thai mười tháng, liệu mạng không cần danh tiếng, ngay cả tính mạng cũng đánh liều mới sinh hạ hài tử, tại sao nàng có thể cam lòng bỏ cho được?

Cho nên, số mệnh đã định nàng phải sinh hạ Tiểu Bảo, số mệnh đã định sẽ phát sinh tất cả những sự tình kinh khủng kia.

Đều là do số mệnh đã định!

Nghĩ như thế, trong lòng Ngọc Nương sôi trào không dứt, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cũng vì vậy, lần nữa nghe thấy những lời lăng nhục mình ở bên ngoài, trái lại nàng thật sự không có phần nộ như trong tưởng tượng của mình.

Ở gian ngoài, Huệ Nương không dám tin nhìn Lý Thị, không cách nào tiếp thu những lời nói ác độc phát ra từ trong miệng của bà ta.

Đối với bà bà, nàng đã sớm biết rõ bà ta không phải là một người dễ sống chung, nhưng cho dù ai cũng có thể nói những lời này, duy chỉ có bà ta là không có tư cách.

Tại sao Ngọc Ngọc lại gặp phải những chuyện này, tại sao chưa cưới mà đã sinh con, đều là vì nữ nhi tốt của bà ta, cô em chồng tốt của nàng, muội muội của nàng đang yên đang lành, chẳng qua là đến đây ở vài ngày làm bạn với nàng, lại gặp phải chuyện kinh khủng như thế.

Không còn danh tiết, sự trong sạch - cái trọng yếu nhất đời nữ nhi đã không còn. treuy65n chỉ đăng trên ddlequydon

Nếu không phải là tiếng thờ dài buồn bã cả ngày lẫn đêm của cha thì chính là sự giận dữ không dứt, cả ngày nương lấy nước mắt rửa mặt, vốn định tìm một người gả muội muội đi, chỉ cần người ta không chê muội muội không còn trong sạch, có ai ngờ, thế nhưng muội muội lỡ làm mang thai.

Cũng do người trong nhà sơ sẩy, suốt ngày đại tẩu âm ỉ không ngừng, huyên náo khiến cả nhà không được an bình, Ngọc Ngọc gặp cảnh tình khó khăn này, tâm thần hoảng hốt không yên, đến khi phát hiện hoài hài tử thì thai nhi quá lớn tháng, tuyệt đối không thể bỏ.

Trừ phi là không cần tính mạng.

Trong nhà không có biện pháp chờ đợi nữa, trùng hợp nàng cũng có thai, liền đón muội muội đến bên cạnh mình chờ sinh, có mình che giấu bên ngoài, chờ muội muội hạ sinh sẽ tặng hài tử cho người ta, thế nào cũng có thể giấu giếm được chuyện này.

Mọi chuyện đều đã tính toán rất tốt, duy nhất có một chuyện là đã xem nhẹ trái tim người làm nương, muội muội lại không chịu đưa Tiểu Bảo cho người khác.

Đều là mẫu thân, Huệ Nương có thể hiểu được lòng của muội muội.

Đó là chính mình mang thai mười tháng, bước một chân vào quỷ môn quan mới sinh hạ hài tử, mỗi ngày ôm ở trong ngực nhìn thế nào cũng nhìn không đủ, làm sao có thể nhẫn tâm tặng cho người ta.

Lúc đầu, do bà bà chột dạ, vẫn là tương đối hoà nhã, trong nhà có thức ăn gì bỏ thân thể, nàng có một phần thì Ngọc Ngọc cũng có một phần, chẳng qua còn chưa đến nửa năm, sắc mặt bà bà đã thay đổi, ngày ngày, lúc nào cũng ở trước mặt nàng nói những lời có ngụ ý.

Do hiện giờ muội muội cùng cháu trai đang ở đây, tất cả mọi sự nàng đều nhẫn nhịn, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, bà bà lại càng ngày càng quá quắt, ở ngay trước mặt Ngọc Ngọc chỉ cây dâu mắng cây hòe, thậm chí còn thừa lúc nàng cùng Ngọc Ngọc sơ sẩy, thiếu chút nữa lên mang Tiểu Bảo ra ngoài đưa cho người ta, nếu không phải trượng phu trở về đúng lúc ngăn cản chuyện này, quả thực, Huệ Nương không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ phát sinh đến chuyện gì.

Ngọc Ngọc xem Tiểu Bảo như mạng, không có mạng, muội muội của nàng còn có thể sống hay sao?

Do đó Huệ Nương vô cùng phấn nộ, xưa nay nàng không mạnh miệng với bà bà, lần đầu tiên rùm beng lớn cùng Lý Thị.

"Ta làm như thế không đúng ở chỗ nào? Nàng ta là đại cô nương trong một gia đình thanh bạch, nếu không phải do nàng ta không biết kiềm chế, làm sao sẽ phát sinh loại sự tình mất mặt này! Còn nữa, chưa từng thấy hoa cúc khuê nữ (2) nào có bộ dáng như nàng, ngực thì căng phồng, mông tròn lại vênh, vừa bước đi là đong đưa, có nam nhân nào chịu được khi thấy nàng ta như vậy? Lão nương ta sống nhiều năm cũng chưa thấy qua loại hoa cúc khuê nữ như thế, còn không phải là lén lút câu thả cùng người khác, chuốc lấy tai họa, không thể che đậy nên mới bắt lấy Yến tỷ nhi của ta ra làm lá chắn!"

Lý Thị có khuôn mặt dài, mắt một mí, bởi vì lớn tuổi nên làn da nhão nhệch, hơn nữa còn gầy còm, da dẻ đều đã chảy xệ, tướng mạo nhìn thập phần cay nghiệt.

Xác thực đúng như thế, ở trong ngõ hẻm này, có người nào không biết Diêu gia có một bà nương rất lợi hại, quân thúc trượng phụ của mình phải ngoan ngoãn, trượng phu chết, nắm quyền trong nhà, nhi tử và con dâu cũng không dám thở mạnh một tiếng ở trước mặt bà ta.

Bà già này cũng là một người chua ngoa đánh đá, ai dám nói một câu không xuôi tai, bà ta sẽ đứng ở trước cửa nhà của người đó mắng chửi suốt ba ngày, đặc biệt là Diêu gia có nhi tử làm bộ khoái (3) nên không ai dám chọc đến bà ta, không thể trêu vào thì trốn tránh ẩn núp, dằn dả, rõ ràng là ở cùng một ngõ hẻm, nhưng không có người nào nguyện ý đến cửa nhà Diêu gia.

"Ta nói lại một lần nữa, Tô Huệ Nương, ít đến dính líu Yến tỷ nhi của ta, sự tình này không quan hệ đến Yến tỷ nhi, Yến tỷ nhi chỉ là một cô nương, làm sao có thể nghĩ đến chuyện lừa muội muội kia của người đến loại địa phương như hẻm Cây Liễu đó, Yến tỷ nhi của ta còn phải lập gia đình, lần sau, nếu lại để ta nghe thấy mấy lời này, ta sẽ kêu Thành nhi bỏ người!" Lý Thị chống nạnh mắng chửi.

1 Bà bà: mẹ chồng

2 Khuê nữ hoa cúc: con gái mới lớn

3 Bộ khoái: chuyên phát trát đòi và bắt giữ người

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-2

Huệ Nương bị sự vô si của bà bà làm cho kinh sợ, vỗ bàn một cái đứng lên: "Khỏi cần nhà của người hưu ta, chính ta tự đi!"

Lý Thị ha ha cười gằn: "Mau đi đi, để Hồng ca nhi lại cho ta, ta cũng muốn nhìn thử người cha nghèo kiệt hủ lậu kia của người có thể nuôi sống một đại gia đình, còn có khả năng nuôi thêm hai nữ nhi làm trái nữ tắc như các người không, đúng rồi, còn có dã chủng không rõ lai lịch kia nữa!"

Huệ Nương tức giận đến toàn thân run lên không ngừng, có thể từ nhỏ đã được giáo dưỡng khiến nàng không làm được chuyện đánh mắng lẫn nhau với người khác, huống chi, đây vẫn là bà bà của nàng, nương của trượng phu nàng. Chương mới nhất đăng trên

Nàng lau nước mắt một cái, quay người đi tới hòm xiềng bên trong phòng thu dọn đồ đạc, dự định mang theo muội muội và Tiểu Bảo cùng Hồng ca nhi về nhà mẹ đẻ, lần này, nếu trượng phu lại đến cầu xin nàng, nàng tuyệt đối sẽ không trở về, nàng cũng không tin, mang theo muội muội thì không thể sống nổi ở trên đời này.

Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nam vang dội vang lên ở ngoài cửa.

"Đây là như thế nào? Nương, người lại làm cái gì nữa hả?"

Là trượng phu của Huệ Nương - Diêu Thành trở về.

Diêu Thành là một bộ khoái ở huyện Lâm Vân thuộc phạm vi Tấn Châu, đã mấy đời phục dịch cho Lâm gia, vị trí bộ khoái này là Diêu lão cha truyền lại cho hắn, tuy thân phận có hơi thấp, nhưng được cái là làm việc công ăn lương, và lại, từ trước tới nay bộ khoái là loại mặt lạnh mà thu nhập nhiều, cho nên gia cảnh của Diêu gia coi như không tệ, nếu không, năm đó Tô tú tài cũng không sẽ gả đại nữ nhi đến Diêu gia.

Tuy Tô gia có một tú tài, nhưng gia cảnh không khá, Tô tú tài làm trợ giảng ở trường tư thực, mỗi tháng chỉ có hai lượng bạc, lại phải nuôi mười mấy miệng ăn trong nhà, trước kia nhân khẩu trong nhà ít, ngày ngày trôi qua có hơi thất chặt một chút, nhưng cũng có thể qua, từ lúc ca ca của Tô Huệ Nương - Tô Ngọc Thành thành thân, lại liên tục sinh ba đứa bé, Tô gia càng ngày lại càng kiệt gấu và vai.

Năm đó, sở dĩ Tô Huệ Nương phải gả đến Diêu gia, là bởi vì trong mấy đám cầu hôn, Diêu gia đưa ra sính lễ nhiều nhất, có chút ít sính lễ này, hôn sự của Tô Ngọc Thành mới dễ dàng xử lý, ban đầu Tô Huệ Nương không muốn gả đến Diêu gia, nhưng do không chịu nổi cha mẹ cứ mặt mày ủ rũ, đại ca một xấp đầy tuổi còn chưa thành thân, hơn nữa, sau khi gặp mặt Diêu Thành một lần, cảm thấy nam nhân này coi như không tệ, liền gả qua đây.

Sau khi thành thân, Diêu Thành rất yêu thương thê tử, tính tình lại sẵn sàng, vợ chồng son ân ái ái ái, cuộc sống coi như hạnh phúc, duy chỉ có một chuyện

không tốt, đó chính là nương của Diêu Thành - Lý Thị, là người không dễ sống chung. Truyện chỉ đăng trên

Nhưng mọi việc đều có Diêu Thành chống ở phía trước, mỗi ngày Tô Huệ Nương trôi qua cũng hài lòng, hơn nữa bụng dạ cũng không chịu thua kém, ngay năm gả sang đây đã sinh đại tôn tử cho Diêu gia, năm ngoái lại hoài thai, sinh ra một ca nhi, địa vị ở Diêu gia ngày một vững chắc.

Thỉnh thoảng Lý Thị muốn làm gì, đều phải nhìn đến nhi tử và tôn tử, cũng sẽ phải nhịn xuống một chút.

Đúng lúc này, bên Tô gia lại lục đục, từ khi đại tẩu Chu thị vào cửa, suốt ngày động tâm tư ở trên người cô em chồng Tô Ngọc Nương, liên tục náo loạn âm ỉ hai trận, càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi, Huệ Nương đau lòng muối muối, lại nghĩ nhà mẹ đẻ không dư dả, nên đón muối muối đến bên cạnh mình. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn

Lấy có là để muối muối đến giúp chăm sóc cháu trai, dù sao thì với gia cảnh của Diêu gia, nhiều thêm một người ăn cơm cũng không tính là gì.

Đối với chuyện này, Lý Thị vui vẻ khi thấy việc thành.

Từ trước bà ta đã là kẻ lười biếng, lại nuông chiều nữ nhi, nghĩ thầm có người đến giúp con dâu làm việc cũng tốt, từ lúc Diêu Thành lên làm bộ khoái, Lý Thị liền ra dáng phu nhân nhà quan, nhưng là loại người kiến thức hạn hẹp, không bỏ được tiền mua nha hoàn, hiện thời có nha hoàn hầu hạ không cần tiền, không phải là vừa vặn sao.

Mà Ngọc Nương đến Diêu gia, tính tình lại chịu khó, bên trong bên ngoài đều tay cầm tay nắm, quả thực chia sẻ không ít việc nhà giúp Huệ Nương.

Lẽ ra, như thế là chuyện tốt vẹn toàn đôi bên, nhưng hết lần này tới lần khác, nha đầu Yến tỷ nhi lại phá hỏng.

Yến tỷ nhi chính là ấu nữ của Lý Thị, xưa nay được sủng ái, đã mười bốn mười lăm tuổi nhưng suốt ngày chuyện gì cũng không làm, tính tình còn thấp phần diêu ngoa tùy hứng. Diêu Thành làm bộ khoái tránh không khỏi có thù hata vì công sự mà đến nhà tìm hấn, trong đó có một bộ khoái tên gọi Trần An, bộ dáng thanh tú nhả nhặn, tuấn tú lịch sự, nếu không nói là bộ khoái, người khác còn nghĩ hấn là một học trò.

Trần an này chỉ đến có hai lần, Yến tỷ nhi đã vụng trộm vừa ý hấn.

Có ai ngờ được ‘thiếp cố ý lang vô tình’, sở dĩ Trần An nhiều lần đến Diêu gia, hoàn toàn là vì nhìn thấy Ngọc Nương ở Diêu Gia, hấn sinh lòng ái mộ, vì vậy mới mượn cớ đến nhiều lần.

Mà chuyện này, không biết như thế nào mà bị Yến tỷ nhi biết được.

Yến tỷ nhi còn nhỏ nhưng tâm địa ác độc, từ bé đã tiếp xúc với nhóm người làm bộ khoái, bên trong đó có đủ mọi hạng người, ả đều rõ ràng, liền nghĩ ra ngay một kế, lừa Ngọc Nương lương thiện đến hẻm Liễu, muốn mượn cơ hội làm hỏng danh dự của Ngọc Nương.

Vì vậy mà phát sinh bi kịch, không biết Ngọc Nương bị tên nào cường bạo phá hỏng thân thể, sau đó phát sinh hết thảy mọi chuyện.

Mà người Diêu gia, sở dĩ rõ ràng mọi chuyện trong đó, là do về sau Ngọc Nương có thai, Diêu Thành ép hỏi Yến tỷ nhi, ả mới tự mình nói ra.

Nhưng ả cứ một mực khẳng khẳng, nói chỉ là trêu chọc đùa bỡn Ngọc Nương, chẳng phải là có chủ tâm muốn hại nàng.

Nhưng vấn đề là ai tin tưởng ả?

Yến tỷ nhi có thân nương Lý Thị làm chỗ dựa vững chắc, vì vậy mà bỗng nhiên bị mắng chửi vài bữa, sự tình này liền trôi qua, dù Huệ Nương có tức giận, cũng không thể ăn tươi nuốt sống cô em chồng, nàng cũng giận đến mức bỏ về nhà mẹ đẻ, nhưng Diêu Thành đến thỉnh cầu mấy lần, Minh ca nhi lại suốt ngày khóc đòi nương, Huệ Nương đành cần rặng quay trở về.

Bởi vì ả náy với muối muối, hơn nữa đại tẩu lại làm trời làm đất âm ỉ ở trong nhà, nàng dốc hết sức kiên trì đón Ngọc Nương đến bên cạnh mình, nhưng cũng không có một chỗ nào thanh tịnh, ngậy ngốc ở Tô gia không được, Diêu gia này cũng không phải địa phương tốt.

Ban đầu Lý Thị còn vương ngại chột dạ, cam chịu để Ngọc Nương ở lại trong nhà, nhưng không biết Yến tỷ nhi xúi giục cái gì, bà ta càng ngày càng không tha cho Ngọc Nương, luôn nói trong nhà có một người ngậy ngốc như vậy sẽ làm hỏng nề nếp gia phong của Diêu gia.

Nhưng vấn đề là, Diêu gia còn có nề nếp gia phong sao?

Trong phòng, Ngọc Nương nghe tiếng cãi vã bên ngoài, mặt không thay đổi không biết nghĩ tới điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Từ sau khi phát sinh sự tình của Ngọc Nương, Diêu Thành đã không còn nghe lời Lý Thị như lúc trước.

Từ nhà môn trở về, thấy tức phụ tức giận đến cả người run lên, mặt mũi đầy nước mắt, hấn phát giận một trận thật lớn, rống lên, đuổi Lý Thị đi ra ngoài. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Nhưng vấn đề là, trị phần ngon nhưng không trị phần gốc.

Hễ Yến tỷ nhi còn ở trong nhà một ngày, hay Ngọc Nương vẫn ở Diêu gia, hoặc là Lý Thị còn ở đây, lúc nào cũng sẽ ồn ào náo loạn.

Huệ Nương ngồi trên giường khóc ô ô, khóc vì bản thân uất ức, khóc sự cay nghiệt của bà bà, khóc cho muối muối đáng thương của mình.

Diêu Thành bó tay đứng ở một bên luống cuống, hấn đau lòng tức phụ, cũng thương em vợ, nhưng hấn cũng không thể đuổi nương và muối muối của hấn ra khỏi nhà, Diêu gia chỉ có hấn là con trai độc nhất, trước lúc lâm chung, cha của hấn luôn dặn dò hấn phải hiếu thuận nương, phải lo cho muối muối xuất giá.

"Huệ nương, nàng đánh ta một trận đi, ra sức đánh ta thật mạnh, đừng ở chỗ này giận bản thân mình, đều là ta sai, đều là ta sai..."

Một đại nam nhân ngồi xồm ở đó, ôm đầu thở dài, ở bên ngoài là một bộ khoái uy phong凛凛, giờ đây lại phải như thế này, nói một cách nghiêm túc, Diêu Thành đối xử với Huệ Nương rất tốt, nếu không, Huệ Nương và hấn đã sớm không qua nổi nữa.

"Nương của chàng không có lương tâm, muối muối kia của chàng cũng là loại tâm địa đen tối, sao các nàng có thể làm như vậy....." Huệ Nương khóc đến thương tâm gần chết. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Muối muối của nàng từ nhỏ đã nghe lời hiểu chuyện, lúc còn nhỏ, ở sau lưng trước mặt nàng kêu tỷ tỷ ời, có cái gì ăn ngon đều lấy đến cho nàng trước, vì nàng xuất giá, muối muối muốn theo cho nàng cái khăn voan, vụng trộm gạt người trong nhà, làm hà bao suốt hai tháng mới có thể đổi được chút vải lụa tốt.

Rõ ràng là đại tẩu trong tối ngoài sáng lúc nào cũng khó xử muối muối, muối muối còn gạt người trong nhà nói không có, nếu không phải hôm đó, nàng về nhà mẹ đẻ nghe thím hàng xóm ở cách vách nói hai câu ẩn ý, nàng còn không biết, mỗi ngày đại tẩu đều có ý nghĩ bán muối muối với một cái giá tốt.

"Huệ nương, đều là ta sai, đều là ta sai, nàng đừng khóc..."

Ngoài phòng, Huệ Nương khóc không thành tiếng.

Trong phòng, Ngọc Nương lệ rơi đầy mặt.

Diêu Thành dụ dỗ được một lúc, mới dỗ được Huệ Nương bình tĩnh lại.

Hấn ân cần đi múc nước cho Huệ Nương rửa mặt, Huệ Nương rửa sạch mặt, chải đầu chải tóc lại một lần nữa, trừ đôi mắt sưng đỏ thì tâm tình đã bình phục không ít, chỉ là mảy liễu cau lại, hiển nhiên là vì sự tình của Ngọc Nương vẫn canh cánh trong lòng nàng.

Diêu Thành thở dài một hơi, đi ra khỏi phòng.

Sắc trời không còn sớm, trong nhà nôi lạnh lờ lờ, trước kia, lúc còn chưa thành thân, hấn không cảm giác được, sau khi thành thân, mỗi ngày có Huệ Nương ôn nhu hiền lành làm thức ăn ngon lành chờ hấn về, rất cuộc, Diêu Thành thấy rằng mình không thể nhẫn nhịn được nữa.

Nghĩ tới chuyện vừa mới phát sinh, trong lòng hấn đúng là có một trận phiền muộn.

Lý Thị là nương của hấn, dù nhi tử có buồn phiền cũng không thể vênh mặt hất hàm sai khiến nương, nhưng còn Yến tỷ nhi....

Diêu Thành còn nhớ, lúc mình vừa mới bước vào cửa sân đã nhìn thấy rèm cửa ở phía tây động đập một cái.

Tuổi còn nhỏ nhưng tâm tư lại ác độc, làm sao hấn lại có một muối muối 'tốt' như thế. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Hấn đi vài bước đến dưới cửa sổ căn phòng phía tây, vỗ cửa sổ nói "Người đi ra cho ta, nấu cơm!"

Trong phòng thập phần yên tĩnh, một lát sau, Yến tỷ nhi chậm rì rì đi ra.

"Ca, tẩu tử không rảnh à?"

Diêu Thành cười lạnh: "Tẩu tử của ngươi trông chừng Minh ca nhi, cho Hồng ca nhi bú sữa, hai đứa bé đều dựa vào nàng ấy, còn ngươi, là tiểu cô, suốt ngày ngồi đợi tẩu tử của ngươi làm cơm, còn phải đi mời ngươi tới ăn!"

Sắc mặt Yến tỷ nhi không thể nào đẹp mắt: "Không phải còn có Ngọc Nương."

Diêu Thành hét lớn một tiếng: "Ngươi cầm miệng cho ta, kêu ngươi đi nấu cơm thì đi nấu đi!"

Thấy ca ca giận thành thế này, Yến tỷ nhi cũng không dám lên tiếng nữa, đành hoảng tử tế đi vào phòng bếp.

Ở trong phòng bên cạnh, Lý Thị tức giận gõ cộp cộp cộp trên cửa sổ, những lời nhi tử nói với nữ nhi, không bằng nói là nói cho bà ta nghe.

Có giận cũng vô dụng, xưa nay Điều Thành hiếu thuận, nhưng khi thật sự cáu bực lên, Lý Thị cũng không dám chọc vào hấn.

Yến tỷ nhi níu chặt thức ăn trong tay một cái lại một cái, thức ăn bị ả lôi kéo đến bảy nhầy, thấy Điều Thành đi vào nhà, Lý Thị len lén đi đến phòng bếp, vừa vào cửa đã thấy nữ nhi đang lôi kéo thức ăn soàn soạt.

"Ca của con mắng con thật sự không sai, một đại cô nương mà ngay cả cơm cũng không biết nấu, con nói con có thể làm gì!" Lý Thị mặt mắng, một mặt đi qua đuổi ả sang một bên.

Yến tỷ nhi quăng nhánh rau trong tay xuống, mặt mũi đầy uất ức nói: "Nương, nương có thấy ca ca vừa mới rống con không, lúc trước, con đã nói không nên cưới Tô Huệ Nương kia, nhìn xem, từ khi ả ta vào cửa, ca ca đã trở thành bộ dáng gì, hung dữ với con cũng thôi đi, còn rống nương nữa."

Lý Thị cũng tức giận, hiện giờ nhi tử chỉ hướng về nàng dâu, là ai cũng đều phải nén giận, nhưng dù phải nén giận thì bà ta cũng không nói hòa theo nữ nhi, đây không phải chứng tỏ là bà ta vô cùng mất mặt sao.

"Nữ nhi của Tô gia không có người nào tốt, nương, sao không hưu Tô Huệ Nương đi, sau đó cưới cho ca một nàng dâu khác, dù sao thì nhà chúng ta cũng không thiếu chút bạc sinh lễ kia, xác định là sau này nàng sẽ rất hiếu thuận nương, hầu hạ nương như lão thái quân, chắc chắn là tốt hơn Tô Huệ Nương kia, suốt ngày không cho nương mặt mũi."

Lý Thị liếc nữ nhi một cái: "Con bỏ ý niệm này cho ta, dù ta không vừa ý Tô Huệ Nương nhưng ta còn phải nhìn hai tôn tử của ta, cưới mẹ kế về thì Minh ca nhi Hồng ca nhi của ta còn đứng ở chỗ nào? Nha đầu con đúng là thiếu mẹ kế tới thu thập mà, suốt ngày không thấy mặt."

Yến tỷ nhi mím môi: "Cái này không được cái kia cũng không được, vậy lúc nào nương mới đuổi Tô Ngọc Nương đi? Nuôi hai mẹ con đó trong nhà, ăn hết bao nhiêu cơm của nhà ta, quan trọng nhất, có ả ở trong nhà này, con phải làm thế nào để Trần An ca ca cưới con đây?"

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2

Lý Thị bỏ đồ ăn trong tay xuống, xoay người chọc vào ót cửa ả một cái, mắng: "Mở miệng Trần An ngậm miệng Trần An, hấn đã hạ mê hồn dược gì cho con, làm cho con say đắm đến năm mê ba man, còn làm ra loại chuyện thất đức đến bốc khói này, ta đã nói với con, bớt xen lẫn cùng mấy tên tiểu tử kia đi, một đại cô nương suốt ngày ở một chỗ cùng với mấy tên tiểu tử, cuối cùng con cũng có ý nghĩ lập gia đình rồi à?"

Mấy tên tiểu tử mà bà ta nói, đều là con của mấy hộ gia đình ở tại mấy con phố phụ cận, lớn lên cùng Yến tỷ nhi, từ nhỏ Yến tỷ nhi này đã có tính tình hoạt bát, lại không có ai quản thúc, cũng không thích chơi với nữ hài nhi cùng lứa, chỉ thích chơi cùng với các tiểu tử mà thôi.

"Nương, về sau con sẽ không theo chân bọn họ đi chơi nữa, rốt cuộc là khi nào nương mới đuổi Tô Ngọc Nương đi, chờ chuyện của con và Trần An ca ca định xong, con sẽ an tâm ở nhà chờ gả, sẽ không đi đâu hết."

"Một đại cô nương mà lại nói mấy lời không biết xấu hổ thế à!" Lý Thị gắt gỏng một câu, mặt mày chột ừ ừ: "Ta cũng muốn đuổi nàng ta đi, nhưng tẩu tử của con, còn ca ca của con - -"

Nói xong, bà ta ngừng một lát, lại nói tiếp: "Sáng mai ta đi đến Tô gia."

Ngay lập tức Yến tỷ nhi vỗ tay một cái, cười nói: "Nương, nương thật sự là nương yêu quý con!"

Ngọc Nương cảm thấy toàn bộ chuyện phát sinh ở kiếp trước, tựa như là một giấc mộng. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nàng có một loại cảm giác không chân thực, cho đến khi đại tẩu - Chu thị đi đến Điều gia, y hệt như trong giấc mộng của nàng.

Vừa vào cửa, Chu thị liền tiến thẳng vào trong căn phòng nhỏ của Ngọc Nương.

Căn phòng nhỏ này được ngăn ra từ một gian phòng lớn, trước kia, Ngọc Nương không ở nơi này mà ở gian phòng phía tây cùng với Yến tỷ nhi, từ sau khi phát sinh chuyện kia, Huệ Nương và Điều Thành cố ý từ trong chỗ ở của hai người ngăn ra một căn phòng để cho Ngọc Nương ở.

Ánh sáng trong căn phòng nhỏ này không bằng gian ngoài, nhưng cũng không kém lắm, có một cánh cửa sổ nhỏ, dưới cửa sổ đặt một cái bàn, kế bên đặt một cái giường sát tường, phía trên giường treo màn màu xanh đậm, dưới chân giường đặt một ngăn tủ và hai cái hòm xiềng, tuy có chút đơn sơ nhưng thu thập vô cùng sạch sẽ, xưa nay, Ngọc Nương là người có tính tình rất chịu khó.

Nàng đỡ Tiểu Bảo ngủ xong, vừa mới đặt bé lên trên giường đã nghe thấy sau lưng có động tĩnh, quay đầu lại thì thấy Chu thị đi vào, lúc này, mặt của Ngọc Nương chợt cứng ngắt.

Mỗi lần nhìn thấy cô em chồng, Chu thị đều không nhìn được mà có một loại cảm thán kích động.

Nghiêm túc mà nói, người Tô gia không có đáng về gì đặc biệt xuất chúng, cho dù là Tô Huệ Nương, chẳng qua cũng chỉ có phong thái thanh tú, nhưng kì lạ là Tô Ngọc Nương này, dường như sinh ra là để tập hợp hết tất cả ưu điểm của người Tô gia, mà quả thực, Tô Ngọc Nương nhìn không giống người Tô gia. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Một đôi mắt long lanh điểm tình, hàng lông mày cong như trăng lưỡi liềm, không tô vẽ mà đen như than, sống mũi cao rất đẹp, đôi môi anh đào kiêu kiêu, hơn nữa, còn có làn da trắng như tuyết kia, mỗi một lần nhìn đều làm cho Chu thị ghen tị đến mất đồ lên.

Dung mạo cũng chỉ là thứ yếu, mấu chốt là một thân phong tình thanh nhã kia, thoát nhìn là không thể dời mắt, vì vậy mới làm cho Chu thị có suy nghĩ, không dễ dàng đi làm tiểu thiếp cho gia đình giàu có thì thật sự uống phỉ dung mạo trời cho này.

Mà lần này, Chu thị hoàn toàn vì chuyện này mà đến.

Nghĩ tới nhà của Hồ lão gia nói sẽ bỏ ra năm mươi lượng bạc cảm tạ người làm mai, gương mặt béo của Chu thị cười vô cùng sáng lạn.

À cũng biết, nếu mình nói chuyện này, nhất định em chồng sẽ phát cáu, vì thế ả già vờ giả vịt đi vào nhìn ngắm Tiểu Bảo đang ngủ say, khen vài câu “bộ dạng của hài tử này thật sự là đẹp, giống nương”, sau đó mới tiến đến ngồi bên cạnh Ngọc Nương.

"Ngọc nhi, dù sao thì muội cũng là nữ nhi của Tô gia, cứ ở Diêu gia mãi cũng không tốt, cha và nương đều rất nhớ muội, nếu không hôm nay về nhà cùng đại tẩu đi?"

Tận đáy lòng, Ngọc Nương chán ghét vị đại tẩu này, nhưng Chu thị đã tiến vào cửa chính của Tô gia, lại sinh cho Tô gia ba tôn tử, nàng phải kính trọng ả ta, dù sâu trong nội tâm rất chán ghét, nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài, dù sao thì ‘trưởng tẩu như nương’.

Đích thực đó là suy nghĩ ở kiếp trước của Ngọc Nương, cho nên, đối với các loại hành vi xấu xa tồi tệ của Chu thị, nàng đều dễ dàng tha thứ, nhưng kiếp này, nàng sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như thế, bởi vì nàng biết rõ, dù nàng có hạ mình nịnh hót như thế nào, khổ sở cầu khẩn như thế nào, đại tẩu của nàng cũng sẽ không buông tha cho ý tưởng bán nàng đổi lấy bạc.

Mà người trong nhà, tính tình của cha thì hủ lậu sĩ diện, mặc dù nương thương nàng nhưng không quản gia, đại ca là người tai nhuyển nghe lời tức phụ, vì vậy, Chu thị gần như làm chủ một nửa Tô gia.

Không có người nào có thể cứu nàng, nàng chỉ có thể tự cứu mình.

Nhớ mang máng ở kiếp trước, bởi vì còn muốn duy trì một phần hòa thuận với ả ta, nàng nhẹ dạ tin vào lời nói của Chu thị về nhà cùng ả, thiếu chút nữa đã hại Tiểu Bảo bị bọn họ đưa đi, mà chính nàng cũng bị đánh gãy xiêu đưa đến nhà của Hồ lão gia kia làm tiểu thiếp.

May mắn là tỷ tỷ cùng tỷ phu đến kịp lúc mới cứu được nàng.

Bởi vì chuyện này, khi ấy huyền não sôi sục, mà chuyện nàng chưa cưới đã sinh con cũng bị người truyền ra ngoài, Hồ lão gia ghi hận nàng, nói Tô gia thất đức mới sinh ra một nữ nhi như thế, dẫn theo người muốn tẩm lông heo nàng, cũng là tỷ tỷ bức tỷ phu vận dụng quan hệ trong nha môn, lại nói đối rằng nàng đã là hạ nhân bên trong vương phủ, mới cứu được nàng thiếu chút nữa bị dìm lông heo trở về.

Rồi sau đó, cha cảm thấy nàng đã làm mất mặt người Tô gia, không muốn nhận thức nàng, bà bà của tỷ tỷ cũng mượn cơ hội này phát tác, dẫn đến nàng không chỗ an thân, chỉ có thể vào vương phủ làm bà vú, vì thế mới phát sinh hết thảy mọi chuyện kia.

Nếu trời cao đã cho nàng cơ hội sống lại một lần, nàng sẽ không để cho chuyện xưa tái diễn, tối thiểu nhất là không thể dẫn động bị Chu thị này lừa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Đại tẩu, Ngọc Nương đã làm Tô gia mất mặt, không có mặt mũi trở về nhà."

"Cái gì mà có mất thể diện hay không mất thể diện, đến cùng thì muội vẫn họ Tô, cha và nương, còn có ta và đại ca của muội đều thương yêu muội, lúc trước đại tẩu tức giận mấy trận kia, thật sự cũng là sốt ruột thay muội, muội nói xem, một cô nương đụng phải sự tình này, về sau biết phải làm sao đây? Trong lòng đại tẩu rất lo lắng, cuống cuống đến độ miệng mọc đầy mụn nước, nhưng chuyện đã phát sinh, ta cũng không thể không để ý đến cốt nhục thân tình, phải hay không?"

Chu thị nói vô cùng cảm động, nhưng Ngọc Nương đã từng bị ả gạt một lần, làm sao có thể có lần thứ hai, cho dù ả có nói như thế nào, chính là, nhất định không trở về cùng ả ta, nàng cũng không muốn lại bị tẩm lông heo lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Nghiêm túc mà nói, Chu thị cũng không phải là loại người có tính nhẫn nại.

Sở dĩ phải ngon ngọt khuyên bảo, chẳng qua là vì năm mươi lượng bạc kia, thấy em chồng xưa nay dễ dụ giờ có nói như thế nào cũng không chịu về cùng mình, ngay lập tức ả nổi giận.

"Ta nói cho ngươi biết, ngươi về thì tốt, không muốn về cũng phải về, Hồ lão gia đã nhìn trúng ngươi, muốn rước ngươi về làm tiểu thiếp thứ tám của hắn, người ta không chê ngươi không còn là thân hoàn bích, còn nguyện ý muốn ngươi, đó là phần mộ tổ tiên của Tô gia tỏa khói xanh, thức thời thì đừng hoàng trở về cùng ta!"

Đây mới là bộ mặt thật của Chu thị, dữ tợn hung ác, thô bỉ ương ngạnh, lúc trước, không biết tại sao cha mẹ của nàng lại nhìn trúng ả, cưới vào cửa làm tức phụ của đại ca, vì vậy mà toàn gia huyền não không được an bình. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Chuyện này cha ta biết không?"

Đầu tiên, Chu thị là sững sờ, sau đó vẻ mặt châm biếm nhìn nàng cười cười: "Ta cũng không ngờ ngươi còn học được cách uy hiếp người khác? Không sợ nói cho ngươi biết sự thật, lần này ta đến đây là được cha đồng ý, thế nào? Ngươi thật sự xem mình là bỏ tất vàng ả, trên dưới cả nhà đều phải cung phụng ngươi?! Như ngươi bây giờ, không gả cho Hồ lão gia làm tiểu thiếp, kết cục chính là bị đưa đến nông thôn gả cho lớp người quê mùa."

Ngọc Nương không ngờ, chân tướng là như thế này, cả người dường như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch.

Trong lòng vừa thống khổ vừa khiếp sợ, nhưng lại càng thanh tỉnh hơn, nàng đã suy nghĩ rất kỹ, kiếp trước bị Chu thị đánh hôn mê đưa đến Hồ gia, làm sao mà lại thuận lợi như vậy, suy cho cùng, lúc đó nàng đứng là đang ở nhà. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Sau đó nàng được tỷ phu đưa về nhà, nương của nàng nói chuyện này là do một mình Chu thị làm, người trong nhà cũng không hề biết, nàng cũng tin tưởng, bây giờ nghĩ lại, chỉ một phụ nhân (1) như Chu thị, có thể nào cũng không thể đánh nàng ngã xiêu được, còn gạt cả nhà tổng nàng ra ngoài.

Hóa ra, kỳ thực người trong nhà đều biết rõ, nói không chừng còn có người giúp đỡ Chu thị, cũng chỉ có nàng là ngu xuẩn, hận Chu thị hai đời.

Chu thị đắc ý nhìn sắc mặt yếu ớt của em chồng, nói: "Ngươi cũng đừng chậm trễ nữa, mau chóng thu dọn rồi đi theo ta." Nói xong, ả liền đuổi tay kéo Ngọc Nương đi.

Ngọc Nương gạt tay ả ra: "Ngươi đừng kéo ta, ta sẽ không về."

"Ta nói ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ có phải không, ngươi nghĩ xem, hôm nay vì sao mà ta có thể tới chỗ này, tại sao lại trùng hợp đúng lúc Huệ Nương không có ở nhà, mau, nhanh chóng đi theo ta....."

Hai người người đẩy ta kéo, lờ lờ kéo kéo, Tiểu Bảo tỉnh dậy bị dọa sợ oa oa khóc lớn ở trên giường.

Động tĩnh lớn như thế, lại không có ai quan tâm đến nhìn, trong lòng Ngọc Nương biết rõ, Chu thị không có lừa nàng, khẳng định là tỷ tỷ đã bị Lý thị sai khiến đi ra ngoài.

Một trận bi ai ở trong lòng, vừa sợ lại vừa giận, tay sờ đến một vật cứng rắn gì đó, vô ý thức cầm lên vung về phía Chu thị, muốn uy hiếp ả ta lui ra.

Chu thị chỉ cảm thấy một cơn đau nhói, nhìn lại thì thấy một mảnh huyết, lập tức hét lên giống như là heo bị giết.

"Giết người, máu....." Cuối cùng mất trọng trọng, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Ở xa xa, Tô Huệ Nương chỉ nghe thấy một tiếng rú thảm thiết truyền đến từ trong nhà, trong lòng căng thẳng, vội vàng bước nhanh hơn.

Nàng và bà bà không nói lời nào với nhau đã nhiều ngày, ai ngờ, hôm nay bà bà lại phá lệ tươi cười với nàng, còn đưa tiền kêu nàng đi đến tiệm quan tài ở thành phía đông mua chút ít tiền giấy, nói là sắp đến ngày giỗ của công công (2), phải chuẩn bị các loại đồ cúng tế bái.

Lúc đầu, Tô Huệ Nương cũng nghi hoặc trong lòng, nghe vậy cũng không hoài nghi nữa, chỉ cho rằng bà bà lười nhác không muốn đi đường xa, vì thế mới phải cố ý lấy lòng nàng để sai bảo nàng đi một chuyến.

Nhưng đi đến nửa đường, càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy không đúng, chỗ bọn họ ở cũng không phải là không có tiệm quan tài, vì sao phải cố ý đi đến thành phía đông, khi ấy bà bà nói là quen đồ mua ở chỗ đó, so với nơi khác rẻ hơn mấy văn tiền, lúc đó Huệ Nương cũng không nghĩ nhiều, nhưng dọc

đường nàng nghĩ kỹ lại, từ trước đến nay bà luôn chú trọng thể diện, tuyệt đối sẽ không vì vài văn tiền mà cúi đầu trước nàng.

Nàng vội vàng quay trở về, không nghĩ tới, trong nhà đúng là xảy ra chuyện không may. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Vừa vào cửa đã nhìn thấy một người nằm trên mặt đất, mà muội muội xưa nay vốn nhất gan xấu hổ của nàng lại đang cầm một cây kéo trong tay, ở một bên, bà luôn miệng nói mấy chữ giết người loạn thất bát tao gì đó.

"Ngọc Ngọc."

Ngọc Nương ném cây kéo, nhìn người chạy về phía nàng: "Tỷ, tẩu tẩu kiên quyết lôi kéo muốn muội đi làm thiếp cho Hồ lão gia kia....."

"Cho nên muội....."

Mặt Tô Huệ Nương trắng bệch như tờ giấy, đầu óc lộn xộn, tất cả suy nghĩ đều là 'muội muội đã giết người'.

Ở một bên, Lý Thị la ầm lên: "Tô Huệ Nương, ngươi nhanh chóng đưa muội muội của ngươi đi tới quan phủ, ả giết người..."

Tô Huệ Nương đã đủ rối loạn, bà bà ở bên cạnh lại còn thêm phiền, nàng hét lớn tiếng: "Ngươi cầm miệng!" Sau đó kéo Ngọc Nương đi về phía giường: "Muội dọn dẹp một chút, mau chóng ầm theo Tiểu Bảo, tỷ kêu tỷ phu đưa muội đến nông thôn, trước tiên trốn....."

Ngọc Nương vừa muốn khóc vừa muốn cười, nhìn không được kéo tỷ tỷ một cái: "Tỷ, muội không có giết người...."

"Ở nông thôn chắc chắn là phải chịu khổ, nhưng so với bị tổng giam vẫn tốt hơn...." Bỗng nhiên Tô Huệ Nương phản ứng kịp, hỏi: "Muội nói cái gì? Muội không có giết người, vậy tẩu tẩu....."

"Muội chỉ cầm cây kéo dọa tẩu tẩu một chút, hình như tẩu tẩu thấy máu là choáng..."

Ngọc Nương tuyệt đối không nghĩ tới, thế nhưng Chu thị thấy máu thì choáng, không trách được, ở trong nhà dù là giết gà sát cá, ả không bao giờ tự mình cầm dao, mà đều là để cho người khác làm.

Tô Huệ Nương đi đến bên cạnh Chu thị, duỗi tay ở mũi của ả thử một cái, lại sờ sờ trước ngực ả, rốt cuộc cũng xác định ả thật sự chưa chết, nàng thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới lời muội muội vừa mới nói, ngay tức khắc trong lòng dâng lên một cơn giận, bụng nước trà trên cái bàn bên cạnh lên, dội thẳng lên trên mặt của Chu thị.

"Chu thị, sao ngươi dám ép Ngọc Ngọc đi làm thiếp cho người ta, ta nói cho ngươi biết, chỉ cần một ngày còn Tô Huệ Nương ta, ngươi cũng đừng có ý nghĩ này ở trong đầu!"

Chu thị cho là mình đã chết, tuyệt đối không ngờ lại còn sống, bây giờ ả cũng biết mình có bệnh thấy máu là choáng, vô cùng tức giận, đang muốn nhảy nhót ầm ĩ nói gì đó, chợt thấy Ngọc Nương hươu hươu cây kéo trong tay nhìn ả, nhất thời bị hù dọa nhảy dựng lên chạy ra khỏi phòng.

"Tô Ngọc Nương, ta sẽ kêu cha ngươi đại ca ngươi tới thu thập ngươi, ngươi chờ đó cho ta!"

Bỏ lại câu nói hung ác này, Chu thị chạy mất.

1. Phụ nhân: Đàn bà

2. Công công: Cha chồng

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-2

Thấy Chu thị chạy mất như gió, Lý Thị cũng không dám ở lại, thừa dịp lộn xộn đi ra khỏi phòng, tỷ muội hai người thu thập trong phòng một lát, đỡ Tiểu Bảo ngủ, sau đó mới ngồi xuống nói chuyện.

Nghe muội muội kể xong, Tô Huệ Nương có phần không biết phải cảm thụ như thế nào, nói: "Muội hiểu rõ cũng coi như chưa muộn, lúc trước trong nhà đối xử với tỷ như thế nào? Nếu không phải tỷ và tỷ phu của muội liếc mắt một cái đã chọn trúng lẫn nhau, nói không chừng, hiện tại trải qua như thế nào còn chưa biết, ở trong mắt cha cùng nương, chỉ có đại ca mới là trọng yếu nhất, hiện giờ có thêm Chu thị và huynh đệ Đông ca nhi, dù sao cũng vẫn không có vị trí của chúng ta, thực ra chuyện này cũng không sao cả, chỉ cần nghĩ thông suốt là được."

Ở phòng chính bên cạnh, Hồng ca nhi khóc lên, Tô Huệ Nương bỏ lại mấy lời này vội vàng đi qua, để lại một mình Ngọc Nương ngồi ở trong phòng, yên lặng trầm mặc suy tư.

Mặc dù lần này thoát khỏi sự tính kế của Chu thị, nhưng chuyện vẫn chưa xong. Điều gia này gây ngốc không được bao lâu nữa, không biết thời điểm nào Tô gia bên kia sẽ gõ cửa, chẳng lẽ nàng vẫn phải như kiếp trước vào Tấn vương phủ làm người hầu?

Nhưng chỉ vừa nghĩ tới kiếp trước chết không được minh bạch, trong nội tâm của Ngọc Nương đã tràn đầy cảm giác kháng cự.

Thật sự là nàng không muốn lại vào Tấn vương phủ, nhưng nàng có thể đi chỗ nào đây?

Trong lúc hoảng hốt, lại nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng tranh cãi của tỷ tỷ cùng Lý Thị.

Trước kia, tỷ tỷ không phải như thế, tỷ tỷ là một người có tính tình thập phần ôn nhu hiền lành, nhưng bây giờ, vì nàng mà biến thành dạng này, dù gì thì Lý Thị cũng là thân nương của tỷ phu, tỷ phu không thể nào vì tỷ tỷ mà ngay cả thân nương cũng không cần, chỉ cần nàng còn ở trong nhà này một ngày, tỷ tỷ sẽ không có khả năng sống yên ổn qua ngày.

Nàng không thể ích kỷ chỉ lo cho bản thân mình, lại khiến cho cuộc sống của tỷ tỷ loạn thất bát tao.

Điều Thành tiến vào cửa nhà, đối mặt chính là thê tử khác khẩu cùng lão nương, trong nội tâm tràn đầy cảm giác mệt mỏi.

Trong lòng hắn có thể tưởng tượng ra chuyện gì, hắn cũng dần lại tính khí nhẫn nại khuyên giải hai người, sau đó kéo Huệ Nương vào trong phòng.

"Huệ Nương, nương của Đại Nguru - Vương thẩm, nàng còn nhớ không? Chính là vị đại nương đỡ đẻ cho nàng và Ngọc Nương lúc trước đó." Đột nhiên Điều Thành nói. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Huệ Nương không biết vì sao hắn nhắc tới chuyện này, nghi hoặc liếc nhìn hắn một cái.

"Muội muội của Vương thẩm là người hầu ở vương phủ, mấy ngày hôm trước có trở về một chuyến, nói là vương phủ cần bà vú, Vương thẩm để tâm chú ý nên đề cập với muội muội của bà ấy về Ngọc Nương, đối phương nói muốn gặp một lần mới có thể quyết định."

Vốn Huệ Nương đang lẳng lặng nghe, nghe xong liền nổi giận.

"Điều Thành, chàng đây là muốn đuổi muội muội của ta đi?"

Điều Thành liên tục cười khổ: "Cô nãi nãi của ta ới, ta nào dám có loại tâm tư này, chẳng qua ta nghĩ, Ngọc Nương không muốn tái giá, lại ôm theo Tiểu Bảo, nhà chúng ta có thể dưỡng hai nương con bọn họ một năm hai năm, nhưng không thể nuôi cả đời, nương kia của ta nàng cũng biết rõ, không có chuyện gì còn muốn gây sự, huống chi, hiện giờ Ngọc Nương ở Điều gia gây ngốc cũng không được thư thái, chi bằng đổi hoàn cảnh khác, còn có thể kiếm một phần bạc, về sau, cho dù muội ấy không tái giá, tích góp vài năm cũng có thể đặt mua được một phần gia nghiệp nuôi lớn Tiểu Bảo, sau này còn cưới tức phụ cho nó."

"Nhưng mà....."

Điều Thành nhẹ lời mềm giọng, tinh tế phân tích lợi và hại trong đó: "Vương phủ kia lại là địa phương đỉnh đỉnh phú quý, làm người hầu nhỏ bên trong đó cũng vẫn rất có mặt mũi, tiền công cũng nhiều, nương gia của nàng có tình huống gì, lẽ nào nàng không rõ sao, hôm nay nhìn đại tẩu của nàng huyền ảo, phỏng đoán, chừng hai ngày nữa cha nàng nương nàng cũng sẽ tới đây, đến lúc đó, căn bản là nhà ta không có quyền ngăn cản, nếu đã như vậy, còn không bằng đến vương phủ, ít nhất cũng là một đường ra."

Huệ nương không lên tiếng, hiển nhiên là có chút bị thuyết phục.

Lúc này, bỗng nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Ngọc Nương đi vào, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sự kiên định: "Tỷ phu, muội nguyện ý đi." Hiển nhiên là đứng bên ngoài phòng nghe đã lâu.

Huệ nương đứng dậy, vội la lên: "Ngọc Ngọc!"

Ngọc Nương gượng cười: "Tỷ tỷ, Ngọc Ngọc nguyện ý đi, tỷ phu nói đúng, để bị người khác đưa đi làm tiểu thiếp cho lão địa chủ họ Hồ kia, muội tình nguyện vào vương phủ làm người hầu."

"Nhưng mà....."

"Ngọc Ngọc không muốn gả cho người ta, lại muốn nuôi lớn Tiểu Bảo, về sau chăm sóc nhi tử sống qua ngày, hiện giờ có cơ hội kiếm được bạc tốt như thế, muội đi làm bà vú vài năm, dành dụm một phần bạc để sau này mua bán nhỏ cái gì đó, cũng có thể không cần dựa vào người khác nuôi lớn Tiểu Bảo."

Nói xong, nàng cảm thấy nhẹ lòng, nhìn Điều Thành, nói tiếp: "Tỷ phu, tiền công bên trong vương phủ hẳn là không ít, nếu ít muội sẽ không đi."

Điều Thành vội nói: "Tỷ phu nghe Vương thẩm nói qua, tiền công cực cao, một tháng mười lượng bạc, còn chưa tính tới tiền thưởng."

"Vậy thì thật đúng là không ít, một tháng mười lạng, một năm chính là một trăm hai mươi lạng, bà vú không phải là công việc có thể làm lâu dài, nhưng chỉ cần có thể làm một năm là đã kiếm được đủ bạc mua một cái tiểu viện, sau đó mua bán nhỏ gì đó sống qua ngày."

Ngọc Nương tự mình lăm bằm, dường như càng nghĩ càng kích động, nàng hưng phấn tiến lên kéo tay Huệ Nương: "Tỷ, tỷ xem, chuyện tốt như thế, đúng là ngàn năm một thuở."

Đều đã nói thành thế này, Huệ Nương cũng chỉ có thể đáp ứng.

Thực ra, với tình huống không tốt trước mắt, xác thực đây là lựa chọn tốt nhất, không cần ở Điều gia nhìn sắc mặt người khác, không cần lo lắng bị đại ca đại tẩu bán cho người làm tiểu thiếp, lại còn có thể kiếm được một số bạc lớn. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nhưng còn Tiểu Bảo.

Nếu như Ngọc Nương đi làm bà vú cho người ta, Tiểu Bảo phải làm sao bây giờ?

Hiển nhiên, dưới tình thế bức bách, có nhiều thứ không thể không dứt bỏ, may mắn là Huệ Nương và Ngọc Nương cùng nhau chân trước chân sau sinh sản, sữa của Huệ Nương dồi dào, nàng có thể giúp đỡ trông giữ Tiểu Bảo, trái lại, không cần lo ngại từ không có sữa bú.

Nếu chuyện đã xác định, phải đến nhà Vương thăm gặp người ta, cho dù có nói một ngàn một vạn câu, nhưng nếu người ta không nhìn trúng, cũng là uổng công. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Ngọc Nương biết rõ, đi chuyến này, nhất định sự tình sẽ thành.

Bởi vì kiếp trước đã là như vậy.

Hết chương 04

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Bởi vì ngày hôm sau trong nha môn có việc, cho nên cách một ngày, Điều Thành mới mang theo Ngọc Nương đi đến nhà Vương thăm.

Sợ việc này không thành, cũng vì muốn cho Vương thăm ở trung gian nói tốt, Điều Thành cố ý chuẩn bị đầy đủ bốn loại điểm tâm dự định mang đến Vương gia.

Bốn loại điểm tâm này đều là loại hàng thịnh hành của Đào Viên Trai, giá cả không tiện nghi, mặc dù với gia cảnh của Điều gia cũng chưa từng mua qua loại điểm tâm quý như thế để ăn, nhưng vì tìm chỗ đi tốt cho Ngọc Nương, Điều Thành cũng xem như là đã vất vả tâm sức.

Sáng sớm, Điều Thành đã vội vàng tìm người mượn xe la chở Ngọc Nương đi đến Vương gia.

Vương gia ở ngõ Cây Liễu cách Điều gia một đoạn đường, Điều Thành biết Ngọc Nương phải chăm sóc Tiểu Bảo, ban đêm cũng ngủ không được bao nhiêu, muốn cho nàng chớp mắt trong chốc lát, đợi đến nơi thì gọi nàng.

Ngọc Nương nghe lời nhắm mắt lại, nhưng giờ khắc này làm sao nàng ngủ được, đây trong đầu đều là một ít chuyện phát sinh trong Tấn Vương phủ ở kiếp trước.

Vương gia cũng đã mấy đời làm phục dịch, trước kia Vương lão cha làm bộ khoái bị thương, đó là lý do mà ông nán lại chờ cho nhi tử trưởng thành, sau đó nhường lại vị trí cho nhi tử, Vương gia có nhi tử làm bộ khoái, Vương thăm lại có tay nghề đỡ đê giới, vì thế cuộc sống trôi qua thập phần giàu có. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Căn nhà ngói lớn gạch xanh ngói đen, trước cửa thu thập sạch sẽ, vừa nhìn là biết nữ chủ nhân của nhà này là người rất chịu khó.

Vừa bước vào cửa chính Vương gia, đã nhìn thấy trong sân ngừng một chiếc xe ngựa.

Xe ngựa tương đối phổ thông bình dân, nhưng cũng thuộc loại hiếm thấy ở trong mắt mọi người, gia đình bình thường mua xe, đa phần đều là xe lừa hoặc xe la, ngựa lại quý giá vô cùng, một con đã mất hơn mười lạng bạc, còn phải tốn công chăm sóc nuôi dưỡng cho tốt, dù nhà bình thường có mua được nhưng cũng nuôi không nổi.

Chỉ cần nhìn chiếc xe ngựa này thì có thể đoán biết, muội muội ruột này của Vương thăm nhất định là rất có thể diện ở vương phủ.

Nhưng Ngọc Nương biết rõ, kỳ thật Lưu Mụ Mụ cũng chỉ là một bà tử tâm thường ở bên trong Tấn Vương phủ.

Bởi vì kiếp trước đắm chìm trong u buồn tự oán, căn bản Ngọc Nương nhớ không rõ, lúc trước đến Vương gia là thế nào mà bị Lưu Mụ Mụ vừa lòng, lần này đến tâm tình có khác biệt, nàng lại có tâm tư quan sát tình huống bốn phía. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Tỷ phu Diêu Thành của nàng vào nhà trước, còn nàng chính là đứng chờ ở ngoài sân.

Không hiểu sao lại có cảm giác, hình như có người đang nhìn nàng.

Thực ra, Lưu Mụ Mụ cũng không để lời nói của Vương thẩm ở trong lòng.

Theo suy nghĩ của bà, nơi thâm sơn cùng cốc của huyện Lâm Văn này thì có thể có nhân tài xuất chúng gì, nên biết, bà là muốn tìm bà vú, nhưng không phải là bà vú bình thường, nhưng những lời này không dễ nói với tỷ tỷ, lại thấy tỷ tỷ dễ tâm nói chuyện vì đối phương như vậy, bà chợt nghĩ, thời thì nhìn qua một chút, sau đó tùy tiện mượn cớ lấy lệ cho qua.

Vì thế, lúc Diêu Thành vào nói chuyện cùng với Vương thẩm, ngay cả ánh mắt bà cũng không liếc nhìn đối phương.

Cho đến khi bà nhìn thấy vị cô nương đứng ở trong sân kia - - -

Nói là cô nương, cảm giác lại có chút không giống, nhưng cách ăn mặc lại như một cô nương. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Lưu Mụ Mụ là người từng trải, đương nhiên biết rõ hoa cúc khuê nữ cùng phụ nhân có khác biệt, một cô nương, dù có xinh đẹp thì cũng là kín đáo nội liêm, vai thu, mi hẹp, eo nhỏ nhưng cứng nhắc, hạ thân khép nép, dù có sợ hãi thì hai chân cũng khép ở một chỗ, nghiêm trang kín cẩn.

Nữ tử mới lớn cũng tựa như ngọc măng mới nhú, là nụ hoa, là hoa tươi chưa hé mở, thanh tú động lòng người lại thẹn thùng kín đáo.

Nhưng vị cô nương trước mắt này lại tựa như một quả đào mọng nước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn rõ ràng còn mang theo một chút non nớt cùng vẻ ngây thơ, nhưng hết lần này tới lần khác lại lơ đãng tản mát ra một loại quyến rũ phong tình.

Phải hình dung loại cảm giác này như thế nào đây? Giống như chỉ là nhẹ nhàng chạm một cái, lại có thể chảy ra rất nhiều nước đào ngọt ngào.

Vưu vật!

Lưu Mụ Mụ suy nghĩ một hồi lâu, mới nghĩ ra được một từ như thế.

Bà không thèm nghe tỷ tỷ nói chuyện dông dài với người khác nữa, nghĩ đến mấy lời vừa mới nghe được, vội hỏi: "Muốn đến vương phủ làm người hầu à, là tiểu phụ nhân đứng ngoài sân kia sao? Kêu vào cho ta nhìn một chút."

Diêu Thành sững sờ, sau đó vội vàng đi nhanh ra ngoài.

Thấy cô nương kia chậm rãi đi về phía mình, Lưu Mụ Mụ giống như bắt được bảo vật gì đó, trên đuôi mắt rõ ràng mang theo sự vui mừng.

Vương thẩm có chút nghi ngờ liếc nhìn muội muội, có phần không hiểu sao muội muội lại vui vẻ thành dạng này.

Chẳng lẽ, đúng là nhìn trúng Ngọc Nương?

Nghĩ đến đây, trong lòng bà cũng rất cao hứng, đứa nhỏ này mệnh khổ, bà cũng hy vọng có thể tìm được một con đường sống cho nàng, nếu không bà cũng không mở miệng nhiều lời đến mức này.

Ngọc Nương cảm thấy ánh mắt sau lưng càng lúc càng sắc nhọn, sao Lưu Mụ Mụ này nhìn nàng giống như là đang nhìn thấy vàng vậy.

Nàng còn nhớ, kiếp trước không có loại cảm giác này, chẳng qua trong chốc lát, nàng đã không có thời gian suy nghĩ đến điều này, bởi vì Lưu Mụ Mụ đã kéo tay nàng hỏi chuyện.

"Mới vừa sinh hài tử? Nghĩ như thế nào mà muốn đi làm bà vú? Không luyện tiếc rồi khỏi trượng phu của mình sao?"

Mấy vấn đề này, Ngọc Nương sớm đã tìm lí do thoái thác cùng với tỷ tỷ và tỷ phu lúc ở trong nhà, cho nên không khó trả lời.

"Mới mang thai thì trượng phu đã mất, đích xác là không thể tiếp tục sinh sống được nữa, vì thế mới nghĩ biện pháp tìm đường sống cho chính mình và hài tử." Nàng hơi cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói.

Vừa nghe trượng phu đã chết, đôi mắt của Lưu Mụ Mụ sáng ngời, chẳng qua không có người nào chú ý tới.

"Ngược lại là một đứa nhỏ mệnh khổ, ở vương phủ có nhiều loại người hầu, quy củ bên trong phủ rất nghiêm cẩn, không giống ở nhà."

"Việc này Ngọc Nương hiểu, sẽ tuân thủ nghiêm ngặt quy củ bên trong phủ, sẽ không gây chuyện sinh sự."

Lưu Mụ Mụ kéo tay nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, trắng muốt mịn màng giống như trứng gà lột, thanh tú non nớt động lòng người vô cùng, nếu nói về nữ tử xinh đẹp, Lưu Mụ Mụ cũng không phải là chưa từng thấy qua, nhưng ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy tiểu phụ nhân này, bà đã biết, người mà Lý Mụ Mụ muốn tìm chính là người này.

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Lý Thị sững sờ, thiếu chút nữa là bị sắc nước miếng của chính mình, giương mắt nhìn Huệ Nương hồi lâu, cảm giác được hình như đối phương cũng không phải là lừa bà ta, nhìn không được liền nổi lên lòng hiếu kỳ.

"Vậy nàng ta chuẩn bị đi chỗ nào?"

Bây giờ nhìn Lý Thị là trong nội tâm của Huệ nương liền tràn trề chán ghét, nếu không phải bà ta, Ngọc Nương cần gì phải đến vương phủ làm hạ nhân, đi hầu hạ hài tử của người khác, bỏ lại hài tử của chính mình.

Nhưng nàng cũng không muốn âm ỉ với Lý Thị, không muốn phá hỏng sự thanh tịnh khó có được của muội muội, vì thế buông rềm đi vào phòng.

Lý Thị đâu chịu nổi cơn bức tức này, muốn xông vào tranh cãi âm ỉ với Huệ Nương, lại bị Yến tỷ nhi đi ra từ Tây Sương giữ chặt.

Yến tỷ nhi kéo Lý Thị vào trong nhà.

"Nương, nương cần gì tranh cãi với ả, hiện giờ, chính là vì phải tiến bước hồ ly tinh kia nên ả buồn bức, nương mà âm ỉ với ả, một lát ả lại khóc sụt sùi cáu trạng với ca, đến thời điểm phải đưa hồ ly tinh kia đi sẽ cứng rắn muốn giữ lại, vậy thì không tốt."

Vừa nghe Yến tỷ nhi nói như thế, Lý Thị thấy cũng đúng, nhưng chỉ nhìn ả một cái, nói: "Lúc trước người đã nói, đuổi Ngọc Nương đi, sau này việc nhà người sẽ làm, hai ngày này đi hoang chỗ nào? Suốt ngày công việc gì cũng chịu không làm, như thế mà còn muốn gả cho người ta, cẩn thận gả đi rồi người ta lại trả người trở về."

Lý Thị một mặt nói, một mặt giơ đầu ngón tay chia vào trán của Yến tỷ nhi. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Yến tỷ nhi bị chọc đau, lại không dám phản kháng, mặt mũi tràn đầy vẻ không tình nguyện: "Nương cũng đã nói ta sắp xuất giá, nếu không bảo dưỡng tốt thân thể của mình, đến thời điểm gả đi sẽ rước lấy sự chê cười của người ta, đúng rồi, nương đã đề cập với ca chuyện đi Trần gia thương lượng chưa?"

Lý Thị ra vẻ tức giận: "Không gấp thì nha đầu người chết ả, đây là thời điểm có thể đề cập đến chuyện này sao? Nói ra đề tâu tử của người biết lại âm ỉ với ta, chờ sau khi Ngọc Nương đi ta sẽ nói với ca người."

"Vậy nương phải mau lên."

Lý Thị tức giận trừng nữ nhi một cái, sau đó trở về phòng, Yến tỷ nhi giơ tay bấu cửa nhìn ra bên ngoài, thấy bên chính phòng không có động tĩnh, bên đông sương cũng yên tĩnh như không có người, liền lặng lẽ đi ra khỏi nhà.

Đi một mạch ra ngõ hẻm, lại quẹo vào một ngõ nhỏ hẻo lánh.

Mới vừa đi tới trước cửa một căn nhà, liền bị một bóng người từ bên trong xông ra túm vào trong.

Là một tên tiểu tử có làn da đen sẫm, hăn không cao lắm, nhưng dáng người thấp phần khỏe mạnh, nhìn giống như là một ngọn núi nhỏ.

Người này đúng là Hắc tiểu tử - Phùng Hắc Tử trong miệng của Lý Thị.

Yến tỷ nhi bị hăn dọa sợ hết hồn, tức giận nói: "Người cho Mao Đản đến gọi ta ra làm cái gì?"

Phùng Hắc Tử cười tủm tỉm: "Mấy ngày nay không thấy người, ta rất nhớ người."

Yến tỷ nhi có chút ghét bỏ liếc nhìn hăn một cái: "Gần đây nương ta không cho ta ra cửa, ca của ta cũng nhìn ta rất căng, nói đều là do các người dạy hư ta."

Phùng Hắc Tử nói: "Nhưng chuyện đó là người kêu ta giúp người, cũng không thể đẩy hết trách nhiệm lên trên đầu ta...." Thấy Yến tỷ nhi trừng mắt nhìn mình, hăn vội vàng đổi giọng: "Được được được, chẳng qua là ta thấy nàng ta bắt nạt người, vì vậy mới thay người trừ gian, được chưa? Đúng rồi, lúc

trước người nói ta giúp người xử lý xong việc này, người sẽ hôn ta một cái."

Nói xong, hắn cười hai tiếng hắc hắc, đưa mặt đến gần Yến tỷ nhi.

Yến tỷ nhi thập phần không kiên nhẫn đẩy hắn ra: "Đi đi đi, về sau ta phải lập gia đình, sao có thể dính vào cùng người."

"Ngoại trừ ta, người còn muốn gả cho ai?"

"Dù sao cũng không phải là người, không có việc gì thì ta đi à, đỡ phải lát nữa nương của người trở về bắt gặp." Hiện giờ Phùng gia chỉ còn hai người, Phùng Hắc Tử và nương của hắn - Phùng quả phụ, cha của Phùng Hắc Tử chết sớm, dựa vào Phùng quả phụ ở bên ngoài giặt quần áo cho người ta, ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn hắn.

Yến tỷ nhi còn chưa đi được hai bước, đã bị hung hăng túm trở lại, giường mất lên thì chống lại bàn mặt đen của Phùng Hắc Tử.

"Mao Đan nói người nhìn trúng một tên tiểu tử, tiểu tử kia lại nhìn trúng muội muội của tiểu tử người, vì thế người mới...." Phùng Hắc Tử sầm mặt, ánh mắt có chút dọa người: "Người nói thật đi, đến cùng có phải hay không?"

Không hiểu sao, Yến tỷ nhi có chút hoảng hốt.

Ánh nhớ tới những chuyện mà Phùng Hắc Tử thường làm trong ngày, tụ tập một đám du thủ du thực đầu đường cuối phố, hăm hại lừa gạt gây chuyện thị phi khắp nơi, chuyện cắt đứt tay chân người khác cũng không phải là không có, gần đây lại đi làm tay chân cho một kỹ viện ở hẻm Cây Liễu, bỗng nhiên ý thức được người này đã không còn là Hắc tiểu tử cùng nhau lớn lên từ nhỏ, bởi vì thích ả mà tùy ý ả muốn gì được nấy.

"Người đừng nghe Mao Đan nói bừa, bình thường ta không ra khỏi cửa, cũng chỉ nhận biết người cùng bọn Mao Đan, đi đâu mà nhìn trúng tên tiểu tử nào?" ả giả bộ ra vẻ không kiên nhẫn, đồng thời lại có chút cầu xin, nói: "Thật sự ta không có thời gian, ta vụng trộm lên nương ta đi ra ngoài, nếu để ca của ta biết, chắc sẽ đánh gãy chân ta, chờ khi nào rảnh, ta lại đi ra gặp người."

Lần này Phùng Hắc Tử không cản ả nữa, ả vội vã đi ra khỏi cửa chính Phùng gia. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nhưng ánh mắt của Phùng Hắc Tử lại âm trầm nhìn bóng lưng ả, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lý Thị vẫn không dẫn được lòng hiếu kỳ, vụng trộm ép hỏi Diêu Thành.

Diêu Thành không chịu nổi nương hắn lẳng nhăng, nên nói cho bà ta biết sự thật.

Biết được Ngọc Nương đi đến vương phủ làm người hầu, một tháng còn có rất nhiều tiền, chuyện tốt như vậy, lập tức Lý Thị đỏ mắt, bắt Diêu Thành cũng phải làm cho Yến tỷ nhi vào vương phủ làm nha hoàn.

Diêu Thành thập phần không kiên nhẫn: "Vào vương phủ làm nha hoàn chính là phải ký khế ước bán thân, người cam lòng cho Yến tỷ nhi làm nha hoàn cho người ta cả đời? Và lại, hiện giờ nàng đã bao nhiêu tuổi, người ta cũng không cần nha hoàn lớn như thế."

"Vậy sao Ngọc Nương có thể đi?"

Diêu Thành vô cùng nhẫn nại nói: "Ngọc Nương là đi làm nhũ mẫu."

Lý Thị cau mày: "Cũng không phải là hoa cúc khuê nữ, còn vớ được chỗ tốt như vậy...."

Lời tiếp theo Diêu Thành không có nghe đã bỏ đi, hắn sợ mình nhìn không được mà ra tay đánh nương của hắn một trận.

Bởi vì chuyện này, sáng ngày hôm sau Lý Thị cứ dạo qua dạo lại ở trước mặt Huệ Nương và Ngọc Nương, bà ta còn đặc biệt ân cần, rất sớm đã làm xong điểm tâm, nói là biết hôm nay Ngọc Nương sẽ đi, nên làm điểm tâm tiễn đưa nàng.

Ngọc Nương không khỏi nhìn bà ta một cái, không có việc mà ân cần, nếu không phải gian xảo tức là đạo chích, nhưng hôm nay nàng sẽ đi, cũng không muốn ầm ĩ ra chuyện gì, cứ im lặng không lên tiếng ăn điểm tâm, chỉ làm như không nhìn thấy Lý Thị.

"Ngọc Nương à, người cũng biết người vào vương phủ thì không còn như thường dân, cầm nhiều tiền công như vậy, người lại để Tiểu Bảo ở nhà của ta, có phải cũng sẽ trợ cấp cho nhà của ta một hai đúng không." Thừa dịp Diêu Thành ra ngoài xem xe ngựa của Lưu mục mục đến chưa, rốt cuộc Lý Thị cũng vào chủ đề chính.

Vừa nghe này lời, Huệ Nương liền phát cáu: "Nương, Tiểu Bảo bú sữa của ta chứ không phải là của người, hài tử của muội muội ta, là đi, ta nguyện ý cho hắn bú, người còn muốn muội muội ta trợ cấp tiền gì!"

Lý Thị không vui hừ hừ: "Đó là khẩu phần lương thực của Hồng ca nhi nhà ta, ta là tổ mẫu của Hồng ca nhi, người nói ta mặc kệ không quản chuyện này sao?" Bà ta biết rõ, chờ nhi tử vào thì chuyện này sẽ nói không thành, cũng không thêm bất bẽ Huệ Nương, trực tiếp xông thẳng về phía Ngọc Nương, bà ta biết Ngọc Nương hiền lành, dễ đối phó hơn so với Huệ Nương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Ngọc Nương, người nói đi, bạc này người là cho hay là không cho."

Ngọc Nương vẫn luôn rũ mi, nghe nói như thế, nàng giương mắt lên, trên mặt không chút biểu tình, ở dưới bàn lại siết chặt tay.

"Cho, đại nương, người yên tâm, đợi ta lãnh được lương, mỗi tháng sẽ gửi tiền về."

Có được câu trả lời thuyết phục, Lý Thị rất hài lòng, quay đầu bước đi, đoán chừng là sợ Huệ Nương âm ỉ với bà ta.

Huệ Nương vội la lên: "Ngọc Nương, muội để ý bà ta làm gì, Tiểu Bảo là cháu của tỷ, tỷ còn có thể muốn tiền của muội hay sao?"

Ngọc Nương cầm lấy tay nàng, nhỏ giọng nói: "Tỷ, tỷ hãy nghe muội nói, muội đã đưa đến rất nhiều phiền toái cho tỷ, đến cùng thì bà ta cũng bà bà của tỷ, nếu bà ta không vui, Tiểu Bảo ở lại nơi này cũng sẽ không yên ổn, cũng không thể hại tỷ ngày ngày cãi vã với bà ta, tỷ cũng biết đó, vào vương phủ tiền lương rất cao, không cần quan tâm chút nhỏ nhặt này, lần này muội đi cũng không biết bao giờ mới trở về, ăn mặc của Tiểu Bảo cũng chỉ dựa vào tỷ, những thứ đó cũng phải dùng bạc đổi lấy, nếu để Tiểu Bảo ở đây ăn không ở không, tâm của muội cũng bất an."

Về mặt của Huệ Nương cực kỳ bi ai, cũng không biết nên nói lời gì.

Nàng hiểu tâm tư của muội muội, không muốn rơi vào miệng lưỡi của người khác, cũng không muốn nàng khó xử, muội muội hiểu chuyện sẵn sàng của nàng, tại sao ông trời lại không có mắt như vậy?

Vấn đề này, Huệ Nương đã tự hỏi qua vô số lần, nhưng không thể có được giải đáp, chỉ có thể ôm muội muội khóc rống lên.

Thực ra, Ngọc Nương không bình thản như bề ngoài, nàng đã nói với chính mình vô số lần, về sau không được khóc nữa, khóc cũng không giải quyết được vấn đề, nàng phải cố gắng làm cho mình cười lên mới đúng, nhưng lúc này, nàng cũng nhịn không được mà rơi nước mắt.

Từ bên ngoài, Diêu Thành vội vàng đi vào, chứng kiến chính là cảnh tượng như thế.

"Như thế nào lại khóc? À, xe ngựa của Lưu mụ mụ đến rồi."

Ngọc Nương gấp rút lau nước mắt, lại xoa xoa mặt của Huệ Nương, sau đó mới đứng lên đi vào trong phòng nhìn lại Tiểu Bảo một chút, Tiểu Bảo đang ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên nhếch lên, dường như đang bú sữa của nương trong giấc mộng.

Ngọc Nương không dám nhìn nữa, cầm gói đồ nhỏ bên cạnh lên, nghiêng đầu chạy ra ngoài.

Lên xe, Huệ Nương còn nắm lấy cửa sổ xe nói thao thao bất tuyệt, dặn dò Ngọc Nương phải chú ý thân thể, không cần lo lắng trong nhà, có rảnh thì phải trở về thăm, nếu công việc không tốt thì quay về, trong nhà thiếu không được nàng một ngụm ăn.

Ngọc Nương gật đầu liên tục, đôi mắt rung rung đầm lệ.

Chính là Lưu mụ mụ thật sự không kiên nhẫn, lên tiếng cắt đứt, nói không còn sớm nữa, Huệ Nương mới buông tay đang nắm cửa sổ xe ra.

Xe ngựa một mạch chạy về phía trước, móng ngựa nhịp nhàng có tiết tấu trên con đường đá cuội.

Ngọc Nương chui đầu ra khỏi xe ngựa, nói với Huệ Nương vẫn đang đứng dõi theo: "Tỷ, tỷ yên tâm, nhất định muội sẽ chiều cổ bản thân thật tốt, mau vào phòng đi."

Mắt Huệ Nương đầm lệ nóng hổi, gật gật đầu.

Nhìn bóng dáng tỷ tỷ tỷ phu càng lúc càng nhỏ, cho đến khi không nhìn thấy nữa, Ngọc Nương mới xoay người ngồi ổn trong xe ngựa, Lưu mụ mụ nhìn nàng, cười: "Được rồi, mau lau nước mắt đi, chuyện tốt này người khác thỉnh cầu cũng thỉnh cầu không được, đầu phải là không thể trở về, nếu người làm tốt việc trong phủ, mỗi tháng sẽ có một ngày nghỉ, cố gắng tích góp đến thời điểm đó trở về thăm một chút là được."

"Dạ."

Ở công sau của Tấn vương phủ có một dãy phòng ốc, chiếm diện tích tương đối rộng, phần lớn ở đây đều là hạ nhân trong Tấn Vương phủ.

Gia đình của Lưu mụ mụ cũng ở nơi đây.

Sau khi trở lại, thấy trượng phu Hồ Lai không có ở đây, đầu tiên bà thu thập căn phòng loạn thành chuồng heo, sau đó thay một thân xiêm y mới tinh đi ra khỏi phòng.

Tâm tình của Lưu mụ mụ rất tốt, trên mặt treo nụ cười, đi trên đường chân bước nhẹ như gió, có người tò mò: "Nhà Hồ Lai, đây là nhặt được vàng sao?"

Quả thật là trách được người khác hiểu kỳ, từ lúc trượng phu của Lưu mụ mụ - Hồ Lai mất việc, lại dính vào cờ bạc, tính tình của bà càng ngày càng quá đáng, bình thường cực ít trở về, mỗi lần trở về đều phải tranh cãi âm ỉ một trận với Hồ Lai, lần này Lưu mụ mụ về nhà mẹ đẻ, Hồ Lai đã nhiều ngày không thấy tung tích, có rất nhiều gia đình ở chỗ này, một hộ kề bên một hộ, bên cạnh phát sinh chút sự tình gì hàng xóm đều biết rõ, tự nhiên biết Hồ Lai

này lại đi đánh bạc, đại khái không thua sạch tiền sẽ không về.

Vốn nghĩ sau khi Luru mụ mụ trở lại sẽ đại náo một hồi, có ai ngờ, chẳng những bà không giận, ngược lại còn cao hứng như thế, cũng không trách làm cho người khác thấy lạ lẫm.

Luru mụ mụ liếc nhìn bà tử đang chờ xem trò cười của mình, mỉm cười nói: "Không có nhặt được vàng, ngược lại đập phải một bãi cứt chó thối hoắc, nguoi nói sao bãi cứt chó kia lại đáng ghét đến như thế, cứ tự mình dán vào gót chân của người khác!"

Bà tử này cũng là dạng nhân tình, tất nhiên là nghe ra Luru mụ mụ đang mắng mình, lập tức thẹn quá hóa giận mắng lại một câu: "Nguoi cứ đắc ý đi, chắc là nguoi chưa biết, Hồ Lai kia của nguoi lại đi đến Tự Đức Trang rồi!"

Bỏ lại câu này, bà tử kia liền rút đầu về trong cửa.

Sắc mặt Luru mụ mụ trở nên khó coi, trong lòng mắng vô số lần ‘tên đáng chém’, nhưng vừa nghĩ tới mình sắp được vương phi khen ngợi, lập tức bỏ qua khói mù trong lòng.

Bà ta theo cửa sau đi vào vương phủ, đi dọc theo đường nhỏ băng qua hậu hoa viên hướng về Tư Ý Viện đi đến.

Đến Tư Ý Viện, lướt qua bức tường phù điêu, trước mặt là bảy gian phòng, ở giữa là chính phòng, hai bên có phòng nhỏ, sương phòng, kiến trúc kiểu tứ hợp viện, rường cột chạm trổ trắng lẹ, cực kỳ khí phái.

Dưới hành lang chính phòng có mấy nha hoàn mặc áo ngoài màu xanh lục đang đứng, Luru mụ mụ áp sát tường đi tới, mặt dày nói: "Hong Nhi cô nương, bà tử có chuyện muốn tìm Lý mụ mụ, không biết lão nhân gia có ở đây không?"

Nha hoàn tên Hong Nhi kia quan sát Luru mụ mụ một hồi, nhận ra bà là Luru bà tử quản hoa cỏ trong phủ, biết rõ bà nhận thức Lý mụ mụ, đã từng giúp vương phi làm việc, liền nói: "Nguoi chờ một chút, ta đi vào truyền lời giúp nguoi."

Luru mụ mụ vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, gật đầu liên tục, đi qua một bên rút người đứng đợi.

Hết chương 06

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Một lát sau, Lý mụ mụ mới từ bên trong đi ra, dẫn Luru mụ mụ đi vào một gian phòng bên cạnh. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Bên trong phòng này có lò sưởi có bàn ghế, là gian phòng của người hầu.

"Như thế nào? Tìm ta có việc gì?"

Luru mụ mụ cười vô cùng nịnh nọt, nói: "Đúng vậy, từ lần trước ngài nhắc tới chuyện đó với ta, ta luôn lưu tâm, à phải, hôm kia về nương gia, ở nhà muội muội của ta, ta phát hiện một người rất xinh đẹp."

Lý mụ mụ quản nhiều người nhiều việc, ngược lại đã quên mình đề cập qua sự tình gì cùng Luru mụ mụ.

Cho đến khi nhìn thấy Luru mụ mụ cười đầy ngụ ý, bà mới nhớ tới thời gian trước, bà và vài mụ mụ bên trong phủ ngồi uống rượu cùng nhau, ăn uống đến cuối cùng mấy mụ mụ đều say, chỉ còn lại bà và Luru mụ mụ, bà uống rượu đến đầu óc hồ đồ, không nhận được nói hai câu phiến lòng cùng đối phương, chính bà cũng đã quên vụ này, tuyệt đối không nghĩ tới Luru mụ mụ lại để ở trong lòng.

Lý mụ mụ nhủ chặt mày, có cảm giác bị tính kế, không kiên nhẫn giọng nói cũng lạnh xuống: "Người tuyệt đẹp như thế nào mà khiến cho Luru mụ mụ bà như thu được chí bảo vậy?"

Luru mụ mụ chỉ lo đắm chìm trong sự vui sướng, căn bản là không chú ý tới thái độ lạnh nhạt của Lý mụ mụ: "Thật sự là một người rất xinh đẹp, ta lấy tính mạng mình ra bảo đảm, to gan mà nói, vương phủ của chúng ta lớn như vậy, nhưng ta chưa thấy ai xinh đẹp hơn người này."

Lý mụ mụ vốn muốn qua loa xua đuổi, vừa nghe Luru mụ mụ nói như thế, ngược lại nổi lên lòng hiếu kỳ.

"Bộ dạng rất xinh đẹp sao?"

Luru mụ mụ cười đến ái muội: "Không chỉ như thế."

"Vây, so với Luru Xuân Quán - - -"

"Không thể kém hơn!" Luru mụ mụ vỗ vỗ ngực, nói: "Dù sao nếu lão tử tử ngài tin ta, hãy gặp mặt một lần đi, nếu ngài nhìn không trúng, lần sau ta sẽ không xuất hiện ở trước mặt ngài nữa."

Luru mụ mụ này tuy có chút tật xấu, nhưng tổng thể mà nói cũng không phải là một người thích thổi phồng sự việc, có thể khiến bà biểu lộ ra tư thái này, chẳng lẽ thật sự là có nhân vật vượt trội?

Lý mụ mụ trầm tư một lát, nói: "Vây được rồi, người đã nói như thế ta cũng nhìn thử xem, đúng lúc chuẩn bị chọn vài nữ nương cho tiểu quận chúa, sáng mai người dẫn người trộn lẫn đi vào, đưa vào trong phủ nhìn thử xem."

Luru mụ mụ mừng rỡ vỗ tay một cái: "Được, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý việc này thỏa đáng, ta chưa đưa người vào đây, sợ người khác nhìn thấy lại bị mưu tính, ta cố ý dẫn xếp ở bên ngoài."

Nghe nói như thế, ngược lại Lý mụ mụ có vài phần thương thức đối với sự cẩn thận của Luru mụ mụ, lại dặn dò bà vài câu, sau đó rời đi.

Luru mụ mụ vui sướng hài lòng đi ra khỏi Tư Ý viện, từ cửa sau đi ra khỏi vương phủ.

Hừng sáng ngày hôm sau, Luru mụ mụ đi đến khách sạn đón Ngọc Nương.

Trước tiên đưa nàng đi ăn ngon, lại dặn dò hạng mục công việc cùng quy củ nên chú ý sau khi vào vương phủ, sau đó mới dẫn Ngọc Nương đi đến Tấn vương phủ.

Tấn vương phủ vẫn y hệt như trong trí nhớ của Ngọc Nương, khí phái hùng vĩ, uy nghiêm trang nghiêm.

Hai người vào vương phủ từ cửa hông phía tây, trải qua tầng tầng lớp lớp sân viện dọc theo đường đi, mắt của Ngọc Nương nhìn thẳng phía trước, thấy vậy trong lòng Luru mụ mụ lại càng thích nàng hơn, cảm thấy tiểu phụ nhân này thật sự rất biết nghe lời.

Cấp trên thích cấp dưới nghe lời thuận theo, dạng người như thế dễ bài bố thao túng.Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Đến một phòng khách, bên trong đã có năm sáu tiểu phụ nhân trẻ tuổi đang đợi, tất cả các nàng đều có làn da trắng nõn, thân thể đầy đặn, vừa nhìn là biết mới sinh sản không bao lâu.

Ngọc Nương cũng mới sinh sản không bao lâu, lại không tròn trịa như mấy tiểu phụ nhân này, so với trước kia nàng chỉ hơi béo một chút, nhưng là béo vừa phải, chỗ nên béo thì béo, nơi nên gầy vẫn cứ nhuần nặn tinh tế, càng lộ ra tư thái linh lung hấp dẫn như một quả bầu hồ lô căng tràn sức sống.

Ngọc Nương vừa tới liền nghênh đón sự chú ý của mọi người, một phần là vì dung mạo vượt trội của nàng, cũng bởi vì diện mạo của nàng đích xác là không giống như sẽ trở thành nữ nương, ngược lại giống.....

Đại khái cũng biết rõ quy củ bên trong vương phủ, mấy tiểu phụ nhân này cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn vài lần, sau đó lại cúi đầu xuống, Luru mụ mụ nháy mắt ra hiệu với Ngọc Nương, Ngọc Nương liền bước tới đứng giữa các nàng.

Bên trong chính phòng của Tư Ý viện, Tấn vương phi vừa mới thức dậy.

Một hàng mấy nha đầu mặc áo khoác màu lam đang nâng chậu đồng, nước ấm, khăn mặt, tách trà....., đứng ở bên giường gỗ Hoàng Hoa Lê được điêu khắc các biểu tượng hoa nguyệt vô cùng tinh tế.

Tấn vương phi mặc chứng choáng váng đầu, mỗi ngày sau khi thức giấc đều phải ngồi một hồi lâu mới có thể đứng dậy, đây là thói quen từ rất lâu của nàng, quy củ của nhóm nha hoàn mụ mụ trong Tư Ý viện đều vô cùng tốt, cảm này nọ nặng như thế đứng đó, tay chân cũng không run lên chút nào.Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Từ Yên đỡ nàng dậy, trước tiên kê một cái gối dựa mềm mại ở sau lưng nàng, để cho nàng ngồi dựa vào, sau đó bưng tới một chén trà sâm hầu hạ nàng uống, uống chút trà sâm táo đỏ, rốt cuộc Tấn vương phi cũng dễ chịu hơn, trên khuôn mặt trắng bệch gần như trong suốt đã có chút huyết sắc.

"Sao lão nô cảm thấy Luru Lương Y kê phương thuốc này hình như không có có tác dụng gì cả." Chu mụ mụ ở một bên nói.

Diện mạo của Chu mụ mụ khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, mặt tròn trịa, da trắng nõn, mặc áo ngoài màu xanh đậm cùng một cái váy màu đen, đầu tóc đen vẫn thành một búi ở sau ót, cô định bằng một cái trầm vàng đơn giản, vô cùng gọn gàng lại không mất thể diện.

Bà là nữ nương của Tấn vương phi, hầu hạ ở bên cạnh từ khi Tấn vương phi còn nhỏ, đến lúc Tấn vương phi xuất giá, lại theo cùng hồi môn đến đây, vì thế bà là người có thể diện nhất ở bên cạnh Tấn vương phi.

Tấn vương phi nhíu hàng mày lá liễu, trên mặt tràn đầy vẻ uể oải: "Thuốc của Luru lương y vẫn có ích, chỉ do thân thể ta không tốt mà thôi, chứng choáng váng đầu có khi nào hết đâu."

"Lúc trước vương phi vốn đã khá hơn rất nhiều, theo lão nô thấy chính là bị Luru Xuân Quán bên kia ảnh hưởng, vương gia cũng thật là, sao lại đưa cái

thứ hồ mì tử như thế vào phủ...."

Tấn vương phi đặt tách trà trong tay vào cái khay mà nha đầu ở bên cạnh đang cầm, lại nhỏ trà trong miệng vào cái bình trong tay nha đầu khác đang nâng. Từ Yên cầm cái khăn trắng tinh giúp nàng lau lau khóe miệng, lúc này nàng mới mở miệng nói: "Được rồi nữ nương, đừng nói nữa."

Giọng nói của nàng bình thản, không có ý khiển trách, nhưng lại làm cho Chu muội muội im bất ngay tức khắc.

Bọn nha đầu nối đuôi nhau bước tới hầu hạ Tấn vương phi súc miệng rửa mặt, thoa dầu làm mềm da lên mặt của nàng, sau đó mới theo thứ tự lui ra ngoài.

Từ Yên đỡ Tấn vương phi rời khỏi giường.

Tấn vương phi đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, Từ Yên cầm lấy chiếc lược sừng tê giác chải đầu cho nàng, nhẹ nhàng chải một cái lại một cái, phải chải trên một trăm cái mới đủ số.

Hiện giờ trong phòng cũng chỉ còn lại mấy tâm phúc của Tấn vương phi, đương nhiên có vài lời có thể nói tự nhiên.

Lúc này Tấn vương phi mới nói: "Nữ nương, về sau phải quản cái miệng của mình một chút, chủ tử là là người mà người có thể chỉ trích sao, người là nữ nương của ta, ta thì không có gì, nhưng người đừng quên, chủ tử thật sự bên trong phủ này là ai."

Tất nhiên là Tấn vương.

Đó không phải là người mà một hạ nhân có thể chỉ trích, cho dù người này là nữ mẫu của vương phi.

Chu muội muội ngưng ngữ: "Lão nô biết rõ, chẳng qua lão nô bất bình thay người, người nói Lưu Xuân Quán kia có cái gì tốt, loại nữ nhân xuất thân từ chốn trắng hoa như vậy, thế nhưng cũng dám có ý đối phó với người...."

Nhắc tới chuyện này, Chu muội muội lại có chút tức giận bất bình.

Chu muội muội người này cái gì cũng tốt, chỉ có một khuyết điểm duy nhất là miệng quá lắm nhảm, kỳ thật đối với người khác bà cũng không phải như vậy, cũng chính vì là nữ nương của Tấn vương phi, vì thế bà xem Tấn vương phi như nữ nhi của mình, mới phá lệ không cam lòng như thế kia.

Tấn vương phi xuất thân cao quý, thân cô cô là quý phi, bản thân nàng lại là đích tiểu thư của quốc công phủ, xem như là từ nhỏ ngâm mình ở trong phúc mà lớn lên, dung mạo nàng không tầm thường, từ bé đã có danh xưng tài nữ, theo lẽ thường, xuất thân tốt lại có tài như vậy, chính là thiên chi kiều nữ. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Đáng tiếc trăng tròn rồi lại khuyết, nước đầy tất phải tràn, Tấn vương phi này tất cả đều tốt, duy chỉ có một cái không tốt chính là từ nhỏ đã mắc nhiều chứng bệnh, thân thể có vẻ yếu ớt một chút.

Chẳng qua với xuất thân như thế, dạng thái y gì mà thỉnh không được, loại dược liệu quý hiếm gì mà tìm không có, cứ vậy cũng nuôi nàng đến lớn, sau đó gả cho Tấn vương làm vương phi.

Tuy Tấn Châu là vùng biên cương, nhưng Tấn vương chính là thân vương tôn quý, Tấn Châu lại là thái ấp của Tấn vương, toàn bộ vật tốt trong thái ấp đều phải tăng cường cho vương phủ trước tiên, quốc công phủ ở kinh thành thỉnh thoảng cũng đưa đồ tới, lại càng không cần nói đến trong cung ban thưởng, vì thế Tấn vương phi sống an nhàn sung sướng ngày qua ngày, thậm chí còn tốt hơn so với lúc còn ở quốc công phủ.

Cuộc sống cứ trôi qua như vậy, thân thể của Tấn vương phi lại liên tục không chuyển biến tốt, nàng và Tấn vương đã đại hôn cũng có bảy năm, nhưng không thấy truyền ra tin tốt.

Đối với chuyện này, trước kia còn có thể đổ lỗi do Tấn vương ít ở trong phủ, trong một năm có hơn phân nửa thời gian là ở biên thành, sau khi hồi phủ cũng thập phần bận rộn, cực kỳ ít ngủ lại hậu viện, thế nhưng vào hồi đầu xuân, Tấn vương lại đưa nữ nhân từ bên ngoài về.

Nữ nhân này chính là Hồ trắc phi.

Vừa vào phủ, Hồ trắc phi chính là thịnh sủng độc nhất vô nhị, Tấn vương xưa nay tê nhạt lại giống như bị ma mê liên tục ngủ ở Lưu Xuân Quán, mà bụng của Hồ Trắc Phi cũng không chịu thua kém, vào phủ không bao lâu liền có thai, sinh hạ con nối dòng đầu tiên cho Tấn vương, cũng chính là tiểu quận chúa.

Mà Hồ trắc phi cũng dựa vào nữ nhi bảo bối, nhảy lên phong vị trắc phi.

Cái gọi không phải mạng quả phụ thì sẽ không thành quả phụ, không phải của ta thì sẽ không là của ta, có thể người có nhưng người khác lại không, mà tính tình của Hồ Trắc Phi xưa nay thích khoe khoang, vì vậy mà dẫn tới sự căm hận người khác.

Chu muội muội hận chết Hồ trắc phi, hận không thể ăn thịt uống máu của nàng, cảm thấy bởi vì nàng là đồ hồ mì tử, quyến rũ hết sự nhiệt tình của Tấn vương lên trên người nàng, do đó vương phi mới liên tục chưa sinh được trường tử.

Chu muội muội nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, Tấn vương phi không giận, ngược lại còn nở nụ cười.

Nàng vốn mất phượng mảy liễu, nhưng thân thể suy nhược, sắc mặt yếu ớt, vừa nhìn là thấy mong manh ốm yếu, nhưng khi cười lộ lên lại tựa như hoa nở rộ trong tiết xuân tháng ba, đẹp không sao tả xiết.

Cười xong, thấy vẻ mặt của Chu mụ mụ vẫn sa sầm, không khỏi cười an ủi bà: "Được rồi nữ nương, thân thể này của ta người cũng biết rõ, sao có thể chịu đựng được nỗi khổ sinh sản, nếu như ả ta có bản lĩnh sinh nhi tử thì cứ việc sinh đi, sinh ra thì bản vương phi liền ôm về nuôi dưỡng."

Chu mụ mụ có phần không đồng ý thái độ như thế, nói: "Vương phi, người đừng chê lão nô lắm mồm, người là vương phi tôn quý, trưởng tử trong phủ này phải sinh ra từ bụng của người mới tốt, ôm qua nuôi, đến cùng cũng chỉ là dưỡng, làm sao có thể so với thân sinh."

Mấy lời này, Chu mụ mụ đã nói qua rất nhiều lần với Tần vương phi, nhưng hình như nàng chưa từng để ở trong lòng.

Tần vương phi nhìn chính mình trong kính, nàng ở trong kính không khỏi nhú nhú mảy.

"Nữ nương, chuyện này trong lòng ta tự có chủ trương, người cũng đừng quan tâm nữa."

Chu mụ mụ cũng đâu muốn quan tâm, nhưng biết làm sao bây giờ? Bà cũng nhìn ra bản thân vương phi không vui, nhớ lại từ sau đại hôn, vương gia đối với vương phi rất lạnh nhạt, cũng không dám 'chọc dao nhỏ' vào ngực Tần vương phi, chỉ có thể trầm trầm thờ dài ở trong lòng, lại nói: "Mấy người được tuyển làm nữ mẫu cho tiểu quận chúa đã đến trong phủ, đang ở trong phòng khách Nhã Vân Các, vương phi có muốn đi xem một chút hay không?"

"Ta nghe Lý mụ mụ nói hình như phía dưới tìm người không tệ, đã là như thế, chờ ăn sáng xong, ta đi xem một chút đi."

"Lý mụ mụ này cũng là người mau mồm mau miệng."

Ở một bên, Từ Yên cười hi hi tiếp lời: "Là nô tỳ nói cho vương phi, nô tỳ cũng muốn phân ưu với nương nương, vì thế nhện không được nên nói nhiều mấy câu."

Lý mụ mụ là nương của Từ Yên, cả hai đều là tâm phúc của Tần vương phi, chẳng qua Lý mụ mụ là quản sự, quản rất nhiều việc vặt vãnh trong hậu trạch, bình thường không hầu hạ bên cạnh Tần vương phi.

"Biết rõ mẫu tử từ các người trung thành với vương phi rồi."

Tán gẫu một trận, sau khi Tần vương phi dùng qua bữa sáng, liền dẫn người đi về hướng Nhã Vân Các.

Bên trong Nhã Vân Các, Ngọc Nương đã đứng hơn nửa canh giờ.

Thất lung của nàng bắt đầu mỏi, chân cũng bắt đầu run lên, mà những người khác cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu.

Trừ vài người trong phòng này, không có hạ nhân nhìn các nàng, có người cảm thấy may mắn đi qua ghé bên cạnh ngồi xuống, dự định nghỉ chân một chút, một người đi, ngay sau đó hai ba người cũng đi, chỉ còn lại một mình Ngọc Nương ngây ngốc đứng tại chỗ.

Ngọc Nương nhìn thoáng qua mấy tiểu phụ nhân ngồi xoa chân vân vê thất lung, lại thấy các nàng đều nhìn mình chằm chằm, cũng biết người ta đều đã ngồi, chính mình lại đứng thì quá không hòa đồng, vì vậy cũng đi qua.

Nhóm tiểu tức phụ trẻ tuổi bắt đầu lép nhép, ngồi cùng một chỗ liền nói nhiều, người nói với ta một câu, ta trả lời người một câu, vẫn không thấy có người đến đây, vì thế không khỏi tán gẫu rộn rã.

Ngọc Nương vốn không quen nói nhiều, nên cũng chỉ lắng nghe các nàng nói chuyện.

Nghe nghe, cũng lại biết không ít chuyện.

Biết rõ các nàng đều do người có quan hệ bên trong phủ dẫn dắt, phần lớn đều có thân thích vòng vèo với hạ nhân bên trong phủ, thực ra, ngấm lại cũng đúng, làm người hầu ở trong vương phủ là một công việc tốt, không cần làm việc nặng, tiền công mỗi tháng nhiều, lại không cần ký văn tự bán đứt, nhưng cũng không phải là chỉ cần có quan hệ thì có thể vào.

Ngược lại có hai tiểu phụ nhân không lên tiếng, sự chú ý của Ngọc Nương cũng liên tục đặt ở trên người các nàng.

Chính xác mà nói, hẳn là ở một người trong đó, bởi vì kiếp trước, nàng chính là bị người này tính kế, vì thế mới quăng bỏ công việc nữ nương.

Hết chương 07

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Bên trong Nhã Vân Các gió mát phát phơ, bên ngoài mặt trời rực rỡ, ánh nắng vàng chói lọi chiếu xuống trên mái ngói lưu ly xanh biếc.

Cũng vừa vào tháng tư, thế nhưng trời Tần Châu lại nóng lên chút ít, ánh nắng gay gắt khiến người ta hoa mắt choáng váng.

Chẳng qua tất cả đều không liên can gì tới Nhã Vân Các.

Nhã Vân Các xây cất ở trong hậu hoa viên của vương phủ, trong hoa viên hoa lá và cây cảnh um tùm, lại có khe suối, chỉ cần một trận gió nhẹ thổi đến, chính là từng trận từng trận mát rượi, chim chóc kêu riu ra riu rít trên đầu cành, thật sự là nơi chốn bình yên chim hót hoa thơm.

Ngọc Nương chỉ ngồi trên nửa cái ghế, mắt rũ xuống, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngay lúc nàng đang suy tư tâm sự của chính mình, đồng thời ngồi ở đối diện cũng có một người đang nhìn nàng.

Cha nương của Thúy Trúc là sai sự ở điện trang hồi môn của Tần vương phi, bản thân nàng ta cũng đã gả cho một người đứng đầu ở điện trang khác, đáng tiếc số mệnh nàng ta không tốt, mới vừa mang thai, nam nhân lại qua đời, nhà trưởng phu không còn ai, nhà mẹ đẻ còn có ca ca tẩu tử, nàng ta cũng không thể dựa vào nhà mẹ đẻ mà ăn không ngồi rồi, vì vậy mới nhờ quan hệ để vào vương phủ làm công việc nhũ nương này.

Thân di di của Thúy Trúc là mục mục quản sự dưới quyền vương phi, dạng mục mục quản sự này, bên cạnh Tần vương phi có hơn mười người, ai có chức nấy, nhưng cũng có vài việc người bên trên muốn làm nhưng không tiện ra mặt, vì thế không tránh khỏi người phía dưới biết chút ít nội dung, mà Thúy Trúc cũng biết được chút chuyện mà người khác không biết.

Nàng ta chính là hướng về điều đó, nên mới bắt kẻ mọi thứ muốn làm cho được công việc này. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Kỳ thật trong suy nghĩ của Thúy Trúc, nàng ta đã sớm muốn vào vương phủ làm việc, chẳng qua nương của nàng ta là thị tì của Tần vương phi, biết rõ cá tính của vương phi nhà mình, không muốn cho nữ nhi vào phủ bầu vú cạnh cao, đỡ phải hại chết người một nhà, vì thế, chỉ cần là thị tì hồi môn của Từ gia theo đến đây, nếu như trong nhà có loại nha đầu nhan sắc đẹp như Thúy Trúc, đều sẽ không để cho nữ nhi đến bên cạnh vương phi.

Vì chuyện này mà Thúy Trúc oán giận cha nương không chỉ một lần, cảm thấy nếu không phải bọn họ ngăn trở thì nàng ta cũng sẽ không phải gả cho một người như vậy, cuối cùng còn trở thành quả phụ.

Lần này bên trên lộ ra ả ын ý, Thúy Trúc vội vã lo lắng suy tính, liệu mạng bỏ lại đại nữ nhi mới hơn ba tháng tuổi của mình mà đi đến đây.

Đây là đường ra duy nhất của nàng ta.

Nhưng Thúy Trúc còn biết, lần này bên trên nhiều lắm chỉ sẽ lưu lại hai người, mà người ngồi ở đối diện kia là đại địch.

Từ lúc người nọ đi vào, Thúy Trúc đã biết, khẳng định là người này cũng ôm mục đích giống như nàng ta, nếu không thì tìm dạng nhũ nương gì mà không được, lại cứ nhất định phải tìm dạng người như thế kia.

Người như thế, vừa nhìn chính là để cho các chủ tử ngọt ngọt!

Thúy Trúc cắn môi dưới đỏ tươi, nhin không được siết chặt ống tay áo, mắt phượng liếc xéo qua bên kia tràn đầy sự ghen tị.

Vì ngày hôm nay, nàng ta cố ý mặc xiêm y mà mình ын giấu dưới đáy hòm đã lâu, đầu tóc là mới vừa gội sạch, còn cố ý bôi dầu mùi hoa quế, tóc do nương của nàng ta chải búi lên, còn cài cây trâm vàng duy nhất của mình.

Từ nhỏ Thúy Trúc đã thích chung diện, cũng thích buồn đi bán lại chính mình, sau khi sinh hạ nữ nhi, nàng ta đặc biệt ăn kiêng để lấy lại vóc dáng, vì vậy dáng người đã sớm khôi phục, lấy ánh mắt của Thúy Trúc đến nhìn, nàng ta tuyệt đối không xinh đẹp bằng trước khi xuất giá, bởi vì chỉ có phụ nhân từng gả cho người mới biết được, cho dù những tiểu cô nương có xinh đẹp trẻ trung hơn nữa, cũng không thể sánh bằng phụ nhân đã khai khiếu. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nhưng nàng - -

Thúy Trúc lại dùng ánh mắt ghen tị đỏ hồng nhìn người ngồi đối diện một lần nữa, trong lòng hận không thể cào nát mặt của nàng mới có thể hả giận!

Ngọc Nương cảm thấy có người đang trừng mình, ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt căm bực pha lẫn sự ghen ghét của người ngồi ở đối diện, mặc dù đôi phượng rũ mắt xuống rất nhanh, nhưng vừa vận bị nàng nhìn thấy được.

Tìm nàng đập có hơi nhanh.

Là do ánh mắt của đối phương, loại ánh mắt này, nếu không phải có thù có oán, ai sẽ nhìn người khác như vậy.

Trong lòng Ngọc Nương cười khò, kiếp trước nàng liên tiếp gặp rất nhiều khó khăn, lúc mới vào vương phủ, căn bản tâm tư không ở trên công việc, chỉ

lo buồn bã tự oán, trách mình bất đắc dĩ bỏ lại nhi tử, có một lần thiếu chút nữa là bị người đánh chết, rốt cuộc vì bảo vệ tính mạng mà cố gắng tinh táo lại, vì thế có rất nhiều chuyện phát sinh lúc nàng vừa vào vương phủ, trí nhớ của Ngọc Nương cũng không rõ ràng, căn bản nàng không nhớ nổi kiếp trước Thúy Trúc có nhìn mình như vậy hay không.

Đồng thời nàng không khỏi có chút nghi hoặc, tại sao Thúy Trúc lại lộ ra loại ánh mắt này.

Dù sao, hiện tại chỉ vừa vào vương phủ, nhũ nương hầu hạ tiểu quận chúa căn bản là chưa có định ra, nàng và Thúy Trúc cũng không phải là đối thủ, Thúy Trúc cần gì phải ghen ghét nàng như vậy.

Chẳng lẽ, Thúy Trúc cũng là trùng sinh?

Ngọc Nương chợt có cảm giác mình nghĩ nhiều, bởi vì kiếp trước lúc nàng chết, Thúy Trúc sống khá tốt, đang ở bên cạnh tiểu quận chúa làm nhũ nương uy phong lẫm liệt của nàng ta.

Nếu Thúy Trúc này không phải trùng sinh, sao thái độ lại đến mức như thế kia?

Chỉ có một cách giải thích, đó chính là Thúy Trúc biết gì đó, hay là Thúy Trúc đã sớm biết trước người được chọn, cho nên mới căm thù nàng như vậy, nhưng những điều này cũng không thuyết phục, bởi vì dù Thúy Trúc biết trước, nàng đâu có làm gì sai trái, đối phương cần gì phải căm thù nàng như thế?

Ngọc Nương không phải là người rất thông minh, nghĩ một hồi, nghĩ không ra thì không thêm suy nghĩ nữa, nhưng sự kiện này lưu lại bóng ma ở trong lòng nàng. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Bỗng nhiên ngoài cửa có người hắng giọng một cái.

Ngay lập tức, vốn đang ngồi, mọi người đều đứng lên, có hơi thò mắt nhìn nha hoàn đứng ngoài cửa.

Tuổi của nha hoàn này cũng không lớn, đáng đáp chừng mười hai mười ba tuổi, trang khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhìn mọi người vài lần, quay đầu đi mất.

Trong lúc mọi người thấp thòm bất an trong lòng, bên ngoài đi tới vài bà tử lớn tuổi.

Quần áo của họ rất đẹp, vẻ mặt trang nghiêm, dáng vẻ không tầm thường, vừa nhìn đã biết là mụ mụ quản sự bên trong phủ.

Dẫn đầu là một vị có búi tóc bóng loáng tròn nhắn, khuôn mặt dài, nét mặt tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, mặc áo tơ màu đỏ sậm, áo khoác màu xanh ngọc, phía dưới mặc một cái váy màu xanh đậm, trên đầu chỉ cài một cây ngân trầm xưa cũ, tai đeo một đôi hoa tai đá mắt mèo, mà cặp mắt cũng tựa như đôi hoa tai đá mắt mèo kia, tinh quang bắn ra bốn phía, sáng ngời có thần, vừa nhìn chính là không dễ sống chung.

Ngọc Nương nhận biết người này, bà là Lý mụ mụ bên cạnh vương phi, quản rất nhiều sự vụ trong phủ, cũng xem như là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh vương phi.

Ngọc Nương cũng đã từng thấy khuôn mặt tươi cười khi chào đón người của người này, đó chính là lúc nàng vừa mới được Tần vương sủng ái, vương phi cho nàng mặt mũi, ngay cả hạ nhân bên cạnh vương phi cũng cho nàng thể diện thập phần.

Mặc dù thời gian Ngọc Nương ở vương phủ chỉ có một năm, thế nhưng đã thấy qua nhiều hạ nhân bên trong phủ trở mặt như lật sách, một khắc trước còn mặt tươi đón người, một khắc sau lại tràn đầy khinh bỉ, đồng dạng như vậy, chỉ cần có thể lực, ở trong mắt bọn họ chính là chủ tử, thất thế, đó là ngay cả con chó cũng không bằng.

Ngọc Nương không chỉ nhìn thấy một lần, đằng trước còn nhất mực cung kính gọi nàng là Ngọc phu nhân, quay đầu nói nàng là đưa hạ nhân hồ mị tử.

Nàng phẫn nộ, nàng khổ sở, hào hứng cũng dần mất hết.

May mắn, rốt cuộc đời này nàng không cần đối mặt với những chuyện đó, trước khi vào phủ Ngọc Nương đã nghĩ kỹ, kiếp trước sờ dĩ nàng phải chết, đó cũng do nàng vướng mắt người khác, chỉ cần nàng không bị Thúy Trúc thiết kế, nàng có thể an an ổn ổn ở bên cạnh tiểu quận chúa làm công việc nhũ nương của mình, rốt cuộc cũng không cần phải xen vào hậu viện của Tần vương.

Nàng không cần làm quá lâu, một hai năm là được, chỉ cần tích góp đủ bạc có thể nuôi lớn Tiểu Bảo, nàng sẽ rời khỏi ngay lập tức.

Nghĩ như thế, Ngọc Nương cũng trấn định lại, chấp nhận để mấy mụ mụ nhìn kỹ mặt mũi của mình.

"Thân thể đều khỏe mạnh? Sữa có đủ không? Đây không giống với hạ nhân khác trong phủ, là hầu hạ tiểu chủ tử, cũng không thể phạm sai lầm."

Vài tiểu phụ nhân mau mồm mau miệng, liên tục không ngừng bầy miệng tám lời hỏi đáp, Lý mụ mụ không kiểm tra được cau mày, nhưng cũng không lộ ra không kiên nhẫn, chỉ là không quan tâm đến bọn họ, hỏi một tiểu nha hoàn bên cạnh: "Người đã mời đến chưa?"

Tiểu nha hoàn giòn giã nói: "Bẩm mụ mụ, mời đến, đang đợi ở bên ngoài."

Không lâu sau, một lão giả tuổi trên năm mươi đi vào, một gã sai vặt xách cái hòm thuốc đi theo phía sau.

"Đại phu trong vương phủ của chúng ta sẽ bắt mạch cho các vị."

Vì vậy, theo thứ tự đi đến bên cạnh đại phu, vurun cổ tay để đối phương bắt mạch, hình như có một người bị chẩn ra loại bệnh không tiện nói, gọi hạ nhân dẫn đi ra ngoài, thời điểm bị dẫn đi, trong miệng tiểu phụ nhân kia còn kêu oan uổng, nói từ trước đến giờ thân thể mình luôn khỏe mạnh, tuyệt đối không dám lừa gạt.

Bởi vì xảy ra chuyện này, mọi người không khỏi có phần chưa tỉnh hồn, chẳng qua chỉ là tuyển nữ nương, tại sao lại phức tạp như thế? Nhưng Ngọc Nương biết, phức tạp còn ở phía sau.

Lý mụ mụ liếc nhìn mấy người một cái, phân phó: "Dẫn họ đi ra phía sau xem một chút."

"Dạ."

Vài mụ mụ cúi đầu đáp, sau đó dẫn đám người Ngọc Nương đi vào một phòng tối phía bên trong. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Loại kinh nghiệm này, kiếp trước nàng cũng đã trải qua, bởi vì quá mức khó quên nên Ngọc Nương còn nhớ cực kỳ rõ ràng.

Đó là lần đầu tiên nàng lỏa lồ thân thể ở trước mặt người ngoài, còn bị người xoay qua xoay lại nhìn, có cảm giác vô cùng khuất nhục, ký ức vẫn còn đặc biệt mới mẻ.

Mụ mụ chịu trách nhiệm kiểm tra nàng thập phần cẩn thận, không chỉ kiểm tra chỗ riêng tư có bị thương tổn linh tinh gì hay không, thậm chí còn ngửi dưới nách, lại kêu nàng nằm lên trên một cái bàn dài trải vải bố, trận kiểm tra này không thể nói nên lời.

Đại khái mụ mụ này cũng sợ Ngọc Nương sinh lòng chống đối, một mặt kiểm tra, một mặt nói: "Tiểu quận chúa là nữ nhi duy nhất của vương gia, còn là cháu gái của đương kim thánh thượng, là long tử phượng tôn trời sinh, ở Tấn Châu này khẳng định là không giống ở kinh thành, chỉ có thể tìm nữ nương ở bên ngoài, nhưng tuyệt đối phải chọn lựa cẩn thận, một khi tiểu quận chúa có gì sơ sót, chính là rơi đầu....."

Ngọc Nương cắn môi, nhắm mắt, không nói gì, cảm giác được bàn tay của đối phương ước lượng ngực của mình, lại nghe đối phương nói: "Vừa nhìn người là biết có nhiều sữa, ừ, cũng không tệ, xuống đây đi."

Nàng vội vàng lật xuống từ trên cái bàn dài, cúi đầu mặc xiêm y vào.

Cho đến sau khi rời khỏi đó, sắc mặt của mọi người khác nhau, hiển nhiên là gặp phải cảnh ngộ giống nhau.

Ngay khi tất cả mọi người chờ chuyện tiếp theo, Lý mụ mụ không nói lời nào đi ra ngoài, mấy mụ mụ khác vẫn lưu lại phòng khách.

Hình như chuyện này cũng không đáng làm cho người ta kinh ngạc, nhưng Ngọc Nương lại nhin không được mà lưu tâm.

Lý mụ mụ đi ra cửa, liền hướng hành lang bên trái mà đi.

Nếu là rời khỏi Nhã Vân Các, hẳn là phải đi thẳng ra phía ngoài, sao bà ấy lại đi về hướng đó?

Chỗ kia là nơi nào?

Ngọc Nương vắt hết óc nghĩ, đột nhiên trong lòng căng thẳng.

A, nàng nhớ ra chỗ đó là địa phương nào.

Bình thường Nhã Vân Các này chính là nơi chiêu đãi tân khách, có một lần vương phủ mở tiệc khoản đãi quan viên trong thái ấp, vương phi cũng chiêu đãi nữ quyền của quan viên tại hậu trạch.

Khi đó Ngọc Nương đã là người bên cạnh Tấn vương, với thân phận của nàng thì không thể đến loại địa phương này, thế nhưng hôm đó nàng ở trong vườn ngắm hoa, lại đi lạc tới phụ cận Nhã Vân Các.

Nhã Vân Các này chiếm đất tương đối nhiều, lại có khe suối, một bên là nhà ẩm trồng hoa, khi đó nàng chính là tham nhìn hoa mẫu đơn chớm nở, lơ đãng đi rẽ lối, ngay thời khắc xem hoa, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng nói chuyện, nàng không nhận được mà đi tìm, trùng hợp là khi đó vị trí nàng đứng vừa vặn dễ dàng chứng kiến tình hình bên trong Nhã Vân Các.

Nàng cố gắng nhớ lại vị trí ngày đó, cũng không phải là phòng khách này.

Nhìn thoáng qua lò hương ba chân mạ vàng ở góc tường, bởi vì quá mức dễ bị nhìn thấy, lúc ở phía bên trong nàng đã thấy nó, khi đó, trong phòng khách này chỉ có vài vị quý phụ mặc quần áo hoa lệ ngồi, Ngọc Nương xưa nay nhất gan, rất sợ bị người khác phát hiện, hiểu lầm mình muốn rình coi cái gì nên vội vã rời đi. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nhưng bởi vì ấn tượng quá sâu, ký ức của nàng hầy còn mới mẻ.

Ngọc Nương vô ý thức nhìn cửa sổ bên cạnh, tổng thể cửa sổ sơn màu đỏ thắm, trên mặt chạm rồng các loại hoa văn đẹp mắt, phía sau còn có mảng lớn cảnh lá um tùm, thoạt nhìn, tựa hồ không có gì dị thường, nhưng nếu như nhìn kỹ, có thể nhìn ra phiền cảnh lá sum xuê kia dường như ẩn ẩn rung

động.

Đằng sau đó có người.

Là ai? Ai ở chỗ đó nhìn?

Ngọc Nương không dám nhìn nữa, vội vàng giống như vô sự quay đầu sang chỗ khác, thế nhưng khóe mắt vẫn liếc chăm chăm chỗ kia.

Bất thành linh, phiến cành lá sum xuê kia rung rung vài cái, chỉ kịp trông thấy một đoạn vạt áo có hoa văn phức tạp xẹt qua, rồi không có động tĩnh khác nữa.

Nhưng rơi ở trong mắt Ngọc Nương, lại khiến cho nàng như là bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Loại vải vóc cùng hoa văn nhìn quen mắt như thế, Ngọc Nương chỉ nhìn thấy qua ở trên xiêm y của một người, đó là Tần vương phi.

Tần vương phi rất thích hoa hướng dương, trên xiêm y trang sức nữ trang đều trang trí hoa hướng dương, Ngọc Nương xuất thân không cao nên khó tránh khỏi hiếu kỳ, đã từng nhìn không được mà lén lút nói một câu, lại bị Điệp Nhi - nha hoàn bên người nhạo báng.

Điệp Nhi nói, kia không phải hoa bìm bìm, đó là hoa hướng dương, sau này đừng nói như vậy nữa, đồ phải làm cho người ta nhạo báng, nói không chừng còn chọc giận vương phi.

Từ đó về sau, Ngọc Nương không dám nhiều lời, cũng nhớ kỹ những điều này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng vì sao vương phi lại đứng ở nơi đó nhìn vào trong? Nàng là nữ chủ nhân duy nhất của vương phủ, có thể đi lại bất cứ nơi đâu trong toàn bộ vương phủ, đích xác không cần giấu đầu giấu đuôi như vậy.

Thế thì chỉ có một khả năng, vương phi không muốn để cho người bên trong biết rõ là nàng đã tới.

Nhưng vì cái gì?

Đột nhiên Ngọc Nương nhớ tới kiếp trước sau khi nàng được sủng ái, Hồ trắc phi bị nàng chèn ép đến nghiêng răng nghiêng lợi, có một lần thậm chí quá hoá giận đã nói với nàng.

Đối phương nói, nàng là đồ ngu ngốc, thế nhưng cam tâm tình nguyện nâng chân thú vị của vương phi, có biết hiện tại mình đang nhờ của phúc ai hay không, về sau nhất định sẽ chết trong tay Tần vương phi.

Lúc đó nàng cũng không để mấy lời này ở trong lòng, bởi vì nàng cảm giác đối phương chính là vì hận mà sinh oán, cố ý châm ngòi ly gián, lúc trước nàng bị Hồ trắc phi gây vò đến thống khổ không chịu nổi, cho nên nảy sinh tâm tư bỏ lên giường Tần vương để thoát khỏi mọi khổ sở, sau khi sự tình phát sinh, biến thành truyền đến cấp báo, Tần vương trực tiếp đi tới biên thành, căn bản không có an trí nàng, mà nàng vẫn còn ở dưới ma chướng của Hồ trắc phi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong lúc Hồ trắc phi vì ghen mà sinh hận muốn vận dụng hình phạt riêng với nàng, là vương phi phái người tới cứu nàng, cũng cấp cho nàng một thân phận danh chính ngôn thuận, mà không phải là kẻ khi mọi người nhắc tới chính là đưa hạ nhân bỏ lên giường chủ tử.

Bởi vì điều này, Ngọc Nương vẫn luôn cảm kích Tần vương phi, cho dù sau đó biết rõ Tần vương phi đang lợi dụng mình đánh lòi đài cùng Hồ trắc phi, nàng cũng không có lòng phản nghịch, nàng vẫn một mực nhớ tới thời điểm mình trợ trợ bất lực nhất, là Tần vương phi kéo tay, cũng luôn cho nàng thể diện cho nàng sự tôn vinh, khiến nàng có chỗ đứng trong vương phủ.

Mà nam nhân vốn nên cấp cho nàng hết thấy những điều đó, kỳ thật chính là một tên khôn kiếp, chỉ để ý ngủ nghỉ mặc kệ không giải quyết tốt hậu quả, đây là suy nghĩ mà Ngọc Nương vẫn luôn chôn giấu trong lòng ở kiếp trước.

Lúc này, mỗi một giây thần kinh của Ngọc Nương đều đang tự nói với mình, dường như sự tình không có đơn giản như thế.

Nàng nhớ tới sự dị thường của Lưu mụ mụ lúc ở Lâm Vân huyện, nghĩ đến ánh mắt Thúy Trúc nhìn nàng, nghĩ đến vạt áo chợt quét qua, nghĩ đến tất cả kinh nghiệm mình đã trải qua ở kiếp trước, còn có những lời kia của Hồ trắc phi.....

Đột nhiên, nàng có một loại nhận thức như rơi vào hầm băng, có lẽ từ lúc vừa mới bắt đầu, nàng đã bị người ta an bài bố trí, mặc kệ nàng có đi như thế nào, cũng đều trốn không thoát sự khống chế của đối phương.

Cho nên tất cả đều có thể giải thích rõ ràng, vì sao Lưụ Mụ Mụ lại ân cần như vậy, vì sao Thụý Trúc hận nàng thế kia, vì sao sau khi nàng đến Lưụ Xuân Quán, rõ ràng cái gì cũng không có làm, thế nhưng người bên cạnh Hồ trắc phi lúc nào cũng khó xử nàng, vì sao biểu hiện của vương phi thập phần thương tiếc nàng, sau khi cứu nàng ra khỏi Lưụ Xuân Quán, lại vẫn như cũ nhét nàng đến bên cạnh Hồ trắc phi làm hạ nhân, rõ ràng, nếu như thật sự thương xót nàng, thì có thể giữ lại nàng ở bên cạnh mình....

Ngọc Nương nhớ tới ngao ưng - -

Tần vương có một con đại điều tên là Hải Đông Thanh, đó là một con đại điều phi thường xinh đẹp lại hung mãnh kinh người, không bao giờ cho ngoại nhân thân cận, nhưng đối với Tần vương thì lại thập phần ngoan ngoãn nghe lời.

Có một lần nàng nhìn thấy, nhìn không được hiểu kỳ hời hấn, đó là lần đầu tiên hấn nói nhiều lời cùng với nàng như vậy, mặc dù chỉ có vài câu, nhưng ký ức Ngọc Nương hãy còn mới mẻ.

Kỳ thật, hình dung này chẳng hề chuẩn xác, nhưng nghĩ lại cũng gần như thế, đều là lợi dụng đủ loại thủ đoạn để mồi dử ý chí của đối phương, tàn phá và áp bức cho đến khi đối phương không còn đường đi, cho đến khi đối phương mất đi ý chí của chính mình, toàn bộ đều phải dựa theo ý tứ của chủ nhân đi làm.

Toàn thân Ngọc Nương lạnh buốt, đột nhiên phát hiện thế giới của mình đã hoàn toàn sụp đổ.

Phát sinh hết thảy tiếp theo, cũng sẽ tiến hành giống như kiếp trước vậy.

Ngọc Nương cùng Thụý Trúc được chọn, còn lại thì được thưởng năm lượng một người, bị dẫn rời khỏi vương phủ.

Lý mụ mụ đưa hai người đến Tư Ý viện, Tần vương phi cũng không nói thêm gì, chỉ nói các nàng phải dụng tâm hầu hạ tiểu quận chúa, cho người dẫn hai người lui xuống.

Đôi hai người đi khỏi, Tần vương phi khen Lý mụ mụ, nói ánh mắt của bà ta không sai, trời sinh Tần vương phi tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, có thể nói ra lời như thế, chứng tỏ nàng ta hết sức hài lòng với chuyện này.

Mà sự hài lòng này, tất nhiên là ứng ở trên người Ngọc Nương.

Dù Tần vương phi cũng được xem như có kiến thức sâu rộng, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một người tuyệt đẹp như thế, nàng ta nghĩ lại nghĩ, chỉ có thể dùng từ "tuyệt đẹp" này để hình dung, bên cạnh đó, nếu không chuẩn xác lắm thì cũng không quá mức thiếu lễ độ.

"Tạ ơn vương phi khen ngợi, cũng là Lưụ Mụ Mụ kia có cơ duyên xảo hợp mới tìm được người, có thể khiến cho vương phi hài lòng, xem như Lưụ Mụ Mụ kia có căn tu ở kiếp trước."

"Thưởng cho bà ấy." Tần vương phi mỉm cười, không biết nghĩ đến điều gì, đôi mắt phượng lấp lánh sáng ngời, trong lúc nhất thời lại tăng thêm vài phần tươi sáng xinh đẹp, khiến người tha có cảm giác không thể nhìn thẳng.

"Truyền lời đến Lưụ Xuân Quán bên kia, sáng mai lập tức đưa người qua."

"Dạ."

Lưụ Xuân Quán, Hồ trắc phi nghe hạ nhân truyền lời, ngay lập tức quăng vỡ hộp phấn son trong tay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng ta mặc áo trên bó sát thân có hoa văn màu vàng, bên dưới là váy lụa sắc hồng nhạt, đầu tóc búi kiểu trái đào, đeo nguyên bộ trang sức vàng ròng khảm hồng bảo, có vẻ phú quý bức người, lại xinh đẹp vô song.

Một khuôn mặt trái xoan tinh xảo, đại khái là bởi vì làn da cực kỳ trắng nõn, lộ ra đôi mắt sâu thẳm cùng lông mi đặc biệt dài và hàng mày đen đậm, xinh đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn, giờ phút này, trong đôi mắt phượng quyền rũ kia đang bùng bùng lửa giận, ngập tràn phẫn nộ đến bộ ngực cũng phập phồng lên xuống.

Toàn thân Hồ trắc phi đều đang run rẩy, đập bẻ hộp phấn son vẫn chưa hả giận, nàng ta lại đập này nọ trên bàn trang điểm, bị nha hoàn Hồng Đào ôm lấy từ phía sau.

"Được rồi, các người đều lui xuống đi."

Hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh và hạ nhân đến truyền lời đều lui xuống.

Lúc này Hồng Đào mới nói với Hồ trắc phi: "Nương nương, cho dù ngài có nổi giận ngàn vạn lần đi nữa, đây không phải là Tư Ý Viện bên kia làm."

Hồ trắc phi giận đến mức đầu ngón tay đều run rẩy, đôi môi cũng run run, nhưng lại cắn chặt hàm răng trắng nõn, có vết máu rỉ ra, đủ để chứng minh nàng ta giận thành cái dạng gì.

"Chuyện này không phải à làm, sao có thể..." Hồ trắc phi do dự nói.

Ngược lại Hồng Đào thấy trắc phi nhà mình tức giận thành dạng này, không hiểu sao có chút thương cảm nàng ta.

Nàng ta thờ dài trong lòng, an ủi: "Dựa theo quy củ bên trong phủ, bên cạnh tiểu quận chúa phải có bốn nữ nương, vương phi làm như thế là để người khác tìm không ra sai sót, nhưng nếu như trắc phi ngài...."

Lời tiếp theo, Hồng Đào không nói, Hồ trắc phi cũng hiểu rõ là có ý gì.

Nếu vì lý do này mà nàng ta sinh oán hận, đó chính là nàng ta không đứng.

Nhưng, chỉ đơn giản thế thôi sao?

Kỳ thật, sở dĩ Hồ trắc phi giận thành dạng này, không chỉ là vì Tần vương phi công khai nhét người đến bên cạnh nàng ta, mà vẫn còn một lý do riêng tư khác. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bên trong phủ, người biết chuyện này không nhiều, cho dù biết rõ cũng không ai dám tùy tiện nghị luận, cũng không phải do sợ Hồ trắc phi biết sẽ mất hứng, mà là sợ giẫm lên chỗ đau của vị kia.

Đề cập tới chuyện này thì phải nói qua một chút, dựa theo lệ cũ của vương phủ, nếu trong phủ có nữ quyến sinh con, không cần tự mình cho bú, thông thường gia đình phú hộ đều là như thế, lại càng không cần phải nói đến Tần vương phủ, trời sinh chính là vàng ngọc, là bậc tôn quý vô song.

Sữa của Hồ trắc phi bị tắc nghẽn từ khi tiểu quận chúa còn chưa sinh ra, vì sợ vương phi động tay chân từ bên trong hại tính mạng của mình, Hồ trắc phi còn đặc biệt xin Tần vương cho mình tìm người đến từ bên ngoài, để khi tiểu quận chúa sinh hạ liền có sữa bú.

Thông thường với loại tình huống này, sau khi Hồ trắc phi sinh, sữa sẽ không lập tức chảy ra, mà trực tiếp để Sở lương y bên kia kê đơn thuốc lợi sữa, áp chế dòng sữa trở về, sau này bản thân cũng đỡ phải chịu tội, người phú quý đều xử trí như thế, nhưng Hồ trắc phi không những không làm như thế, còn lệnh cho bà đỡ làm cho mình thông sữa, thậm chí còn uống vài thang thuốc thúc sữa.

Khi ấy, cũng không phải là không có hạ nhân bên trong đề ra nghi vấn, nhưng Hồ trắc phi lại hết sức kiên trì, vốn nghĩ rằng, có lẽ do Hồ trắc phi này xuất thân thấp hèn, muốn tự mình nuôi nấng tiểu quận chúa, ai ngờ nàng ta không có, vẫn luôn để tiểu quận chúa cho hai nữ nương nuôi nấng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lưu Xuân Quán từ trên xuống dưới có vài chục người, tránh không được có người phong phanh tiết lộ.

Người nghe được không khỏi nghi hoặc, Hồ trắc phi này đã hao hết tâm tư như thế, sao lại không để cho tiểu quận chúa bú, vậy chính xác là định làm gì? Không khỏi có người nghĩ đến bí mật lục đục của một vài dòng dõi hào phú quyền thế, hơn nữa bên trong phủ cũng có đồn đãi, nói Hồ trắc phi là nữ nhân đi ra từ loại địa phương đó, tất nhiên khó tránh khỏi có người hiểu sai.

Bên trong phủ lên lút loan truyền sôi sục, Hồ trắc phi liều mạng giấu liều mạng che cũng đều không bùng bít được, vì thế để cho vài nữ nhân ở hậu viện xem không ít trò cười.

Vốn vì chuyện này mà Hồ trắc phi xấu hổ vạn phần, đột nhiên Tần vương phi phủ đầu, sai người đưa hai nữ nương khác đến, nghe nói còn là hai người xinh đẹp xuất chúng, mà không ngoài ý muốn là Tần vương ra cửa tuần tra thái ấp sắp trở về, đó là cho ai, còn phải nói rõ ra hay sao?

Đích xác không thể trách Hồ trắc phi hiểu sai, đứng ở vị trí của nàng ta nhìn, rõ ràng là vương phi đánh vào mặt nàng ta, thậm chí mặt trong mặt ngoài của nàng ta cũng đều bị kéo xuống, còn đánh cả vào mặt người trên kẻ dưới trong Lưu Xuân Quán.

Làm sao Hồ trắc phi có thể không phiền muộn! Không căm hận!

"Ngoài mặt à ta trang lạnh lùng không ăn khói lửa nhân gian, kỳ thực chính là tiện nhân tâm tư bản thủ...."

Hồ trắc phi tức giận mắng chửi một trận, bỗng nhiên nàng ta cau hàng mày lá liễu, tay vô ý thức đề lên chỗ áo trước ngực, vội vàng đẩy Hồng Đào ra, đi vào bên trong.

Cũng không có kêu vào Hồng Đào hầu hạ.

Hồng Đào nhìn bóng lưng của nàng ta, nhịn không được lắc đầu.

Hôm nay tâm tình của Tần vương phi rất tốt.

Thời điểm tâm tình của nàng ta tốt, bầu trời trong Tư Ý viện cũng phá lệ sáng sủa một chút so với bình thường.

Thấy tâm tình của vương phi tốt, mấy người Từ Yên hoạt bát hơn ngày thường, lại thấy thời tiết bên ngoài đẹp, liền cò xát khuyên vương phi đi dạo hoa viên, lúc nào cũng ghen ở trong phòng như thế cũng không tốt.

Tần vương phi vui vẻ đồng ý, mang theo người đi tới hoa viên.

Tháng tư xuân về hoa nở, bên trong hoa viên là một mảng cây lá um tùm xanh biếc, vừa nhìn đã khiến người ta sảng khoái tinh thần.

Tần vương phi dạo bước, lại đi đến bên ao cho cá ăn một hồi, có người đến bẩm báo, nói Hồ trắc phi bên Lư Xuân Quán kia đang giận dữ, tức giận đến mức không kiềm chế được, Tần vương phi lập tức cười càng tươi hơn.

Tần vương phi vui vẻ, Chu muội muội liền vui vẻ.

Ở vị trí của bà ta nhìn, chỉ cần có thể làm cho vương phi nhà mình cao hứng, đó là phần mộ tổ tiên của đối phương tỏa khói xanh, bởi vì bà ta đã cố ý sai người đưa qua cho Ngọc Nương hai bộ xiêm y, thức ăn cũng có ưu đãi đặc biệt.

Loại chuyện nhỏ nhất này không cần Tần vương phi chủ động nói, Chu muội muội cũng có thể tự xử lý, những người hầu hạ bên cạnh các chủ tử nhiều năm như thế, không có mấy người là nhân vật đơn giản, phỏng đoán, tối thiểu nhất cũng đều có thủ đoạn.

Ngọc Nương nhìn này nọ ở trước mặt, bên cạnh là ánh mắt tựa như dao nhỏ của Thúy Trúc.

Nàng tiến tiểu nha đầu tặng đồ đi, trong nội tâm dâng lên cảm giác mệt mỏi.

Ngọc Nương cảm thấy kiếp trước mình thật sự sống uổng phí, nhiều manh mối rõ ràng như thế, kiếp trước nàng lại không cảm giác ra chút khác thường nào. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng tiện tay đặt xiêm y trên cái bàn dài cạnh đầu giường, sau đó lên giường nằm xuống.

Một gian phòng không lớn lại đặt hai cái giường phô trương, giường nào cũng đều treo màn, sau khi lên giường Ngọc Nương liền thả màn xuống, cũng là để tránh ánh mắt của Thúy Trúc.

Thấy đáng về đối phương khinh thường không thèm nói chuyện với mình, Thúy Trúc vừa bực vừa hận, quăng đập hồi lâu mới ngừng nghĩ.

Hết chương 09

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ngọc Nương suy nghĩ, sau này mình nên đi con đường nào.

Từ lúc bắt đầu biết rõ vương phi cũng đã từng có ý hại mình, nàng càng thêm xác định, mình phải nắm vững vàng chặt chẽ công việc nữ nương này, chỉ cần nàng còn ở bên cạnh tiểu quận chúa một ngày, nàng sẽ không xen vào hậu viện của vương phủ này, kỳ thật, nếu không phải kiếp trước nàng bị hại mất việc, cũng không sẽ bị vương phi nhét vào hầu hạ bên cạnh Hồ trắc phi, cho đối phương cơ hội thích hợp để hạ thủ với nàng.

Rất nhiều chuyện, đều bởi vì có nguyên nhân cho mới có kết quả.

Đến trưa, có nha hoàn đưa cơm trưa tới cho Ngọc Nương và Thúy Trúc, rõ ràng trong phần cơm của Ngọc Nương nhiều hơn của Thúy Trúc hai món ăn. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Thức ăn của nhóm nữ nương vốn tốt hơn hạ nhân, nhưng phần cơm của Ngọc Nương lại nhiều hơn Thúy Trúc hai món ăn.

Vì thủ đoạn của vương phi, Ngọc Nương cảm thấy tim đập nhanh, mặc dù nàng ngốc, nhưng chẳng hề ngu xuẩn, đặc biệt là đã trải qua một năm trong vương phủ ở kiếp trước, khiến nàng hiểu ra rất nhiều điều, mà trước kia, căn bản nàng không có cách nào hiểu được.

Nhưng khiến nàng kinh ngạc là, Thúy Trúc chứng kiến lại làm như không nhìn thấy, nàng chỉ cho là đối phương đã sửa đổi tính tình, nhưng sau đó liền biết vì sao Thúy Trúc như thế, bởi vì hai bộ xiêm y nàng vừa mới đặt ở trên bàn, không biết bị Thúy Trúc dùng cái gì rạch hai đường.

Ngọc Nương cũng không phải là người rất thông minh, nhưng nàng vẫn cảm thấy Thúy Trúc quả thực đại đột đến không còn gì để nói.

Trong phòng chỉ có hai người, sao nàng ta lại dám làm hỏng xiêm y bên trên thượng xuống, nàng ta không sợ nàng ầm ĩ lên sao? Kiếp trước Ngọc Nương sẽ làm ầm ĩ, mặc dù tính tình của nàng nhu thuận, nhưng cũng không phải là người không có tính khí, bị người khác công khai đối phó như thế, tất nhiên nàng muốn tìm người làm chủ cho mình.

Cuối cùng Thúy Trúc bị la mắng khiển trách, vì đèn bù tổn thất, vương phi lại thưởng cho nàng hai bộ xiêm y khác, chất liệu tốt hơn so với hai bộ trước,

màu sắc lại còn tươi sáng, nàng vô cùng thích, ngày thứ hai liền mặc vào người, lại đâm vào mắt của Hồ Trắc Phi, bị nàng ta xem như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.....

Bỗng nhiên Ngọc Nương không muốn suy nghĩ nữa, Thúy Trúc ngu xuẩn, không phải nàng cũng đã từng ngu xuẩn đó sao, nếu không phải đã trải qua một đời, căn bản nàng không hiểu hành vi mập mờ này của vương phi. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Ngọc Nương chỉ mở xiêm y bị phá hỏng ra, sau đó lại lên giường nằm xuống.

Thúy Trúc đắc ý nhìn phía đối diện, cảm thấy sao người này lại nhát gan như thế, cũng không khó đối phó lắm.

Ngày kế tiếp, sau khi đích thân đi thỉnh an Tần vương phi, Hồ trắc phi dẫn Ngọc Nương và Thúy Trúc về Lưu Xuân Quán.

Dọc theo đường đi, sắc mặt Hồ trắc phi cũng không tốt, nhìn ra được, thời điểm thỉnh an lại bị chọc tức ở trước mặt Tần vương phi.

Vào trong sảnh chính, Hồ trắc phi ngồi xuống ở trên vị trí chủ nhân, Ngọc Nương cùng Thúy Trúc đứng ở trước mặt nàng ta.

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Hồ trắc phi quanh quẩn cao thấp quanh thân thể của hai người.

Bộ dáng của hai nữ nương này không tệ, phong thái cũng xem như thường thường bậc trung.

Trong đó có một người mặc một thân xiêm y đỏ tươi, mặt trái xoan mắt xếch, khoe miệng có một nốt ruồi nhỏ, cười một cái chột lộ vẻ mỉa ý, mầu chột là, vừa nhìn là biết người này chính là một người không an phận, ánh mắt long lanh nhấp nháy, cười đến thập phần quyến rũ.

Hồ trắc phi đã gặp qua rất nhiều loại người như thế, loại người này, nếu cho nàng ta cơ hội, thì sẽ liều mạng bò lên trên.

Còn người kia, mặt như đoá phù dung, chân mày lá liễu, mắt hạnh môi anh đào, nhìn kỹ ngược lại cũng không tệ, thoạt nhìn có vẻ nhút nhát e lệ, lúc nào cũng cụp mí mắt, vừa nhìn liền biết là người nhát gan.

Mặc một thân xiêm y cũ sắc vàng, tà áo cùng ống tay áo đều đã giặt đến mức hơi bạc trắng, màu sắc xiêm y lại quá phai mờ, vốn nữ tử này có bảy phần tư sắc, nhưng bị bộ xiêm y này làm cho giảm xuống chỉ còn ba bốn phần. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Trong lòng Hồ trắc phi thầm nghĩ ‘lại là người không biết trang điểm’, Hồ trắc phi thích nhất là chưng diện, xưa nay luôn xem thường nữ nhân không biết trang điểm cho bản thân, cũng có thể do tính tình quá mộc mạc nên mới mặc một bộ xiêm y như thế.

Đương nhiên Hồ Trắc Phi không chỉ nhìn những điều này, ánh mắt nàng ta lại càng chú ý đến tư thế động tác của hai người nhiều hơn.

Cũng do bộ dáng của Thúy Trúc quá chói mắt, thân hình mảnh khảnh như dương liễu, eo nhỏ thon thả, bộ ngực sung mãn lộ vẻ ‘bùng bùng khí thế’, khăn lụa bên hông như hạn không thể siết chặt thêm, dường như rất sợ không thể lộ ra dáng người quyến rũ, mà người kia, xiêm y thì cũ kỹ rộng thùng thình, nhìn không rõ dáng người.

Chỉ liếc mắt qua một cái, trong lòng Hồ trắc phi đã có ấn tượng sơ bộ giản lược với hai người này, nên coi trọng ai, phải đối phó với ai, trong đã có số.

Đặc biệt là dung mạo của Thúy Trúc thiên về diễm lệ xinh tươi, còn dung mạo của Hồ trắc phi thì hoàn toàn thiên về quyến rũ.

Thấy ánh mắt của Hồ trắc phi di chuyển qua lại trên người Thúy Trúc, còn khi nhìn mình thì chỉ lướt qua vài lần, trái tim treo lơ lửng của Ngọc Nương cuối cùng cũng an tâm thả lỏng một chút.

Mà hết thấy dường như trải qua lâu thật lâu, kì thực, chẳng qua chỉ là trong vài hơi thở mà thôi, rất nhanh, Hồ trắc phi đã thu ánh mắt về, thần sắc thản nhiên, nói: "Dẫn các nàng đi qua Tiểu Vực Viện."

"Dạ."

Cho đến lúc hai người xoay người rời đi, Ngọc Nương vẫn còn cảm giác được, ánh mắt của Hồ trắc phi lờn vờn ở sau lưng các nàng.

Nàng cảm thấy may mắn vì mình đã quyết định đứng.

Bên Tư Ý Viện, Hồng Nhi nâng xiêm y Ngọc Nương để lại cho Chu mụ mụ xem. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Chu mụ mụ nhíu mày nhìn, nói: "Ta còn thắc mắc sao tiểu phụ nhân kia lại không mặc xiêm y mới, mà lại mặc một bộ y phục cũ, lại còn bị vá nữa chứ."

Tần vương phi cũng đang ở đây, gương mặt nhìn sang.

Thấy vậy, Chu mụ mụ vội vàng nói đại khái sự tình một lần.

"Người tên Thúy Trúc là người nhà của Tào mụ mụ?"

Chu mụ mụ gật đầu: "Cha nương của Thúy Trúc đều là sai sự ở thôn trang hồi môn của vương phi, nữ tử này cũng là người có số mệnh không tốt, vừa hoài thai thì nam nhân qua đời, vì không có sinh kế nên muốn vào phủ mưu cầu một công việc, lão nô thấy nàng ta có vẻ là người có lòng dạ cao, nhan sắc cũng thuộc nhất đẳng, liền chọn nàng ta, ai ngờ, tính tình nàng ta ngược lại thiếu kiên nhẫn như thế."

Bà ta hơi nhú mày, hiển nhiên là có chút phản cảm đối với hành động của Thúy Trúc.

Bởi vì ở trong mắt bà ta, loại người như Thúy Trúc chính là ngu xuẩn đến cực hạn, chỉ có cực hạn ngu xuẩn, mới làm ra loại chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt, lại còn khiến người ta chán ghét.

Nhưng trái lại, Tần vương phi lại không cho là đúng, vốn muốn khiến người khác ngọt ngào, thì chi cần làm cho người đó càng thêm buồn bực, vậy là được rồi, về phần có thể làm tốt hay không, vậy thì phải nhìn tạo hóa của đối phương, nếu như làm tốt, nàng ta cũng không quan tâm để cho đối phương trở thành Phùng hầu thiếp thứ hai.

Với ánh mắt của Tần vương phi, Thúy Trúc như thế sẽ dễ sai khiến hơn, dù ngu xuẩn lại đủ nhanh nhẹn, mới có thể nhào ra chuyện.

Còn người kia, không khỏi khiến Tần vương phi có chút thất vọng....

Nhưng nàng ta cũng không để ở trong lòng, chẳng qua chỉ là một hạ nhân, với thân phận địa vị của Tần vương phi mà nói, thật sự cũng không quá trọng yếu, đừng thấy hôm qua Ngọc Nương khiến Tần vương phi hài lòng, nhưng đó chỉ như là chứng kiến một cây cây trâm có hình thức độc đáo, hoặc giống như một con tiểu miêu tiểu cầu được người ta thích, chỉ là một loại đồ chơi mà thôi. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Chiếm được thì vui vẻ, không thích, vứt bỏ là được, bởi vì sẽ còn có vô số hạng người loại này chen chúc tự tiến cử.

"Được rồi nữ nương, chẳng qua chỉ là xem tuồng vui, không cần quá xem trọng chuyện này."

"Dạ đúng." Chu mụ mụ gật gật đầu, cười tủm tỉm: "Chuyện bên Lư Xuân Quán cũng không cần chúng ta xem trọng."

Đây tất nhiên là nói dối, người quyền quý đều muốn thể diện, chẳng lẽ nói Tư Ý Viện rất để ý bên Lư Xuân Quán, vì vậy mới ngáng chân khắp nơi làm cho người khác chán ghét sao? Đó không phải chứng tỏ lòng dạ mình quá nhỏ nhen à?

Mỗi lần làm cho Lư Xuân Quán ngọt ngào, thời điểm đó bầu không khí trong Tư Ý Viện cũng tốt nhất, tất cả mọi người đều cười khanh khách, tựa như nhìn thấy trò gì đó rất khôi hài, Tần vương phi cũng cười, nhưng khi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, mày liễu khẽ nhíu lại.

Đột nhiên nàng ta có chút phiền chán chính bản thân mình, tựa hồ sống sót cũng chỉ là vì đấu đá cùng với mấy nữ nhân kia!

Tiểu quận chúa ở tại Tiểu Vực Viện bên trong Lư Xuân Quán.

Kêu là Tiểu Vực Viện, kì thực cũng là hữu danh vô thực.

Là một viện nhỏ ở lân cận Lư Xuân Quán, từ bên cạnh mở ra một cánh cửa, có thể đi thông qua Lư Xuân Quán, còn có cửa chính khác có thể ra vào tự do. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Mặc dù viện không lớn, nhưng thoạt nhìn cực kỳ tinh xảo, là một tiểu lâu ba gian hai tầng, tường trắng ngói đen, cửa sổ nhiều, cánh cửa đều sơn màu đỏ thẫm, trong sân đặt hai cái vạc lớn, lá sen nổi lơ lửng trong vạc, là đang dưỡng sen non, còn chưa tới thời kỳ nở rộ, ở trước hành lang khác trên đất trống có trồng hai gốc cây ngân hạnh, toàn bộ cảnh trí cực kỳ êm dịu.

Ngoại trừ tiểu lâu, còn có một dãy phòng khác ở phía sau, cũng có sương phòng gì đó, cũng xem như cực kỳ rộng rãi.

Hiện tại, ngoại trừ tiểu quận chúa, trong viện này còn có một mụ mụ quân sự, hai đại nha hoàn, bốn nhị đẳng nha hoàn, vài mụ mụ và nha hoàn làm việc nặng cùng với hai nữ nương, tổng cộng có hơn mười người hầu hạ tiểu quận chúa, bây giờ lại thêm hai người Ngọc Nương và Thúy Trúc.

Đây vẫn chỉ là hầu hạ một hài tử còn bú, chờ tiểu quận chúa lớn chút nữa, người hầu hạ lại nhiều thêm.

Bởi vì bản thân cũng có tiểu hài tử, ngoài cảm thán ra, Ngọc Nương không nhìn được còn so sánh trong lòng, đều là hài tử còn bú sữa, Tiểu Bảo của nàng lại thiệt thòi rất nhiều.

Vừa nghĩ như thế, tâm tình không khỏi âm ảm xuống.

Ngọc Nương cùng Thúy Trúc đi đến Tiểu Vực Viện, liền bị dẫn tới trước mặt Mục ma ma. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Mục ma ma này chính là ma ma quân sự bên trong Tiểu Vực Viện.

Vì sao lại gọi là ma ma, mà không phải gọi mụ mụ, ban đầu Ngọc Nương cũng không hiểu, vẫn là ở kiếp trước biết được, từ trong cung đi ra, mới có thể gọi ma ma, Mục ma ma này chính là từ trong cung đi ra, là người mà Tần vương đặt ở bên cạnh tiểu quận chúa.

Mới đầu Ngọc Nương cũng không biết chuyện này, vừa vào vương phủ nàng đã bị Thúy Trúc và bên Lư Xuân Quán tìm tới tra xét, tự lo còn không

xuế, sao còn có hơi sức đi chú ý sự việc này, về sau, ở lâu trong vương phủ mới biết được, hóa ra vị Mục ma ma ít khi lộ diện kia, lại có thân phận không tầm thường như thế.

Mà hoàn toàn vì sự tồn tại của Mục ma ma, cho dù vương phi và Hồ trắc phi đấu đá kịch liệt, nhưng chưa bao giờ lan đến gần trên người tiểu quận chúa, mãi cho đến lúc đó, Ngọc Nương mới ý thức được hàm nghĩa thật sự trong đó, hoặc có thể nói, kia chính là chủ ý thật sự của Tần vương.

Bởi vì nhận thức ra chuyện này, thời điểm nhìn thấy Mục ma ma, Ngọc Nương không khỏi có chút khấn trương.

Nhưng Mục ma ma cũng không nói gì với các nàng, chỉ nhìn thoáng qua các nàng, sau đó cho người dẫn đi xuống dần xếp.

Hiện tại bên trong Tiểu Vượt Viện chỉ có một chủ tử, vẫn là một đứa bé còn bú, hạ nhân cũng không nhiều, vì thế phòng ốc cực kỳ rộng rãi.

Tiểu quận chúa ở tại trong tiểu lâu, Mục ma ma và hai người Ngọc Thúy Ngọc Yến ở đông sương, nhóm nữ nương thì ở tây sương, còn những người khác đều ở dãy phòng phía sau.

Ngọc Nương và Thúy Trúc được an bài ở tây sương, một người một gian phòng, cùng đời trước không có gì khác biệt.

Gian phòng rất lớn, ít nhất không nhỏ đối với người có xuất thân như Ngọc Nương, một cái bình phong màu đen thêu hoa cỏ bốn mùa chia căn phòng ra làm hai, phía trước là phòng khách, đặt một cái bàn bát tiên cùng vài cái ghế màu đen chạm trổ hoa văn, dưới cửa sổ là một chiếc giường la hán, có hai cái ghế dựa khác cũng chạm khắc văn hoa cùng với vài thứ khác.

Lướt qua bình phong chính là phòng ngủ, sát góc tường đặt một cái giường như ý có chạm khắc hoa văn vân vũ bên khung sườn, trên giường treo màn lụa mỏng, có tủ quần áo hòm xiềng chậu nước rửa mặt, dưới cửa sổ bày một cái bàn trang điểm màu đen có chạm trổ, ở trong góc tối có một cái bình phong khác, sau tấm bình phong đặt một cái bô và bốn tấm.

Dạng phòng ngủ này, nếu như ở bên ngoài, các tiểu thư nhà giàu cũng ở giống như vậy, ở trong này lại là cho một hạ nhân ở, sự phú quý vương phủ quả thật khiến người ta ghen hờn nhìn trần trối.

Chẳng qua, kiếp trước Ngọc Nương đã thấy vương phủ có bao nhiêu sang giàu, thật sự cũng không cảm thấy có cái gì kinh ngạc.

Ngọc Nương vừa bỏ gói đồ nhỏ của mình xuống, Lục Nga đã đi đến gõ cửa.

Lục Nga là nha hoàn nhị đẳng trong Tiểu Vượt Viện.

Trừ nàng, nhị đẳng nha hoàn còn có Lục Lua, Lục Yêu, Lục La, phía trên bốn nàng là Ngọc Thúy và Ngọc Yến, hai nha hoàn có tên bắt đầu từ chữ Ngọc này là đại nha hoàn bên cạnh tiểu quận chúa, địa vị còn muốn cao hơn so với hai nữ nương kia, ở trong Tiểu Vượt Viện này, ngoại trừ Mục ma ma, người có tiếng nói nhất chính là hai nàng.

Sở dĩ hiếm thấy địa vị của nữ nương còn thấp hơn so với nha hoàn, đó là vì hiện giờ tiểu quận chúa còn nhỏ, ngoại trừ cho bú sữa, nữ nương cũng không có tác dụng khác, lại không thể nói là có ân giáo dưỡng gì đó.

Trong tay Lục Nga bung một cái khay, trong khay đặt vài bộ xiêm y.

Ngọc Nương vội vàng đi ra tiếp đón, Lục Nga nói: "Vâng lệnh Ngọc Yến tỷ tỷ đến đưa xiêm y cho Tô nữ nương, vừa vận may theo mùa, tổng cộng có bốn bộ."

"Cảm ơn Lục Nga cô nương." Ngọc Nương nói.

Lục Nga gật đầu, bỏ xuống này nọ, liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngọc Nương nhìn xiêm y đặt trên bàn, trong mắt tràn đầy vui sướng.

Nàng đang lo không có xiêm y để mặc đây.

Kỳ thật, từ trong nhà đi ra, nàng cũng không mang theo bao nhiêu xiêm y, trước kia nàng thích màu sắc tươi sáng, hiện giờ nàng không muốn quá bắt mắt, tất nhiên là nghĩ sẽ mặc màu tối một chút, mà bốn bộ xiêm y đưa tới đều là màu tối.

Một bộ màu xanh đá, một bộ màu xanh lục đậm, hai bộ còn lại thì màu vàng cũ và màu nâu đỏ, nhìn từng màu sắc, có lẽ là không phù hợp với tuổi,

nhưng rất phù hợp với thân phận, công việc nhũ mẫu vốn là cho hài tử bú sữa, không cần thiết phải ăn mặc quá sặc sỡ.

Kiếp trước, khi Ngọc Nương vừa tới Tiểu Vực Viện, bên trên cũng phát xuống vài bộ xiêm y như thế này, nhưng nàng ghét bỏ màu sắc quá khó nhìn, đều là mặc xiêm y của chính mình, rõ ràng là cùng một sự kiện giống nhau, nhưng bởi vì tâm tính bất đồng, tự nhiên tâm tính cũng bất đồng, không thể không khiến người ta cảm thán thế sự vô thường.

Ngọc Nương cầm lấy xiêm y đi ra sau bình phong mặc thử, bởi vì không phải là đo đạc làm theo yêu cầu, có vẻ hơi rộng một chút, nhưng hiện tại, nàng đúng là muốn mặc chính là xiêm y rộng rãi.

Ngọc Nương dứt khoát mặc bộ đồ mới đi ra cửa.

Trước hết tìm tiểu nha hoàn hỏi thăm nơi nào có thể giặt xiêm y, biết được ở trước dãy nhà sau có giếng nước, nàng trở về phòng sửa soạn xiêm y cần giặt, ôm đi đến đằng sau giặt giũ.

Từ cửa bên hông tiểu lâu đi ra ngoài, trước mặt là một cái sân nhỏ gần giống như một đình viện, chính diện là một hàng dãy nhà, hai bên còn có nhà kho, phòng bếp cùng với nhiều phòng ở.

Bên trong nhà kho có chậu gỗ, thùng nước, còn có xà phòng dùng để giặt xiêm y, những thứ này đều là Lục Yêu nói cho Ngọc Nương biết, thật ra, chút chuyện này Ngọc Nương đều biết rõ, chỉ là nếu không hỏi qua thì quá mạo muội, chung quy có vẻ hơi đường đột.

Lấy được mấy thứ mình cần dùng, Ngọc Nương liền đi đến giếng nước, ném thùng nước vào trong giếng, kéo múc nước lên, khí lực của nàng không lớn, chỉ có thể múc được nửa thùng.

Có nửa thùng nước này, nàng ngâm xiêm y mình đã thay ra vào trong chậu gỗ.

Lục Yêu luôn ở bên cạnh yên lặng nhìn nàng, thấy tư thế của nàng thật sự chuẩn bị muốn giặt xiêm y, cũng không nói lời nào liền rời đi.

Mà đồng thời ngay lúc Ngọc Nương đang giặt xiêm y, Thúy Trúc cũng nhận được xiêm y do Lục Nga đưa qua.

Chẳng qua nàng ta có chút khinh thường nhìn thoáng qua, sau đó ném ở bên cạnh. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Chất liệu ngược lại không sai, nhưng màu sắc có hơi nhạt nhẽo, tuy nàng ta là quả phụ, nhưng thật sự cũng đâu có muốn làm quả phụ cả đời.

Bởi vì hôm nay vừa mới đến, Ngọc Nương và Thúy Trúc không cần phải đi trực, thời gian nửa ngày này là để các nàng thu xếp, chẳng qua tính tình của Thúy Trúc ngồi không yên, dọn dẹp một lát đã thay một bộ xiêm y khác, đi ra cửa tìm người nói chuyện.

Tính tình nàng ta quen náo nhiệt, miệng cũng ngọt, mở miệng là một tiếng thím một tiếng muội muội, không bao lâu đã thân quen với người trong Tiểu Vực Viện.

Ngọc Yến đến bẩm báo sự tình, trên khuôn mặt già nua của Mục ma ma nhìn không ra gợn sóng.

"Không cần quản các nàng, chúng ta chỉ cần xem trọng tiểu quận chúa."

Ngọc Yến gật gật đầu.

Ngọc Nương giặt xong xiêm y, giũ phơi trên sợi dây.

Nàng lại đi múc ít nước bùng trở về, lau bốn phía trong phòng mình qua một lần, hình như gian phòng đã có người thu thập qua, nhưng không hề kỹ lưỡng, góc nào cũng có thể trông thấy chút bụi bặm.

Ngọc Nương nghĩ, nếu đã dự định ở lại trong viện này, thì phải tỏ rõ thái độ, mà hiện tại, việc nàng làm nhìn như chẳng hề liên quan gì, kì thực, chính là biểu lộ rõ ràng thái độ của mình với mọi người.

Những đạo lý này, vẫn là do Ngọc Nương sống lâu trong vương phủ ở kiếp trước mới hiểu được, nàng cũng chỉ có thể làm chút việc này, cái khác thì phải xem người ta có cho mình cơ hội hay không.

Trong mấy ngày tiếp theo, sinh hoạt bên trong Tiểu Vực Viện bình thản mà buồn tẻ lại vô vị.

Cùng một dạng như kiếp trước, người trong Tiểu Vực Viện đối đãi với hai người có vẻ rất hiền hòa, kì thực, trong vẻ hiền hòa mang theo sự xa cách.

Mặc dù Ngọc Nương và Thúy Trúc cũng đi hầu hạ tiểu quận chúa, lại chỉ có thể ở xa xa nhìn, ngay cả giờ tay muốn làm gì đó đều sẽ bị người khác thay thế, lại càng không phải nói đến thân cận hầu hạ tiểu quận chúa.

Chưa được mấy ngày, Thúy Trúc đã phiền chán, bắt đầu thường xuyên chạy ra bên ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lấy cớ là đi tìm di của mình, nhiều thời điểm lại chính là cùng người của Lưu Xuân Quán lôi kéo làm quen, ngược lại, Ngọc Nương vẫn trước sau như

một, bình chân như vại.

Thời tiết dần nóng lên, rồi lại biến đổi thất thường, có khả năng hôm nay là một ngày mặt trời chói chang, vì vậy chỉ có thể mặc áo đơn, nửa đêm trời bắt đầu mưa, ngày kế lại phải thay đổi áo kếp.

Hôm qua trời mưa, sáng nay trời vẫn âm u, buổi chiều mặt trời lại chói chang, ngay tức khắc nóng lên, khó chịu đến mức làm cho người ta phát hoảng.

Hoàng hôn dần xuống, bên trong Tiểu Vực Viện bình yên như thường ngày, đến thời điểm này lại yên tĩnh đến mức giống như chỗ không người.

Không được trọng dụng cũng có chỗ tốt của không được trọng dụng, đó chính là làm cái gì cũng đều không có ai quản, Ngọc Nương đi đến phòng bếp bưng cơm tối của mình, bởi vì trời nóng, đích xác là không có khẩu vị, trước hết đặt ở nơi nào đó, dự định tắm rửa xong mới tính sau.

Lăn qua lăn lại hồi lâu mới tắm xong, có khả năng trời lại muốn mưa, trong phòng vô cùng nóng bức, đầu tóc của Ngọc Nương vẫn còn chưa lau khô, trán đã lại đổ mồ hôi, nàng xoa mái tóc ướt nhẹ đi ra ngoài, quả nhiên bên ngoài mát mẻ hơn rất nhiều so với trong phòng, gió nhẹ thông thả, thổi qua người hết sức thoải mái.

Ngọc Nương vừa đi ra bên ngoài, đã nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng kết....., Thúy Trúc cũng đi ra.

Thấy trên khuôn mặt trắng bạch của nàng ta lấm tấm mồ hôi, xem ra cũng là vì bị nóng mà đi ra.

Trước kia không muốn nhìn đến Ngọc Nương, gần đây Thúy Trúc lại thay đổi thái độ, có khả năng là được ai đó chỉ điểm, đối đãi với Ngọc Nương thập phần nhiệt tình.

Hai người vốn ở lân cận, thỉnh thoảng Thúy Trúc cũng đi tới phòng của Ngọc Nương ngồi một chút, cùng trò chuyện với nàng, trong lòng Ngọc Nương hiểu rõ, ngoài mặt cũng đối đãi nhu hòa, Thúy Trúc chỉ cho là tính tình của nàng hiền nhất, ngược lại không suy nghĩ nhiều, ngẫu nhiên còn sai khiến Ngọc Nương giặt xiêm y gì đó giúp nàng ta.

Chẳng qua, nếu như Ngọc Nương giúp nàng ta làm việc, nàng ta cũng không phải là không có hồi báo, thỉnh thoảng sẽ bưng tới một bàn điểm tâm hay trái cây, đưa cho Ngọc Nương ăn.

Thân di của Thúy Trúc là Tào mụ mụ, là một quân sự nhỏ bên trong phòng bếp, Thúy Trúc lấy những thứ này từ chỗ bà ta, Thúy Trúc thường xuyên lấy một ít đồ ăn vặt về, cho nhóm nha hoàn mụ mụ bên trong Tiểu Vực Viện ăn, có vài tiểu nha hoàn và mụ mụ làm việc nặng cũng góp miệng, vì thế, ở trước mặt hạ nhân trong Tiểu Vực Viện thậm chí là Lưu Xuân Quán, Thúy Trúc được hoan nghênh hơn nhiều so với Ngọc Nương.

Người khác nhìn nàng ta đều là vẻ mặt tươi cười, ngược lại nhìn Ngọc Nương lại tỏ ra âm thầm hơn rất nhiều, cơ hồ là không có cảm giác nàng tồn tại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thúy Trúc thấy Ngọc Nương đứng ở ngoài cửa, đi đến đứng ở bên cạnh nàng.

"Trời hôm nay quá nóng." Nàng ta vừa nói vừa cầm cái quạt tròn quạt gió.

Ngọc Nương nói: "Đúng vậy, ta mới tắm xong, lại đổ mồ hôi."

Thúy Trúc lau mồ hôi, thấy trên tay một vệt trắng bệch, nàng ta vội co lòng bàn tay lại, từ trong tay áo móc ra một cái khăn tay, che giấu ẩn lên trên mặt, đồng thời, đôi mắt không để lại dấu vết liếc nhìn khuôn mặt trắng mịn như trứng gà bóc của Ngọc Nương miệng la hét: "Không được không được, ta cũng phải đi tắm, đích xác trời quá nóng."

Nàng ta muốn kêu Ngọc Nương lấy nước giúp mình, nhưng lúc này Ngọc Nương đã đi đến ngồi xuống trên bệ đá ở hành lang, tay lại gầy gầy mái tóc dài của mình, nàng ta cũng chỉ đành phần nộ im lặng, quay người đi vào trong phòng.

Ngọc Nương nhìn bóng lưng nàng ta, sau đó thu mắt trở về.

Bất tri bất giác trời đã tối sầm, ở thời điểm này có một ít muỗi, tóc của Ngọc Nương cũng hong khô không sai biệt lắm, vì vậy dự định trở về phòng dùng cơm tối.

Nàng vừa đi đến trước bàn ngồi xuống, liền nghe đến một trận tiếng khóc nỉ non của hài tử, thanh âm rất bén nhọn, vô ý thức cả người bỗng khản trương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cũng không phải bị dọa bởi tiếng khóc, mà do đã làm mẫu thân, nên đặc biệt nhạy cảm đối với tiếng khóc của hài tử.

Ngọc Nương ý thức được đây là tiểu quận chúa đang khóc, từ lúc đi tới Tiểu Vực Viện này, mỗi đêm tiểu quận chúa cũng đều sẽ ầm ĩ như thế, nàng bưng chén cơm lên, dự định ăn cơm tối xong, lại đi lấy chút nước tới lau người rồi nghỉ ngơi.

Thức ăn có chút dầu mỡ, thức ăn của nhóm nữ mẫu vốn phong phú hơn so với nhóm hạ nhân tầm thường, thịt heo mặn chiếm đa số, bởi vì ăn mặn nhiều mới có thể sinh sữa, nhưng trong người Ngọc Nương vốn cực kỳ khô khan, cơm cũng đã hơi nguội lạnh, chung quy cảm thấy trong người không thoải mái.

Nàng để đĩa xuống, thu dọn cái bàn, bưng chén đĩa đến phòng bếp nhỏ, lúc trở lại xách theo nửa thùng nước ấm, bên trong phòng bếp nhỏ luôn luôn có

nước nóng, bởi vì thời thời khắc khắc tiểu quận chúa đều có thể sẽ dùng tới, nấu rất cũng nhiều, cho nên hạ nhân cũng có thể dùng một ít.

Ngọc Nương lau người, bụng nước ra ngoài đồ sạch.

Trong lúc này, tiếng khóc của tiểu quận chúa liên tục không ngừng, thậm chí càng lúc càng bén nhọn, đặc biệt là lúc này đột nhiên lại có gió, tiếng gió vì vu xen lẫn tiếng khóc của hài tử, dưới bóng đêm yên tĩnh, phá lệ làm người ta sợ hãi.

Ngọc Nương có phần ngồi không yên, không khỏi đi ra cửa, nhìn về hướng tiểu lâu bên kia.

Trong lúc này, tiểu lâu đã sớm sáng ánh nến, thỉnh thoảng có người ra ra vào vào, người bên Lưu Xuân Quán cũng tới, hỏi đến tột cùng là làm sao, mới rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thúy Trúc từ trong nhà đi ra, dựa vào một bên cửa nói với Ngọc Nương ở đối diện: "Hai người kia không phải rất có bản lĩnh sao, như thế nào mà ngay cả một đứa bé cũng đỡ không được." Nàng ta cười dài, trên mặt rõ ràng có chút hả hê.

Trong miệng nàng ta chỉ trích hai người kia, chính là hiện tại Vương nhũ mẫu và Tiền nhũ mẫu đang hầu hạ bên cạnh tiểu quận chúa, sở dĩ Thúy Trúc và Ngọc Nương bị gạt bỏ, căn bản là không có biện pháp nhúng tay hầu hạ tiểu quận chúa, công lao lớn đó phải thuộc về hai nhũ mẫu đến trước đây, hai người liên thủ ép buộc Thúy Trúc và Ngọc Nương, Ngọc Nương vẫn còn tốt, nhưng trong lòng Thúy Trúc hận chết hai người kia.

Đáng tiếc, Thúy Trúc không có biện pháp gì với đối phương, một là lý lịch của đối phương sâu hơn so với nàng ta, hai là hai người đối đãi với tiểu quận chúa thập phần tận tâm, cơ hồ là không để người khác tìm ra sai lầm, quan trọng nhất, hai người kia đều là người của Hồ trắc phi, căn bản nàng ta không thể trêu vào, chỉ có thể ghen một bụng khí, chỉ đành ghen ghét trong lòng, thầm kín châm biếm vài câu cùng với Ngọc Nương.

Không nhìn thấy động tĩnh bên tiểu lâu, nhưng không cần nghĩ Thúy Trúc cũng biết, nhất định ngày mai hai nhũ mẫu Tiền Vương sẽ bị Hồ trắc phi khiển trách, cười đến vô cùng sáng lạn.

Ngược lại Ngọc Nương lại đặc biệt trầm mặc, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên Ngọc Nương duỗi tay đóng cửa phòng lại, hướng phía ngoài bước đi.

Thúy Trúc thấy vậy, hỏi: "Người đi đâu vậy?"

"Ta đi xem một chút."

"Người thôi đi, đừng có đi chường mắt người ta, cũng đâu phải là chưa bị qua, lần trước người bị người ta ép buộc đi ra như thế nào?"

Thúy Trúc nói lời này cũng không phải là đồng tình Ngọc Nương, chẳng qua là một dạng tỏ lộ bất mãn trong lòng mà thôi, bởi vì có một lần nàng cũng đã đi qua, lại bị người ép buộc đi ra ngoài.

Tạm thời nàng ta đang cùng chung một chiến tuyến với Ngọc Nương, đây cũng là một trong những nguyên nhân, vì sao mà hiện nay nàng ta đối đãi ôn hoà với Ngọc Nương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương không để ý tới nàng ta, tự ý hướng về phía tiểu lâu đi đến.

"Chịu thiệt bị lừa còn ngại chưa đủ à!" Sau lưng, Thúy Trúc cất giọng nói.

Ngọc Nương đang suy nghĩ đến chuyện kiếp trước.

Kiếp trước, Thúy Trúc không như thế này, chưa đến năm sáu ngày, đã có thể vênh váo tự đắc lưu lại trong tiểu lâu làm nhũ mẫu của tiểu quận chúa, không phải vì cái gì khác, mà do nàng ta có công lớn.

Khi đó tiểu quận chúa cũng khóc nỉ non như vậy, nhưng Ngọc Nương không ở trong lòng, nàng vừa mới rời khỏi nhi tử Tiểu Bảo, nghe được loại tiếng khóc này, chung quy nhìn không được, nghĩ tới Tiểu Bảo xa cách mẫu thân có phải cũng sẽ liệu mạng khóc như vậy hay không.

Vì thế nàng càng thương tâm, tiểu quận chúa khóc, nàng cũng khóc, khóc đến nỗi không có ban ngày không có đêm tối.

Có người nói nàng xúi quẩy, nàng cảm thấy thập phần ủy khuất, lại càng thương tâm khổ sở, nhũ mẫu bên cạnh tiểu quận chúa vốn nhiều, vì vậy tránh không khỏi bị bài xích ở bên ngoài, nhưng tiểu quận chúa khóc như thế rất không bình thường, nàng không thể không quan tâm.

Quan sát mấy ngày, không sai biệt lắm, nàng đã biết là tại sao lại như thế.

Nàng xung phong nhận việc đi giải quyết vấn đề này, lại bị người ngăn cản ở bên ngoài, không chỉ không thấy được tiểu quận chúa, ngay cả tòa lầu nhỏ kia cũng không vào được, trong lòng nàng lo lắng, lại thật sự đau lòng tiểu quận chúa, cứ khóc tiếp nữa thì làm sao mà chịu được, người duy nhất có thể nói với bên trên chỉ có Thúy Trúc, muốn thông qua nàng ta nói phương pháp cho người chiếu cố tiểu quận chúa biết.

Thúy Trúc dùng biện pháp của nàng, chữa lành chứng khóc ban đêm của tiểu quận chúa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng căn bản nàng không nói cho người khác biết biện pháp kia là của nàng, mà dưới tình huống trở tay không kịp, bị người thiết kế cũng bị xúi giục,

Mục ma ma vốn hết sức bất mãn với nàng, đuổi nàng trở về.

Ngược lại, Thúy Trúc lại đứng vững gót chân bên trong Tiểu Vực Viện, tiểu quận chúa không rời được nàng ta, vị trí của nàng ta càng ngày càng vững chắc, ngay cả Hồ trắc phi cũng có vài phần kính trọng đối với nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: (Bắt trùng)

Chuyện này, khi ấy Ngọc Nương không hiểu ẩn ý trong đó, cho đến khi bị đuổi ra khỏi Tiểu Vực Viện, về sau, qua an bài của Tần Vương phi, lại trở về Lưu Xuân Quán làm hạ nhân, thấy người bên trong Tiểu Vực Viện đối đãi với Thúy Trúc vô cùng khác biệt, rốt cuộc, biết rõ đến tột cùng là vì sao, mới bừng tỉnh hiểu ra.

Nhưng khi đó đã muộn, sẽ không có ai tin tưởng lời nói của nàng, nàng chỉ đành ngậm bồ hòn.

Hai ngày nay, Ngọc Nương liên tục chờ đợi, chờ một cơ hội thích hợp, mặc dù như thế có thể sẽ làm cho tiểu quận chúa bị tội nhiều hơn một chút, nhưng thật sự nàng không có cách nào, đây là kẻ sách trước mắt nàng có thể nghĩ ra, là biện pháp duy nhất để có chỗ đứng ổn định ở trong này.

Chỉ có đứng vững gót chân ở bên cạnh tiểu quận chúa, nàng mới có thể giữ được tính mạng không bị người kéo xuống nước, mới có thể đợi đến ngày ra khỏi vương phủ, được nhìn thấy nhi tử Tiểu Bảo, kiếp trước không hiểu tại sao mình chết, bỏ lại Tiểu Bảo tuổi còn thơ bé, cũng không biết mất đi nương, về sau Tiểu Bảo phải làm thế nào.

Mỗi lần nghĩ tới hết thảy những điều đó, trái tim của Ngọc Nương đều như bị đao cắt. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Để tồn tại được ở nơi đây, điều kiện tiên quyết là, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Ngọc Nương ném bỏ lương tâm của chính mình, tất cả đều là vì ích lợi của bản thân trước tiên.

Ngọc Nương đi đến trước tiểu lâu, ngoài cửa cũng không có người canh giữ.

Nàng đi vào cửa, nhìn thấy phòng chính đèn đuốt sáng ngời, sắc mặt của Mục ma ma âm trầm đứng ở đằng kia, mặt mũi của mấy người Ngọc Thúy Ngọc Yên và Lục Nga đều tràn đầy sự lo âu, hai nữ hầu đầu đầy mồ hôi, Tiền nữ hầu đang bồng tiểu quận chúa đi qua đi lại không ngừng.

Bầu không khí cực kỳ đè nén, làm cho người ta có cảm giác trong không khí giống như có ngọn lửa ngầm, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

Nàng đi qua, nói: "Có thể để ta giúp đỡ một chút không?"

Ánh mắt của mọi người đều rơi ở trên mặt nàng.

Nghiêm túc mà nói, kỳ thật khuôn mặt của Ngọc Nương chẳng hề điểm lệ, thậm chí đó là một khuôn mặt có vẻ cực kỳ nhu thuận.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, hai hàng lông mi cong cong, giống như một đoá sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, lẳng lặng nở rộ, đại khái là bởi vì tuổi không lớn lắm, trên khuôn mặt còn mang theo vài nét non nớt cùng ngây thơ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, trên vầng trán của khuôn mặt nhu thuận này lại lơ đãng tản mát ra một loại tư sắc quyền rũ.

Đây là loại quyền rũ mỏng lung, chột nhìn chẳng hề thấy lộ ra vẻ gì, nhưng khi lẳng lặng nhìn, lại có thể nhìn ra chút gì đó ở bên trong, diễm đạm mềm mại, như một cái lưới, lơ đãng là có thể quyền rũ người ta đi.

Nếu chỉ có vậy cũng coi như xong, vừa vặn lại có một bộ dáng thất đẫy lưng ong, bầu ngực chắc nịch sung mãn, độc hơn nữa là điệu bộ đáng đi, khiến người ta nhìn một cái là chột nảy sinh ý nghĩ không đứng đắn.

Vì muốn cho người ta không chú ý đến mình, Ngọc Nương đã mặc xiêm y rộng thùng thình để che lấp dáng người, lại cố ý sửa lại tư thế đi đứng, nhưng hết thảy những điều này chẳng qua chỉ có thể lừa được người bình thường, đối với người sáng suốt mà nói, ngược lại hành vi này sẽ bị làm tưởng là người có tâm cơ sâu nặng.

Nhất là Mục ma ma, bà thu hết tất cả vào đáy mắt, biết rõ hiện giờ danh tiếng của Thúy Trúc nổi trội, mà Ngọc Nương này lại không được bất kỳ ai chú ý tới, đủ để chứng tỏ nàng rất hiểu chuyện.

Bà nhìn Ngọc Nương.

Nhất là Mục ma ma và Ngọc Thúy Ngọc Yến lại càng không tin, trong những người này, đại khái chỉ có họ biết rõ hai người Ngọc Nương Thúy Trúc là tới để làm gì.

Thế nhưng Ngọc Nương thập phần kiên trì, thậm chí nàng còn đi đến bên cạnh Vương nhũ mẫu đang bồng tiểu quận chúa đi qua đi lại, vờn tay ra.

Nàng rất cố chấp.

"Đề ta thử đi, thử cũng đâu có trở ngại cái gì." Đồng thời, nàng quay đầu nhìn qua Mục ma ma, khẩn cầu: "Tiểu quận chúa cứ khóc như thế là không được, rất có thể sẽ khóc đến ngất lịm." đây đúng là điều Mục ma ma lo lắng nhất. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mục ma ma trừng mắt nhìn nàng.

Vương nhũ mẫu cũng cảm thấy mục đích của Ngọc Nương không đơn thuần, có chút không nịnh được nói: "Tô nhũ mẫu, người vẫn là đừng làm phiền thêm, tiểu quận chúa quen âm ỉ như thế, dễ dàng là được, dễ dàng là được rồi."

"Đề nô tỳ thử một lần đi."

"Người, thật là..."

"Đưa cho nàng ta!" Mục ma ma khàn giọng nói.

Người hiểu tính tình của Mục ma ma đều rõ, đây là Mục ma ma đã tức giận.

Xác thực Mục ma ma đang tức giận, bà không dễ dàng tức giận, nhưng nếu giận lên.....

Dù sao thì hai người Ngọc Thúy Ngọc Yến cũng chưa từng thấy Mục ma ma tức giận, bởi vì Mục ma ma là người từng trải, bà xuất thân từ cung đình, dạng gì tình cảnh mà chưa kinh lịch qua, sớm đã luyện thành một thân bất động như núi, nhưng chăm sóc tiểu quận chúa hơn một tháng nay, bà thật sự đau hải tử này đến trong tâm khảm, vừa cảm thấy hải tử đáng thương, vừa là vì gánh vác sự dằn dò của Tấn vương.

Bà xem trọng tiểu quận chúa bao nhiêu, lúc này lại tức giận bấy nhiêu.

Thậm chí bà còn nghĩ, nếu như nhũ mẫu này chỉ là vì muốn biểu hiện bản thân mà cố ý làm âm ỉ như thế, nhất định bà sẽ thay đổi thái độ thờ ơ lạnh nhạt khi trước, để cho nàng từ đầu đến thì cút về chỗ đó.

Nhất định!

Vương nhũ mẫu đưa tiểu quận chúa cho Ngọc Nương, Ngọc Nương duỗi tay tiếp nhận. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu quận chúa là một hải tử vô cùng xinh đẹp, nhưng lúc này lại thay đổi có chút đáng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, ửng đỏ đến mức tựa như rí máu, nhắm chặt hai mắt, há cái miệng nhỏ nhắn khóc lớn, thanh âm đã hơi khàn, thân thể nhỏ bé cũng căng chặt.

Ngọc Nương sờ sờ tã lót trên người bé, lại lấy ngón tay thăm dò sau gáy bé, thử dài kiểm tra mấy nơi khác.

Mặc dù Ngọc Nương cũng chỉ mới làm mẫu thân, nhưng nàng chăm sóc hải tử còn trong tã lót cũng rất mát tay, Chu thị sinh liền ba đứa con trai, thân thể nương của nàng không tốt, đều là nàng hỗ trợ trông nom, còn có Minh ca nhi, lại càng không cần phải nói đến Hồng ca nhi và Tiểu Bảo.

Nghiêm túc mà nói, tay Ngọc Nương đã chăm sóc qua không dưới năm hải tử.

Cho nên kinh nghiệm chăm sóc tiểu hải tử của nàng cực kỳ phong phú, thậm chí còn hiểu rõ ngôn ngữ thân thể của hải tử hơn rất nhiều người.

Cũng giống hiện tại, rõ ràng toàn thân của tiểu quận chúa đã ướt đầm mồ hôi, còn bị quần tã lót dày như thế, bé có thể thoải mái mới là lạ, tiểu hải tử không biết nói, phương thức biểu đạt duy nhất chính là khóc, hướng chỉ, bé vốn rất khó chịu, lại còn bị quần chặt như thế này, tất nhiên là càng nghiêm trọng thêm.

Nàng ôm tiểu quận chúa đi đến trước giường la hán ở bên cạnh, sau đó cởi tã lót của bé. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Người làm cái gì!" Tiền nhũ mẫu chạy qua bắt lấy tay của Ngọc Nương.

"Tiểu quận chúa đã ướt đầm mồ hôi, ta làm cho nàng mát mẻ thoải mái."

Ngọc Nương cảm thấy lời mình nói không có gì kỳ quái, nhưng lời này nghe ở trong tai người khác lại hết sức chói tai, đặc biệt là Vương nhũ mẫu và Tiền nhũ mẫu không thể gắt đầu bừa, thậm chí trên mặt còn mang theo chút khinh thường không dễ dàng phát giác.

"Hải tử còn nhỏ không thể gặp gió, sẽ bị lạnh." Vương nhũ mẫu lấy một loại tư thái từ trên cao nhìn xuống nói, tựa như Ngọc Nương cái gì cũng không biết, nhưng hết lần này tới lần khác lại giả bộ hiểu biết.

Ngọc Nương không để ý tới nàng ta, vẫn cởi tã lót của tiểu quận chúa ra.

Mặt của Vương nhũ mẫu sung huyết đỏ bừng, có một loại cảm giác bị người khinh thị, thậm chí Tiền nhũ mẫu còn nhìn mấy người Mục ma ma và Ngọc Thúy Ngọc Yến xin giúp đỡ.

Hai người đã ở trong Tiểu Vực Viện một thời gian dài, tất nhiên biết rõ, ai làm chủ bên trong Tiểu Vực Viện này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: (Bắt trùng) 2

So với hai người họ, Ngọc Nương có vẻ lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Thậm chí nàng còn không nhìn tới hai nhũ mẫu này, ánh mắt chuyên tâm ở trên người tiểu quận chúa: "Tiểu hài tử cũng là người, người lớn ra một thân mồ hôi cũng sẽ khó chịu, lẽ nào tiểu quận chúa lại không khó chịu? Mặc dù tuổi của nô tỳ không lớn, chỉ mới sinh được một đứa nhỏ, nhưng nô tỳ đã chăm sóc qua ba chất nhũ, còn từng giúp giữ hai chất nhũ khác nữa."

Ánh mắt Mục ma ma thâm trầm nhìn chằm chằm nàng, không nói lời nào.

Nếu Mục ma ma đã không lên tiếng, tất nhiên Ngọc Thúy Ngọc Yến cũng sẽ không nói gì, thấy vậy, Vương nhũ mẫu và Tiền nhũ mẫu chỉ có thể phần nộ không ngăn chặn nữa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương mở tà lót của tiểu quận chúa ra, tiểu quận chúa còn mặc một bộ xiêm y lót bông dày ở bên trong, thấy vậy, nàng lại cảm thán: "Kỳ thật tiểu hài tử không sợ lạnh, cách nói 'Tiểu hài tử trước sáu tháng không ra gió' chỉ là tin nhảm, đồng dạng như người lớn, chỉ cần không bệnh không đau, chúng ta mặc bao nhiêu xiêm y thì cho chúng mặc bấy nhiêu là được, hôm nay trời nóng như thế, chúng ta mặc áo đơn còn ra mồ hôi đầm đìa, huống chi tiểu quận chúa còn mặc áo bông."

"Phiền toái vị cô nương kia đi lấy một chậu nước nóng đến!"

Tất cả mọi người nghe nàng nói thì ngây người, lúc này lại nghe nàng lên tiếng như thế, nhất thời đều có chút không kịp phản ứng, vẫn là Lục Yêu phản ứng nhanh nhất, vội nói: "Ta đi."

Mà Ngọc Nương đã cởi bộ xiêm y dày cộm trên người tiểu quận chúa ra.

Bên trong còn mặc một lớp y phục lót mỏng, quả thực, Ngọc Nương không biết rõ nói cái gì cho phải, thậm chí nàng còn hoài nghi, có khả năng là do tiểu quận chúa bị bao quần kỹ quá mà sinh bệnh, chứ không phải là nguyên nhân mà nàng đã nghĩ đến.

"Tiểu quận chúa cũng cần thay xiêm y, đều ướt mồ hôi."

Ý vào Mục ma ma vẫn luôn không lên tiếng, Ngọc Nương sai sử mọi người xoay quanh, rất nhanh, không chỉ nước nóng đã bùng tới, xiêm y của tiểu quận chúa cũng được lấy ra.

Tiểu quận chúa đã không còn khóc kịch liệt như vừa rồi, nhưng vẫn là thút tha thút thít, Ngọc Nương vừa cởi áo cho bé vừa ôn nhu dụ dỗ, lại lấy ra một sợi dây lưng vải có thắt nơ xinh đẹp, nhét vào trong lòng bàn tay nhỏ của bé, ngay lập tức bé nín khóc, nghiêng đầu nhìn sợi dây lưng màu đỏ hồng trong tay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu quận chúa bị cởi hết trống trơn, thân thể mập mập mũm mĩm, cánh tay bắp chân tựa như từng đoạn ngô sen, chỉ là trên người có chút ít chấm đỏ nhỏ, nhìn giống như do quá nóng mà bị nổi rôm sảy.

"Đây là do mặc dày quá, người lớn chúng ta nóng nực quá còn bị nổi sảy, cũng sẽ khó chịu, huống chi là tiểu hài tử."

Nhìn thấy trên người tiểu quận chúa nổi một mảng chấm đỏ nhỏ kia, đôi mắt sắc bén của Mục ma ma nhìn về phía hai người Tiền nhũ mẫu và Vương nhũ mẫu, mặc dù một câu bà cũng chưa nói, nhưng vô hình làm cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Tiền nhũ mẫu hoảng hồn, ngược lại Vương nhũ mẫu trấn định hơn so với nàng ta, ừm khuất nói: "Tiểu quận chúa còn nhỏ như vậy, ngày thường cũng không dám tắm rửa cho nàng, đều là lau lau rồi thôi, chút ít rôm sảy này mỗi ngày chúng ta đều dùng nước dưa chuột lạnh lau cho nàng, vốn đã hết rồi, ai biết tại sao nổi trở lại, buổi trưa, lúc chúng ta lau người cho tiểu quận chúa, Ngọc Yến cô nương cũng ở đây, Ngọc Yến cô nương, có phải khi đó không có đúng không?"

Ngọc Yến do dự một chút, gật gật đầu.

Mục ma ma vẫn không lên tiếng, Ngọc Nương cũng không nói gì nữa, đổi thành người khác, khẳng định sẽ không thiếu được một trận dựa thế ép người, nhưng hình như nàng căn bản không hiểu nhưng điều đó, chỉ yên lặng, vô cùng cẩn thận dùng khăn ướt cọ xát thân thể tiểu quận chúa.

Động tác của nàng dịu dàng mà quen thuộc, vừa nhìn là biết làm quen tay, cho đến lúc này, mọi người cũng biết rõ, Tô nữ mẫu này không phải là làm cần muốn biểu hiện bản thân, mà thật sự có một bàn tay khéo léo.

Hơn nữa, hiện giờ tiểu quận chúa đã không còn khóc, mọi người lại thêm vài phần tin tưởng và nghe theo.

Ngọc Thúy tiến lên giúp đỡ Ngọc Nương, Ngọc Nương cũng không cự tuyệt, để Ngọc Thúy giúp mặc áo cho tiểu Quận chúa, nàng lại nhúng khăn vào trong bồn nước chà xát vết khô, nhẹ nhàng nâng chân tiểu quận chúa lên, lau cái mũi nhỏ của bé. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương thấy xung quanh hậu môn của tiểu quận chúa đỏ bừng một mảnh, nhìn không được liền nhíu mày: "Sao lại đỏ thành dạng này?"

Nàng cũng không có ý trách cứ, chỉ là nói ra sự thật, nhưng lọt trong tai của hai nữ mẫu kia, không thể nghi ngờ là đang bới móc.

Tiền nữ mẫu cây ngay không sợ chết đứng, phản bác: "Tiểu hài tử còn nhỏ tháng nên đại tiện rất nhiều lần, đỏ cũng là bình thường."

Quả thực, Ngọc Nương rất hoài nghi hai nữ mẫu này là từ đâu tìm đến, nhưng ngẫm lại, tuổi của các nàng ta cũng không lớn, đại khái là chỉ cho một hoặc hai đứa bé bú qua, làm sao có thể hiểu chút ít chuyện này.

Nàng không nói gì nữa, mà kêu Lục Nga đi tìm ít dầu vừng mang đến.

Lục Nga sững sờ, không hiểu ở thời điểm này còn muốn dầu vừng làm cái gì, không khỏi nhìn Mục ma ma.

Mục ma ma ý tứ sâu xa nhìn Ngọc Nương, gật đầu.

Rất nhanh, Lục Nga bưng đến một chén dầu vừng, bên trong Tiểu Vượt Viện có phòng bếp nhỏ, cho nên không thiếu mấy thứ này.

Ngọc Nương không ngờ nàng lại lấy đến nhiều như vậy, không nhìn được, nói: "Thật ra chỉ một chút là đủ."

Nàng lấy ngón tay chấm một chút, bôi xung quanh địa phương đỏ bừng ở hậu môn của tiểu quận chúa, sau đó mặc quần lót vào cho bé, cũng chen tã gọn gàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mà lúc này, hình như tiểu quận chúa thoải mái hơn nhiều, hai mắt to tròn nhìn Ngọc Nương, nở một nụ cười thiên chân vô tà.

Không chỉ gương mặt của Ngọc Nương trở nên dịu dàng, tâm của nàng dường như cũng tan chảy.

Giây phút này, nàng nhớ tới Tiểu Bảo, trong lòng dâng lên chút chua xót, nhưng nàng cũng không đắm chìm trong nỗi buồn thương, nàng thò tay sờ sờ cái bụng nhỏ của tiểu quận chúa.

Thật ra, lúc lau người cho tiểu quận chúa, Ngọc Nương đã cảm thấy bụng của tiểu quận chúa có hơi trướng, nhưng cũng không xác định, lúc này sờ sờ, trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, nàng vỗ nhẹ nhẹ, trong lòng đã có số.

"Có phải hai ngày nay tiểu quận chúa đại tiện lỏng hơn bình thường?"

Nghe nói như thế, Vương nữ mẫu nhìn sang Tiền nữ mẫu, Tiền nữ mẫu lại nhìn nàng ta, hai người nhìn lẫn nhau, hiển nhiên là họ không có tâm trí đi quan sát chuyện này.

Ngọc Nương không khỏi lại thờ dài trong lòng, nói: "Tiểu hài tử nhỏ tháng rất dễ bị trướng bụng, bụng trướng sẽ khiến cho thân thể khó chịu, bởi vậy mới khóc lóc không ngừng."

Lần này, rốt cuộc Tiền nữ mẫu cũng tìm được sơ hở có thể bác bỏ lời của đối phương.

Nàng ta thập phần không đồng ý, nói: "Tô nữ mẫu đang nghi ngờ sự phán đoán của ta và Vương tỷ tỷ sao? Không nói đến hai người chúng ta là chiếu theo quy củ ăn kiêng, tiểu quận chúa đại tiện rất bình thường, chẳng hề trướng bụng như người nói, trướng bụng làm sao có thể đại tiện?"

Cái này Ngọc Nương cũng không biết phải giải thích như thế nào, sờ dĩ nàng phán đoán như vậy, cũng do nàng đã nghĩ ra biện pháp.

Năm đó Chu thị sinh Đông ca nhi, Đông ca nhi cũng ăm ỉ hàng đêm như thế, trong nhà bị lấn qua lấn lại đến người ngã ngựa đổ, một đêm lại một đêm ngủ không yên giấc.

Nương của nàng gấp đến độ không có biện pháp, đi khắp nơi hỏi có phải tiểu hài tử nhà người ta cũng như vậy hay không, không hỏi thì không biết, vừa hỏi lại có rất nhiều tiểu hài tử đều giống như thế, thậm chí còn có người cho nương của nàng không ít phương thuốc cổ truyền, có thể thử đều thử qua, không nên thử cũng thử hết, căn bản không có bất cứ tác dụng gì, vì vậy, đành phải quay về biện pháp cũ, ôm vào trong ngực dỗ dành.

Thật ra cũng chỉ có một mình nàng bông ằm dỗ dành, thân thể của nương nàng không tốt, Chu thị thì lười, tâm tư lại hư hỏng, căn bản không thêm lo lắng cho Đông ca nhi, sau đó biết tiểu hài tử của rất nhiều nhà cũng giống như thế, đến khi lớn tháng thì tự nhiên tốt hơn, dứt khoát mặc kệ, vì vậy ban đêm nàng thành người ăm bông Đông ca nhi, có đôi khi ôm hài tử trong lòng cũng có thể ngủ được.

Về sau, đích xác là chịu không nổi, mới tự mình nghĩ biện pháp giải quyết.

Qua nhiều ngày quan sát, nàng mới dần tới một cái kết luận, rất có thể là do bị trướng bụng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng chậm rãi dò xét, cẩn thận để ý, tìm ra một phương pháp gia truyền, mặc dù không chắc chắn có thể trị hết, nhưng cũng giảm bớt rất nhiều, về sau, Ngọc Nương lại thử ở trên người hai tiểu chất nhi khác, sự thực chứng minh, quả nhiên có hiệu quả.

Sau đó là Minh ca nhi Hồng ca nhi của nhà tỷ tỷ, thậm chí là Tiểu Bảo cũng không có nháo đêm.

Tiền nhũ mẩu thấy Ngọc Nương phản bác không nên lời, rất là đắc ý, thế nhưng Ngọc Nương cũng không nhìn vào trong mắt, nàng lại dùng đầu ngón tay chấm chút dầu vừng, bôi vào trong lòng bàn tay dùng sức xoa, mãi cho đến khi lòng bàn tay được chà nóng, mới đưa tay bao trùm ở trên phần bụng của tiểu quận chúa, nhẹ nhàng mát xa cái bụng nhỏ của bé.

"Tiểu quận chúa còn nhỏ không thể nháo nặn như vậy, không thể làm như vậy." Tiền nhũ mẩu xông lên, một phát đã bắt được tay của nàng.

Động tác của nàng ta quá đột ngột, giọng lại bén nhọn, tiểu quận chúa vốn đã nín khóc, lại bị hù dọa khóc toáng lên, Ngọc Nương ẵm đau, tay của Tiền nhũ mẩu quá mạnh, bầu nàng rất đau.

Vương nhũ mẩu vội vàng bồng tiểu quận chúa ra xa, bộ dạng giống như sợ bị Ngọc Nương đoạt lại.

"Ma ma, ngài suy nghĩ kỹ đi, tin nàng hay là tin chúng ta, tiểu hài tử, xương cốt vẫn chưa cứng cáp, sao nắn như thế sẽ không tốt!"

Trong lúc nhất thời, Mục ma ma cũng có hơi do dự, đến cùng là không biết nên tin ai. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Để cho nàng làm!"

Đột nhiên, một giọng nam trầm thấp nhưng thập phần từ tính vang lên ở ngoài cửa, thoáng chốc, tất cả mọi người không khỏi nhìn sang.

Chẳng biết từ lúc nào, Tấn vương đã đến đây.

Tấn vương lẳng lặng đứng ở đó, hình như đã đứng một lúc lâu, đi theo phía sau là tổng quản của vương phủ - thái giám Phúc Thành.

Trong sảnh đường chỉ đốt một ngọn đèn, ánh sáng mờ mờ tỏa ra, Tấn vương mặc một thân thường phục màu tím thẫm, hình như ống tay áo cùng tà áo mơ hồ có hoa văn, trên hông đeo đai ngọc, cả người chìm trong ánh sáng mờ tối, lại càng lộ ra gương mặt như quan ngọc.

Chung quy có một loại người, chỉ cần lẳng lặng đứng nơi đó, đã có khả năng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tấn vương chính là một trong nhân tài kiệt xuất đó.

Dáng người của hắn cao ngất thẳng tắp, càng lộ ra khí chất tôn quý vương giả, làn da trắng nõn, tựa như dương chi bạch ngọc loại thượng đẳng, sống mũi cao thẳng cân xứng với đôi môi mỏng, hàng lông mi dài cùng một đôi mắt phượng hẹp dài u ám nhìn không ra nông sâu.

Không thể nghi ngờ, Tấn vương cực kỳ tuấn mỹ.

Bởi vì quá anh tuấn, thậm chí tuấn đến cấp bậc mỹ, vì vậy, rõ ràng là dáng người của Tấn vương cao lớn rắn chắc, nhưng khí chất lại nghiêng về văn nhã.

Nhưng nếu như biết rõ những gì hắn đã từng trải qua, sẽ biết đây là lừa gạt thể nhân, trên thực tế, danh tiếng bên ngoài của Tấn vương cũng không tốt, giết người thành tính, tỷ khí thô bạo.

Ở dân gian, hắn có danh hiệu là 'Tiểu Nhi'.

Thậm chí người đời còn tung tin nhảm, vì Tấn vương sát nghiệt quá nặng, cho nên đến nay vẫn chưa có con nối dòng, còn có tin vịt là Tấn vương không thích nữ nhân, chỉ thích nam nhân.....

Tin nhảm về Tấn vương rất nhiều, cái khác Ngọc Nương không rõ lắm, nhưng về thuyết pháp không thích nữ nhân ngược lại thích nam nhân này, nàng là người có quyền lên tiếng nhất.

Bởi vì nàng đã thấy qua bộ dáng không văn nhã nhất của hắn.....

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ngọc Nương cảm giác được tim mình đập dồn dập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng....

Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Rõ ràng Tần vương không ở trong phủ, sao đột nhiên lại xuất hiện.

Mà theo tiếng tim đập, dường như nàng đã đi đến một thế giới hư vô, cái gì cũng nhìn không thấy nghe không được, chỉ cảm nhận được thân thể nóng bỏng của nam nhân kia ở sau lưng, còn có tiếng thở dốc như có như không ở bên tai....

Đột nhiên Ngọc Nương giật mình một cái, cả người cũng thanh tỉnh lại, tình hình trong phòng cũng rơi vào đáy mắt nàng, ngoại trừ Mục ma ma, tất cả mọi người đều đã quỳ xuống, chỉ có nàng là còn sững sờ đứng ở nơi đó.

Ở đối diện, ánh mắt u ám của Tần vương lộ vẻ không hiểu nhìn nàng.

Ngọc Nương có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, lúc này chân đã mềm nhũn, phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất.

Tần vương nhìn mọi người chung quanh, khi nhìn đến tiểu quận chúa trong lòng Vương nữ mẫu, phất chốc ánh mắt mềm xuống, hẩn khoát tay, đồng thời cũng đi vào: "Tất cả đứng lên."

Hắn ngồi xuống ghế bành ở bên cạnh: "Không cần có kỵ bản vương, các người cứ tiếp tục, hết thấy đều vì tiểu quận chúa trước tiên."

Mấy người Lục Nga vội vàng thối lui ra ngoài, không bao lâu sau đã dâng trà lên, lại không đi vào mà đứng ở ngoài cửa, đèn ở ngoài phòng cũng được đốt lên, sáng choang cả một vùng.

Ngọc Nương cúi thấp đầu, ngăn người đứng tại chỗ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, cho đến khi Ngọc Thúy kêu nàng một tiếng, nàng mới phản ứng kịp.

"Ô nữ mẫu, điện hạ bảo người tiếp tục."

"À."

Ngọc Nương xoay người sang chỗ khác, hít sâu mấy hơi, mới giữ vững được tinh thần.

Vì che lấp căng thẳng trong nội tâm, nàng lại cúi đầu chăm chú vào trong chén, bồi vào trong lòng bàn tay xoa xoa, một lúc lâu sau, động tác hơi cứng nhắc xoa nhẹ bụng của tiểu quận chúa, một cái lại một cái.

Bởi vì động tác này của nàng đích xác là khiến người ta kinh ngạc, tất cả mọi người không khỏi nhìn chăm chăm tay nàng, rất sợ nàng mạnh tay, ấn tiểu quận chúa ra tốt xấu gì đó, ai ngờ bộ dáng của tiểu quận chúa lại tựa như vô sự, tuy có chút không thoải mái chuyển động thân thể nhỏ bé, nhưng không có khóc thút thít.

Hiện giờ Ngọc Nương có thể tiếp tục kiên trì, toàn bộ đều là dựa vào nghị lực chống đỡ.

Nàng tận lực xem nhẹ ánh mắt ở sau lưng, chiếu theo biện pháp trong trí nhớ dịu dàng xoa bụng cho tiểu quận chúa, sau đó giúp bé cuộn tròn chân, bên trái vài cái, bên phải vài cái, rồi lại nhấc hai cái chân béo cuộn lên trên bụng, đè giữ, dùng lại một lát, mới buông xuống.

Này động tác quá mức kinh người, Vương nữ mẫu và Tiễn nữ mẫu vốn muốn lại gào to, nhưng trở ngại Tần vương đang ở đây, không dám lên tiếng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong phòng yên tĩnh đến mức dọa người, thậm chí Ngọc Nương có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, nàng có thể cảm giác được, có một ánh mắt phóng ở trên lưng nàng đồng thời cũng làm cho nàng căng thẳng, một loại cảm giác tê dại quen thuộc từ xương sống xuyên thẳng lên đầu.

May mắn là ánh mắt kia rất nhanh đã di dời, Ngọc Nương mới cường chế mình giữ bình tĩnh giúp tiểu quận chúa làm cho xong, đến lúc này, nàng đã đầm đìa mồ hôi, thở hổn hển.

Ngọc Nương không dám quay đầu lại, tay chân dịu dàng giúp tiểu quận chúa mặc áo kếp.

"Xong rồi?" Mục ma ma đi qua hỏi.

Đúng lúc này, vài tiếng phốc phốc vang lên, thanh âm nghe có phần bất nhã, về mặt của Ngọc Nương lại như trút được gánh nặng.

Nàng không trả lời câu hỏi của Mục ma ma, mở mắt của tiểu quận chúa ra nhìn thử. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu quận chúa chỉ là ra hư cung.

"Đây chỉ là tạm thời giảm bớt, có tác dụng hay không còn phải nhìn lại, mặt khác, chút ít động tác kia cần làm mỗi ngày, làm thêm mấy ngày mới có thể thấy được hiệu quả....."

Lúc này, bỗng dưng tiếng bước chân liên tiếp dồn dập vang lên, ngay sau đó một đoàn người đi vào.

Lại là Hồ trắc phi mang theo người đến đây.

Về mặt của nàng ta lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: "Điện hạ, sao ngài đã về rồi?" Tiếp theo, nàng ta lại lo lắng trùng trùng nhìn tiểu quận chúa: "Tiểu quận chúa làm sao vậy? Nuôi các người có ích lợi gì, ngay cả một đứa bé cũng đỡ không xong, bản phi ngồi bên trong Lư Xuân Quán cũng có thể nghe thấy tiếng khóc của tiểu quận chúa..... Nữ nhi đáng thương của ta, thật là làm cho nương đau lòng muốn chết...."

Nàng ta thay đổi sắc mặt cực nhanh, một khắc trước còn ngạc nhiên mừng rỡ, một khắc sau đã lo lắng âu sầu, đối mặt với đám người Ngọc Nương là một bộ dáng giận tím mặt, còn khi đối mặt với Tần vương, lại trở thành vừa nhìn đã thấy thương.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương cảm thán trong lòng, không trách được, ở kiếp trước thời điểm nàng chết, Hồ trắc phi vẫn có thể tiếp tục sống sót.

Đây chính là bản lĩnh!

Ngắm lại kiếp trước nàng và Tần vương đã chung đụng như thế nào? Hình như là chưa từng có lời nói dư thừa nào, người trong phủ đều tung tin vịt là nàng được sủng ái, chỉ có bản thân Ngọc Nương biết rõ, đến cùng sự thật là như thế nào, đừng thấy nàng dám ở Tư Ý Viện ép buộc Hồ trắc phi, đó là bởi vì nàng biết rõ có vương phi làm chỗ dựa, đôi lại khi Ngọc Nương chỉ có một mình, rõ ràng là Hồ trắc phi làm nhục nàng, thế nhưng nàng lại không có tâm tư muốn báo thù.

Là không nghĩ tới, cũng là không dám.

Bởi vì Ngọc Nương cảm thấy Hồ trắc phi có ý nghĩa đặc thù đối với Tần vương, huống chi Hồ trắc phi còn có tiểu quận chúa.

Con nôi dòng duy nhất của Tần vương, chỉ dựa vào điều này cũng đủ để Tần vương có vài phần kính trọng với nàng ta.

Bên kia, Hồ trắc phi dịu dàng chỉnh tề nhìn Tần vương: "Điện hạ, hay để thiếp thân ôm tiểu quận chúa về Lư Xuân Quán đi, cho dù bản thân thiếp thân vất vả chút ít, cũng muốn chăm sóc tiểu quận chúa, tiểu quận chúa làm ấm i như thế khẳng định là muốn nương, hài tử nào cũng đều thân thiết với nương, điện hạ, ngài đáp ứng thiếp thân được không?"

Đôi lại là bất kỳ nam nhân nào trên đời, mỹ nhân khiến cho người ta thương yêu như thế, chỉ sợ cũng sẽ nhịn không được mà động dung, cố tình Tần vương lại tựa như một tên đầu đá, đừng nói đến sắc mặt không thay đổi, ngay cả ánh mắt cũng không động đậy.

Điện hạ nhà mình lười nói chuyện, là thái giám bên người, tất nhiên Phúc Thành phải giúp đỡ dần xếp.

Hắn cười tủm tỉm, khom nửa người, cung kính nói: "Đề cho trắc phi bận tâm lo lắng, tiểu quận chúa đã không có việc gì, ngài nhìn xem, đây không phải đã tốt rồi sao?"

Tiểu quận chúa đang ở trong lòng Ngọc Nương, về mặt bình yên nút ngón tay cái của mình, nhìn vô cùng đáng yêu.

"Không có việc gì?"

Đôi môi đỏ mọng của Hồ trắc phi hé mở, đáng vẻ tựa hồ có chút phản ứng không kịp.

Trong mắt Phúc Thành xẹt qua chút gọn sóng mơ hồ, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ: "Đúng vậy, không có việc gì nữa."

Ánh mắt của hắn lướt trên người Hồ trắc phi, Hồ trắc phi mặc váy lụa màu đỏ hồng bó sát người, áo khoác mỏng ngắn tay cùng áo ngoài mỏng manh, nhìn giống như mặc xiêm y ngũ vụng đi đến, kì thực, nhìn kỹ thì có thể nhìn ra là cố ý mặc, trên đầu chải búi tóc, cài một cây trâm vàng có hoa mẫu đơn khảm ngọc màu hồng đào rũ xuống, bên tóc mai còn chen vào vài đoá hoa mai, đôi môi đỏ tươi kia còn bôi son.

Lúc ngủ ai lại mặc loại trang phục này?

Chẳng qua Phúc Thành chỉ là một thái giám, cũng chưa từng nghiêm túc nhìn qua nữ nhân khi ngủ là cái dạng gì, theo trực giác, hắn phán đoán là Hồ trắc phi biết được điện hạ tới, vì vậy mới vội vã đuổi qua đây.

Phúc Thành cũng có thể nhìn ra này nọ, làm sao Tần vương lại nhìn không ra.

Biểu hiện của hắn không hiện ở trên mặt: "Bản vương thấy đề An Vinh ở đây cho Mục ma ma chăm sóc không sai."

"Đây là bốn phận của lão nô." Mục ma ma cung kính nói.

Tần vương gật gật đầu, đứng lên, hướng phía ngoài cửa bước đi.

Hồ trắc phi thoáng sững sờ, nhìn nhìn tiểu quận chúa Ngọc Nương đang ôm trong lòng, lại nhìn bóng lưng của Tần vương, khẽ cắn răng, vẫn là đuổi theo.

Nhất thời, không khí trong phòng thông thoáng, cuối cùng Ngọc Nương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mồ hôi trong suốt từ trên trán rơi xuống phía trên lông mi của nàng, muốn nháy mắt cũng không dám nháy, muốn lau cũng không rảnh tay, nhìn có chút chật vật.

Toàn thân của Ngọc Nương đúng là đều ướt đầm mồ hôi.

Mục ma ma nhìn bộ dáng ngoan hiền của nàng, lại quét qua địa phương bị thấm ướt ở trước ngực nàng một cái, ý bảo Ngọc Thúy tiếp nhận tiểu quận chúa, lại nói: "Ngươi đi về thu thập một chút, tối nay lưu lại bên cạnh tiểu quận chúa hầu hạ."

Ngọc Nương sừng sốt, đây là cho phép nàng hầu hạ tiểu quận chúa sao?

Đồng thời, nàng cũng chú ý tới ánh mắt của Mục ma ma, rũ mắt nhìn xuống, tức khắc mặt đỏ tới mang tai.

Hôm nay nàng mặc một thân xiêm y màu xanh đá, loại vải này, không dính nước thì thôi, dính tí nước là sẽ có chút thông suốt.

Bởi vì chất liệu vải rất mỏng, bị mồ hôi thấm ướt nên dính ở trên da thịt, màu lại tối nên càng lộ rõ màu sắc bên trong, màu đỏ thắm kiều diễm, kia là..... Cao ngất trắng nõn.

Ngọc Nương nhớ đến ánh mắt Tấn vương nhìn mình lúc này, nhin không được phỏng đoán có phải hán cũng nhìn thấy cảnh này hay không, lập tức mặt như lửa đốt, xấu hổ muốn chết.

Nàng nhớ tới kiếp trước khi ở giường, Tấn vương đã nói qua một câu, nói nàng là tiểu yêu tinh, lúc nào cũng thích quyến rũ hán.

Đó là lời xấu hổ nhất mà hán đã từng nói với nàng.

Chỉ có một lần mà thôi, lại khiến cho ký ức của nàng hãy còn mới mẻ.

Hán có cho là nàng không biết kiềm chế hay không, cố ý như thế để hán chứng kiến, hán có cho là nàng đang quyến rũ hán hay không? Không kịp suy nghĩ nhiều, Ngọc Nương vội vã gạt đầu hai cái, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, che ngực bỏ chạy.

Ánh mắt của Mục ma ma vốn u ám, thấy vậy, ngược lại bật cười lắc đầu, cảm thấy thật sự là mình sống ở trong cung quá lâu, nên nhìn ai cũng thấy có tâm cơ khác.

Dựa theo quan sát trước mắt, Tô nữ mẫu này không giống người có tâm kế.

Nhưng vừa nghĩ tới Tấn Vương phi, Mục ma ma lại không xác định ý nghĩ này, chẳng qua với bà mà nói, chi cần có thể sinh hạ con nối dòng cho Tấn vương, có tâm kế hay không, cần gì phải so đo.

Đức phi chết sớm, Tấn vương là Mục ma ma chăm sóc từ nhỏ đến lớn, theo ý bà, không cần chú trọng quá trình là như thế nào, chỉ luận bàn kết quả, đây cũng là nguyên do mà Mục ma ma nguyện ý cho Hồ Trắc Phi hai phần hoà nhã, ngược lại, Tấn vương phi chẳng hề được bà chào đón.

Một nữ nhân không sinh được hài tử, là vương phi thì thế nào, ở trong lòng lão nhân gia như Mục ma ma, thâm căn cố đế cho rằng con nối dòng là quan trọng nhất. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bước chân của Ngọc Nương dồn dập hướng về phía phòng của mình, đến trước cửa mới ngừng lại

Thúy Trúc đứng ở trước cửa phòng của nàng ta, hiển nhiên là cũng nghe được trận động tĩnh vừa rồi, biết rõ Tấn vương đã đến.

Dưới ánh đèn lò mờ, Thúy Trúc cắn môi dưới, ánh mắt vừa ghen tị vừa ao ước, trong đó còn mang vài phần phức tạp nhìn Ngọc Nương.

"Ta thật sự đã xem nhẹ ngươi." Thanh âm phát ra từ trong cổ họng, vô cùng khô khốc.

Ngọc Nương nhìn nàng ta, giả bộ không hiểu: "Thúy Trúc, ngươi nói cái gì?" Nhưng trong lòng thì cười khỏ, nếu như nàng biết tối nay Tấn vương trở về, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không chọn hôm nay để lộ đầu.

Ánh mắt Thúy Trúc quay vòng ở trên người nàng, khinh thường hừ một tiếng, xoay người vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Động tác rất lớn, khung cửa gần như cũng muốn rớt xuống.

Trong bóng đêm, Ngọc Nương đứng bên ngoài một lát, mới đẩy cửa đi vào phòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng dự định đi lấy ít nước nóng về, không đợi nàng đi, đã có một mụ mụ nhắc tới hai thùng nước nóng, nàng định tiếp nhận, đối phương cũng không nhường, cười tủm tỉm giúp nàng đổ nước vào trong bồn tắm, còn hỏi có đủ hay không.

Kỳ thật con người chính là thực tế như thế, không cần ngươi làm cái gì, chỉ cần bề trên biểu lộ ra vài phần kính trọng đối với ngươi cũng đủ để ngươi bên dưới thay đổi thái độ.

Ở kiếp trước, là Tấn vương phi đối với Ngọc Nương, ở kiếp này là Mục ma ma.

Hiện giờ tiểu quận chúa vẫn còn là một tiểu hài tử chưa biết nói, Mục ma ma chính là chong chóng đo chiều gió trong Tiểu Vượt Viện này, Tấn vương chân trước vừa đi, chân sau tất cả mọi người đều biết rõ, Tô nữ mẫu lập công ở trước mặt điện hạ, Mục ma ma cho phép nàng đến bên cạnh tiểu quận

chứa hầu hạ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Phía sau chuyện này đại biểu cho hàm nghĩa gì, còn phải nói sao?

Trong vô hình, kỳ thật mỗi người đều đang cân nhắc.

Tuổi tác của Mục ma ma đã cao, không thể nào làm nhũ mẫu của tiểu quận chúa, không thể nghi ngờ, nhũ mẫu tương lai của tiểu quận chúa sẽ được chọn lựa trong vài nhũ mẫu này, Vương nhũ mẫu và Tiền nhũ mẫu nhìn như chung một chiến tuyến, thực ra hai bên đang đọ sức lẫn nhau, Ngọc Nương và Thúy Trúc vốn không có ai tính toán ở trong đó, hiện giờ Ngọc Nương trở tài năng ngoài dự liệu của mọi người, lại lập công lớn như vậy, chỉ cần nàng thật sự chữa lành chứng khốc đêm của tiểu quận chúa, tất cả mọi người bên trong Tiểu Vượt Viện sẽ phải tán tụng nàng.

Có được những điều đó, còn sầu lo không có vị trí ở bên cạnh tiểu quận chúa sao?

Trong thùng tắm, Ngọc Nương ngâm mình ở trong nước nóng, để mặc tâm tư buông lỏng.

Nhìn như nàng suy nghĩ rất nhiều, nhưng thật ra cái gì cũng không có nghĩ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hoảng hốt, thấp thòm, bất an, co quắp, lo âu, sớm đã buông xuống, chỉ còn lại nỗi muộn phiền.

Đến cùng là nàng đang phiền muộn cái gì, nàng cũng không biết.

Nàng nhớ tới cảnh Hồ trắc phi đuổi theo Tấn vương, đột nhiên chìm cả người mình vào trong nước nóng.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Tấn Vương quay về bất tỉnh linh, làm cho toàn bộ Tấn vương phủ đều chấn động trong đêm. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ở Lư Xuân Quán, Tư Ý Viện, Tê Hà Các, Thính Tuyết Cư cũng đồng thời nhộn nhịp sáng đèn, cho đến lúc Tấn vương trở về Triều Huy Đường, toàn bộ hậu viện mới lần nữa yên lặng trở lại.

Trong Lư Xuân Quán, Hồ Trắc Phi tức tối rút trâm cài trên đầu mình xuống, quăng trên mặt đất, vốn nàng ta muốn giữ Tấn vương lại Lư Xuân Quán, nào biết Tấn Vương căn bản là không để ý đến nàng ta, quay lưng rời đi.

Mặc dù tính tình của Tấn Vương cứng nhắc lạnh nhạt, nhưng rất ít khi không cho Hồ Trắc Phi mặt mũi như thế.

Không cần đoán, khẳng định là Tấn vương nổi giận.

Hồng Đào đi tới nhặt cây trâm lên, cũng đi đến bên cạnh Hồ trắc phi khuyên nhủ: "Nương nương, điện hạ vừa từ bên ngoài trở về, phong trần mệt mỏi, khẳng định là cần nghỉ ngơi và hồi phục một chút."

Hồ trắc phi cực kỳ giận dữ nói: "Đám gác cổng kia làm ăn cái kiểu gì vậy, điện hạ hỏi phủ cũng không biết đến báo tin, hại bản phi phải vội vã đuổi qua, điện hạ coi trọng tiểu quận chúa, khẳng định sẽ cho rằng bản phi không làm tròn trách nhiệm mẫu thân."

Thật ra, Hồ trắc phi cũng cảm thấy mình rất oan uổng, ai không muốn nuôi hài nhi mình đã cực khổ sinh ra ở bên người, nhưng vương phi, tâm tư của tiện nhân kia cay độc, cứ ở giữa ngáng chân làm cho điện hạ hiểu lầm nàng ta, mới khiến tiểu quận chúa tách ra ở riêng một viện.

Nhìn như tiểu quận chúa hiện giờ vẫn còn ở Lư Xuân Quán, kì thực, trong phủ đều biết rõ chuyện gì xảy ra, cái mà Hồ trắc phi gọi là thịnh sủng độc nhất vô nhị lúc này đã bị giảm giá, tất cả mọi người đều biết điện hạ vẫn anh minh thần võ, cũng không phải là bị nữ sắc làm mê đắm váng đầu.

Hồ trắc phi hận, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tấn vương phi, như thế cũng không thể giải hết nỗi oán giận trong lòng nàng ta.

"Tiểu quận chúa nháo đêm không phải là lần một lần hai, cũng không phải là Sở lương y không có tới xem qua, trên dưới trong phủ đều biết rõ, sao điện hạ có thể giận chó đánh mèo lên người trắc phi." Hồng đào khuyên nhủ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Người đừng có quên, tiện nhân đó am hiểu nhất là gây sóng gió, chọc dao sau lưng, nhũ mẫu kia là ả nhét vào, còn không biết ả sẽ khoe khoang công lao ở trước mặt điện hạ như thế nào, tiện thể lại ngáng chân ta, bản phi còn muốn đưa tiểu quận chúa trở về...."

"Không được, không được!" Hồ Trắc Phi đi qua đi lại vài bước, hạ quyết tâm: "Nhũ mẫu kia tên là gì? Bản phi muốn thưởng cho nàng ta, còn phải trọng

thường, mặt khác, cho người nhìn chòng chọc cái à tên Thúy Trúc kia, tìm cơ hội đuổi à ra ngoài, hiện giờ điện hạ đã hồi phủ, đừng có kì kèo mè nheo nữa, đồ phải sinh sự thêm."

"Dạ."

Ngọc Nương vội vàng tắm rửa sạch sẽ, để một đầu tóc ướt hướng về phía tiểu lâu đi tới. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Gió ngừng, lại đổ mưa, mưa không lớn, từng giọt tí tách, cuối cùng trời cũng không còn nóng bức nữa.

Ngọc Nương đi dọc hành lang gấp khúc, đi một mạch đến tiểu lâu, tiểu quận chúa đã ngủ, Tiền nhũ mẫu và mấy người Mực ma ma vẫn còn canh giữ ở một bên.

Chiếc nôi làm bằng gỗ từ đàn khắc chữ phúc lộc thọ đặt ở trước giường, phía trên treo màn lụa mỏng, gian phòng ngủ được sửa sang theo phong cách nhất quán (trước sau như một) của vương phủ, xa hoa mà khiêm tốn lại không mất đi sự tôn quý vốn có.

Hình như tiểu quận chúa ngủ không yên giấc, sau khi hành lễ với Mực ma ma, Ngọc Nương nghe thấy động tĩnh của bé bên trong nôi, là loại thanh âm dùng khoang mũi phát ra, tiếng ư ư trong cổ họng, thanh âm rất nhỏ, nhưng bé lại không có tỉnh.

Ngọc Nương biết đây là biểu hiện của giấc ngủ không ngon, đại khái là vẫn có chút không thoải mái ở chỗ nào đó.

Nàng đi tới xem, thấy tiểu quận chúa lại bị người ta bọc thêm một tầng tã lót, không khỏi thở dài, giảm thấp thanh âm nói: "Tiểu quận chúa ngủ mà bị bao bọc như thế, nhất định là không thoải mái."

Tã lót là do Tiền nhũ mẫu bao bọc, ở Đại Kiền, tất cả tiểu hài tử mới sinh đều là như thế, phải bao quấn từ nhỏ, như thế thì tay chân của hài tử mới thẳng được, sao nhũ mẫu họ Tô này lại cứ thích kén cá chọn canh.

Tiền nhũ mẫu cảm thấy Ngọc Nương không chỉ đang kén cá chọn canh, còn cảm thấy là nàng đang nhằm vào nàng ta, nàng ta cũng không quên, trước kia mình cùng Vương nhũ mẫu đã ép buộc đối phương như thế nào.

Nhưng đây vốn là sự bế tắc không thể lý giải, tiểu quận chúa chỉ có một, bên cạnh lại có bốn nhũ mẫu, chờ tiểu quận chúa dần dần lớn lên, nhũ mẫu bên người bé sẽ càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn một người lưu lại, để có thể trở thành nhũ mẫu chính thức, vì vậy, nếu chờ đối phương đứng vững gót chân rồi mới đối phó, không bằng sớm ra tay, chen ép đối phương đến không còn chỗ đứng.

"Tiểu hài tử nhà ai mà không phải như thế lớn lên, như thế nào ở trong miệng Tô nhũ mẫu lại giống như chúng ta cố ý dầy vò tiểu quận chúa?" Tiền nhũ mẫu nói ra suy nghĩ thực sự trong lòng mình, cảm thấy ủy khuất vô cùng, nhìn về phía Mực ma ma: "Ma ma, cũng không phải là ngày đầu tiên nô tỳ hầu hạ tiểu quận chúa, trước kia tiểu quận chúa đều rất tốt, ngay cả vương phi và trác phi cũng khen nô tỳ và Vương tỳ tỳ chăm sóc tiểu Quận chúa rất tốt, mồm mỉm lại chắc nịch, về phần chứng khóc đêm, gần như tiểu hài tử mới sinh nào cũng có một thời gian như thế, xác thực Tô nhũ mẫu rất có bản lĩnh, khi nãy cũng đã làm cho tiểu quận chúa giảm bớt khóc nỉ non, nhưng chuyện đó cũng không chứng tỏ được gì, không thể vì chuyện này mà bác bỏ tất cả vất vả của nô tỳ và Vương tỳ tỳ."

Những lời này, nghe như rất ngay thẳng, thật ra là có hai ý, một là muốn nói Ngọc Nương chính là mèo mù bắt được một con chuột mắc dịch bệnh, mới có thể đánh bậy trúng bạ, mặt khác, cũng là kể lể ủy khuất với Mực ma ma, thuận tiện lấy lui làm tiền ám chỉ Ngọc Nương có ý tứ khác.

Nếu là kiếp trước, Ngọc Nương đã bị hoảng sợ đến mức không biết nên làm như thế nào cho tốt, chỉ muốn lên tiếng giải thích mình không có loại tâm tư kia, nhưng đã sống nhiều hơn người khác một đời, cái khác Ngọc Nương hẳn không, trấn định thì vẫn có vài phần.

Quan trọng nhất là, Ngọc Nương tin tưởng Mực ma ma tự có phán đoán của mình.

Lui một vạn bước mà nói, tiểu quận chúa như thế đại khái cũng không phải một ngày hai ngày, vì cái gì mà không thể thử biện pháp khác?

Ngọc Nương cũng muốn nói ra suy nghĩ của mình, so với Tiền nhũ mẫu đang giả bộ ủy khuất, hiển nhiên là thái độ ôn hòa của Ngọc Nương càng làm cho Mực ma ma thương thức, chẳng qua Mực ma ma cũng không thể gạt bỏ sự vất vả trước kia của hai người Tiền nhũ mẫu, rốt cuộc thì quan niệm 'vào trước là chủ' dù thế nào cũng né không được.

"Cứ làm theo cách của Tô nhũ mẫu thử xem, thử cũng không trở ngại gì, phần tâm tư của người và Vương nhũ mẫu đối với tiểu quận chúa, ta cùng điện hạ đều nhìn thấy, sẽ không để cho sự vất vả của các người uống phí, như vậy đi, gần đây người và vương nhũ mẫu cũng đã vất vả, buổi tối lại ngủ không được, ban ngày còn phải trông chừng, đêm nay người trở về nghỉ ngơi, ngày mai lại đến trực."

Mực ma ma trấn an một phen, sau đó để cho Ngọc Thúy đưa Tiền nhũ mẫu vẫn đang còn có chút ủy khuất đi, bà liếc nhìn Ngọc Nương một cái, dù không nói lời nào, Ngọc Nương cũng hiểu ý của bà.

Ngọc Nương gật gật đầu, duỗi tay vào trong nôi cời bỏ tã lót trên người tiểu Quận chúa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Động tác của nàng cực kỳ dịu dàng, sau khi cời bỏ tã lót, lại tiện tay nhẹ nhàng mát xa tay và chân cho tiểu quận chúa, có lẽ thủ pháp của nàng dịu dàng cũng có thể xác thực là không thích mặc tã lót kia, tiểu quận chúa cũng không tỉnh giấc, chỉ di động hai cái rồi ngủ thật say, lần này bé ngủ rất ngon, lại không hề phát ra tiếng ư ư do ngủ không yên như lúc trước.

Tiểu quận chúa cũng mệt mỏi, dù sao đối với một tiểu hải tử mà nói, khóc nỉ non cũng là một sự kiện cực kỳ hao phí thể lực.

Thấy vậy, rốt cuộc Mộc ma ma cũng thở nhẹ ra một hơi, đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Bà đã lớn tuổi, lại liên tục căng thẳng thần kinh, hiện giờ rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một lát, bà nửa khép mắt ngồi ở chỗ kia, trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe được cả tiếng kim roi, Ngọc Nương lặng lẽ liếc mắt nhìn bà một cái, cũng không nói lời nào mà là ngồi xuống lặng lẽ nhìn tiểu Quận chúa bên trong nôi, Ngọc Thúy đi pha cho Mộc ma ma tách trà, bà bùng lên khẽ nhấp hai cái rồi bỏ xuống, vừa định đứng lên nói gì đó, lúc này Ngọc Yến từ ngoài cửa đi vào, kề sát bên tai bà nói vài câu.

Mộc ma ma nhìn Ngọc Thúy một cái, sau đó dẫn Ngọc Yến rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Ngọc Nương và Ngọc Thúy.

Ngọc Thúy nhỏ giọng nói: "Hôm nay ta và Tô nữ mẫu cùng nhau gác đêm, người có thể ngủ trước, nếu tiểu quận chúa tỉnh dậy đói bụng, ta sẽ gọi người."

Nàng chỉ chỉ cái sập kiểu thấp quý phi dưới cửa sổ hướng nam, trên đó đặt một bộ chăn nệm, hiển nhiên là có người đã sớm chuẩn bị tốt, ngược lại trong phòng có giường, nhưng giường này cũng không phải cho hạ nhân ngủ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương nói: "Ban ngày Ngọc Thúy cô nương cũng đã vất vả, hay là người ngủ trước đi, ta không mệt."

Thấy Ngọc Thúy không động dậy, nàng nở nụ cười nhu hòa: "Từ lúc tới đây, mỗi ngày đều là nhàn rỗi ăn cơm không làm việc, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, hiện giờ rất không dễ dàng mới có thể được bên trên trọng dụng, lúc này cũng nên cố gắng nỗ lực, hơn nữa, người nhìn mái tóc ướt nhẹp này của ta đi, còn chưa có khô, bây giờ cũng ngủ không được, và lại cũng không biết nửa đêm tiểu quận chúa có thức giấc hay không, Ngọc Thúy có nương cứ nghỉ ngơi trước đi."

Ngọc Thúy cũng không nói thêm gì, đi sửa sang đệm mền đã được trải tốt, sau đó nằm xuống.

Hơn nữa, trận này, nàng thật sự rất mệt mỏi.

Trăng tàn lại khuyết, mưa đêm lất phất.

Trong màn đêm, Tấn vương phủ tựa như một con thần thú trong con ngủ say, yên tĩnh nhưng lại tràn trề uy nghiêm.

Quy củ ở Tấn vương phủ thập phần nghiêm khắc, sau khi lên đèn, nếu như vô sự, nghiêm cấm người nhân rồi dạo quanh ở trong phủ.

Triều Huy Đường nằm ở vị trí trung tâm của Tấn vương phủ, lấy chính điện và kết cấu độc lập làm giới hạn, phân chia Tấn vương phủ thành hai phần, phía trước là tiền viện của vương phủ, phân biệt rõ trung, đông, tây ba ngõ, trung đường là nơi thường ngày Tấn vương xử lý chính vụ quan trọng của thái ấp, tiếp khách đãi tiệc cũng ở đây, đông đường và tây đường theo thứ tự là chỗ ở của môn khách, phụ tá, gia tướng, hộ vệ, cùng với sở tư (quản lý tiền bạc), xa mã và hồ sự (bấm báo) trong vương phủ.

Triều Huy Đường hoàn toàn tiếp nối tiền viện cùng hậu trạch, chính là chỗ ở của Tấn vương.

Nói là đường, kì thực thập phần rộng lớn, khác với phong cách tú lệ lịch sự tao nhã ở hậu trạch, bên trong nơi đây trang nghiêm khí thế, thuần chính phong thái hoàng thất, thủ vệ nghiêm ngặt, năm bước một tốp thủ, thập bước một trạm gác, ngày đêm đều có hộ vệ không ngừng tuần tra vương phủ.

Khi đoàn người Mộc ma ma đi đến nơi này, đã có người sớm nghênh đón ở ngoài cửa.

Từ cửa hông đi vào, đi một mạch đến nơi ngủ nghỉ, mới vừa tới trước cửa, đã có vài gã thái giám bước lên đón chào, đỡ bà đi vào bên trong.

Tấn vương trở lại Triều Huy Đường đã đi tắm gội trước tiên, hiện tại đi ra từ trong gian phòng tắm.

Trên người hắn chỉ mặc trường bào màu đen, chân không đi ra từ bên trong, trên sàn gạch vàng bóng loáng phủ một lớp thảm mềm mại màu tím sậm, tà áo của Tấn vương nửa mở, lộ ra lồng ngực tròn nhẵn mà cường tráng, tóc đen như mực ướt nhẹp rồi tung ở trên vai và trước ngực, nước vẫn còn nhỏ xuống từng giọt

Màu đen đậm đặc tôn lên sắc trắng chói mắt, càng nổi bật làn da tựa như dương chi bạch ngọc thượng đẳng, lại không mất đi khí khái nam tử vốn có, khiến không người nào có thể khinh thường sức lực to lớn ẩn chứa bên trong bắp thịt rắn chắc kia.

Hắn đi đến trước tháp quý phi tùy ý ngồi xuống, có một tiểu thái giám bước đến quỳ ở bên chân hắn, giúp hắn lau chân.

"Ma ma, ngồi." Tấn vương nói.

Theo tiếng nói của hắn, có thái giám mang đến một cái ghế, Mộc ma ma cũng không từ chối, ngồi xuống trên ghế.

Phúc Thành lấy ra một cái khăn bông bước tới giúp Tấn vương lau tóc, lau hai cái, Tấn vương thấy phiền, khoát tay áo cho hắn thôi lui.

Mục ma ma nhìn tiểu chủ tử nhà mình, tuy là đã trưởng thành, nhưng bản tính ngày xưa vẫn không thay đổi, trước đây Tấn vương cũng không thích người ta lau xoa cho hắn, hắn ngại phiền toái, cũng không thích có người nhích tới nhích lui ở trên đầu hắn.

"Nếu như bị nhiễm lạnh thì không tốt lắm." Mục ma ma tươi cười, hòa ái nói.

Mặc dù gương mặt của Tấn vương vẫn lạnh lùng, nhưng có thể thấy rõ đường nét đã mềm mại không ít: "Đã để ma ma hao tâm tổn trí."

Lời này một câu hai nghĩa ý, một là biểu đạt sự ân cần của mình, hai là cảm tạ Mục ma ma phải chống thân thể già nua, giúp đỡ Tấn vương trông nom sự tình của tiểu quận chúa.

Mục ma ma đã lớn tuổi, hơn sáu mươi, năm đó Tấn vương rời kinh thành đã đưa bà theo, vốn muốn để bà an dưỡng tuổi già ở bên cạnh mình, nào biết sự không theo người, chuyện trong hậu viện này Tấn vương không rảnh phân thân, chỉ có thể mời vị 'tôn đại phật' Mục ma ma này xuống núi.

Mục ma ma đắm mình trong cung đình nhiều năm, chẳng qua chỉ là hậu viện của vương phủ, đối với bà mà nói, những thứ yêu ma quỷ quái sau lưng kia đều trốn không thoát con mắt của bà, Tấn vương cũng không cần bà làm gì cả, xem trọng tiểu quận chúa là được, còn như những người khác thích đầu như thế nào thì cứ đầu, chuyện râu ria.

Bên ngoài đồn đại, bởi vì Tấn vương sát nghiệt quá nặng, mới khiến hơn hai mươi sáu tuổi vẫn chưa có con nối dõi, lại có tin đồn phương diện kia của Tấn vương có vấn đề, vì vậy mới không thể sinh nhi tử.

Mặc dù ngoài mặt Tấn vương không để ý, kì thực, ít nhiều cũng có chút quan tâm, sát nghiệt cũng thôi đi, đó là do cương vị công tác hắn phải hết lòng tận trung, vẫn còn chưa động vào điểm mấu chốt của hắn, nhưng phương diện kia có vấn đề, đại khái là không có nam nhân nào không để ý điều này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đặc biệt là - - -

Mục ma ma vỗ vỗ chân, cười nói: "Hao tâm tổn trí cái gì, tuy ma ma chỉ là một cục xương già, nhưng cục xương già này vẫn còn chút ít tác dụng."

"Bệnh ở chân của ma ma còn tái phát không? Lần này tuần tra thái ấp bản vương tìm được một lang trung hương đã, đối với chứng bệnh phong thấp có nhiều quan tâm, lần này bản vương mang theo hắn trở về, ngày mai sẽ để hắn đi qua xem cho ma ma."

Mục ma ma nói một câu: "Khiến điện hạ hao tâm tổn trí," ngưng một lát, mới nói tiếp: "Bộ xương già này của ma ma có thể chữa lành hay không cũng không quan trọng, dù sao thì bệnh này cũng không phải một năm hai năm, ngược lại chuyện con nối dòng của điện hạ mới là mấu chốt khẩn yếu, dù sao chỉ có một vị tiểu quận chúa vẫn chưa đủ, điện hạ còn thiếu một vị tiểu công tử."

Nhắc tới chuyện này, gương mặt Tấn vương thoáng chốc cứng ngắc.

Đổi lại là người khác, tất nhiên không phát hiện được chút manh mối này, nhưng Mục ma ma nhìn Tấn Vương từ nhỏ đến lớn, làm sao lại không phát giác được.

Hiển nhiên là bà có chút hiểu lầm, thờ dài nói: "Nếu như người kia đã có thể cho điện hạ vài phần niềm vui, điện hạ cần gì quan tâm có phải là người tốt hay không, tính tình này của điện hạ cũng phải thay đổi, nữ nhân đối với ngài mà nói, chẳng qua chỉ là công cụ để sinh con nối dòng mà thôi, râu ria hay không, không cần so đo quá nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: (Bắt trùng)

Tấn vương không nói gì.

Đương nhiên Mục ma ma cũng không lại tiếp tục nhiều lời, dù sao bà cũng chỉ là nô tì, mặc dù ý vào tình cảm ngày xưa mới có thể nói nhiều hai câu, nhưng nếu nói quá nhiều, chính là làm hao mòn tình cảm trước kia.

Và lại trong lòng bà cũng hiểu rõ, tiểu chủ tử nhà mình có tính toán trong lòng, nếu là người không biết tính toán, sao đã mất đi sự che chở của thân nương, còn có thể đi ra từ trong thâm cung tầng tầng chêm giết kia, hiện tại trở thành phiến vương trấn thủ biên thành.

Sau đó hai người lại nói thêm vài lời, phần lớn là nói về thời gian Tấn Vương không ở trong phủ, hậu viện phát sinh một số việc, chính xác là đang nói đến tiểu quận chúa, thậm chí về sự tình của Hồ trắc phi và vương phi, dù sao, sớ dĩ lúc trước Tấn vương phải tách tiểu quận chúa ra khỏi Lưu Xuân Quán, phần lớn nguyên nhân là bởi vì Hồ trắc phi lấy nữ nhi làm bệ, nhiều lần mượn tiểu quận chúa hướng Tấn Vương cầu sủng, hoặc đầu đá với Tư Ý Viện bên kia.

Thấy thời gian không còn sớm, Tấn vương đích thân đưa Mộc ma ma ra cửa, mượn bóng đêm nồng đậm, Mộc ma ma lặng yên không một tiếng động trở lại Tiếu Vượt Viện, giống như mọi lần.

Tấn Vương trở lại nội điện, hẳn có thói quen không thích bên cạnh quá nhiều người, vì thế cũng chỉ có Phúc Thành cùng đi vào.

Bộ dáng của Phúc Thành khoảng hơn ba mươi, mặt trắng không râu, mặc một thân trường bào màu xanh sẫm, hắc hầu hạ bên cạnh Tấn vương nhiều năm, được cho là tâm phúc số một của Tấn vương, bởi vì chăm sóc hầu hạ Tấn vương từ nhỏ đến lớn, tự nhiên có vài phần tình nghĩa bất đồng với người khác, cũng vì nguyên nhân này mà hẳn mới dám nói vài lời ở trước mặt Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhìn ra được, lời nói của Mộc ma ma đã khiến điện hạ đặt trong lòng. Phúc Thành ngập ngừng một chút, nói: "Điện hạ, lão nô thấy ma ma nói rất có đạo lý, bên trong phủ này nên có một vị tiểu chủ tử."

Chỉ một câu này mà thôi, nhưng người hầu hạ bên cạnh các chủ tử nhiều năm đều hiểu đạo lý 'có chừng có mực', không nên vượt quá giới hạn, dù sao chủ tử là chủ tử, nô tài là nô tài, đặc biệt chuyện này lại can thiệp đến cấm kỵ không thể tha thứ nhất của Tấn vương, cũng bởi thế mà Phúc Thành nói vô cùng cẩn thận.

Tấn vương không nói gì, chỉ là nhíu chặt ấn đường (điểm giữa hai đầu chân mày), càng nhíu càng chặt.

Đột nhiên hẳn nhớ tới vị nữ hầu lúc này, phía dưới mảng thâm uớt kia ần ần lộ ra.....Trắng nõn và cao ngất.

Một cảm giác nóng rang quen thuộc dâng trào trong cơ thể, chẳng qua Tấn vương đã sớm quen, chỉ nhíu nhíu mày coi thường.

Tấn vương trở về làm cho người trong hậu viện đều rung động.

Kỳ thật Tấn vương cũng xem như là người thanh tâm quả dục, nữ nhân trong hậu viện của hắn cũng không nhiều, nhiều năm như thế cũng chỉ có Tấn vương phi, Hồ trắc phi, cùng với hai vị phu nhân mà năm đó lúc rời kinh đô Hoàng Cảnh Đế đã thưởng cho, còn có một vị hầu thiếp họ Phùng.

Trước kia, thời điểm còn chưa có Hồ trắc phi, hậu viện của Tấn vương vẫn luôn rất bình lặng, biên quan nhiều chiến sự, mà Tấn vương lại là phiên vương vùng biên ải, tất nhiên có trọng trách chống cự ngoại tộc xâm lược, vì vậy, hàng năm hẳn lãnh binh ở bên ngoài, quanh năm suốt tháng khó có được trở về một chuyến. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Chủ nhân chính thức không ở trong phủ, có cái gì tốt để mà đấu, hiển nhiên là mọi người đóng cửa lại tự mình trôi qua, nhưng từ lúc Tấn vương mang Hồ trắc phi về, sau khi Hồ trắc phi sinh hạ tiểu quận chúa, tựa như mỗi người đều nhanh nhẹn linh hoạt hẳn lên, làm cho hậu viện tĩnh lặng buồn chán như mạch nước ngầm dạt dào hơn rất nhiều.

Tấn vương hỏi phủ, ấn quy củ là phải đi gặp Tấn vương phi.

Việc này không quan hệ đến thích hay không thích, chẳng qua, ở vị trí này bọn họ phải cho hai bên một phần thể diện, vì thế, sáng sớm hôm nay Tấn vương đi đến Tư Ý Viện.

Tấn vương đến, làm cho công việc trong toàn bộ Tư Ý Viện lu bù cả lên, có thể thấy rõ dáng vẻ vui mừng hớn hở của bọn hạ nhân, ngay cả khi Hồ trắc phi, Đào phu nhân cùng Lý phu nhân đến thỉnh an, cũng cảm giác được bầu không khí bất thường bên trong này.

Về mặt của Đào phu nhân và Lý phu nhân lộ ra sự kính trọng và ao ước, ngược lại Hồ trắc phi khinh thường 'Xùy' một tiếng.

Cùng với tiếng thông báo người cũng đi vào nội đường, gương mặt là có thể nhìn thấy Tấn vương ngồi ở chủ vị, còn có Phùng hầu thiếp quỳ rũ đứng ở bên cạnh cầu sùng.

Tấn vương mặc một thân cẩm bào màu xanh thắm, tà áo và ống tay áo đều thêu hoa văn phức tạp bằng chỉ bạc, tóc bó lại buộc toàn bộ lên đỉnh đầu bằng một cái mũ chụp cổ ba lông tay bằng vàng khảm ngọc lam bảo, càng lộ ra gương mặt như quan ngọc kia, tuấn mỹ khôi ngô, tựa như thần đế. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mà Phùng hầu thiếp thì mặc một cái áo lụa thêu hoa hải đường màu hồng tối, bên dưới mặc váy màu thạch lựu, chải búi tóc kiểu tùy vân, trâm cài bằng vàng khảm hai viên hồng bảo thạch xanh biếc rũ xuống song song, thật sự là người kiều diễm hơn so với hoa, đẹp không sao tả xiết.

Máu chột là xiêm y của đối phương may cực kỳ vừa người, phần ngang ngực chật bó, phía trước nhô lên kia run rẩy, có cảm giác hận không thể roi xuống. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiện nhân!

Hai bàn tay trắng như phấn của Hồ trắc phi siết chặt tay áo.

Năm ngoái, Tấn vương phi nhân lúc Hồ trắc phi lớn bụng đã nâng Phùng hầu thiếp này lên, nói là bên cạnh Tấn vương quá ít người, hậu viện quá mức thanh lãnh, nàng ta là vương phi nên phải làm hết chức trách, thực ra, Tấn vương phi biết rõ Lý phu nhân và Đào phu nhân chính là để bài trí, vì chèn ép thế lực của Hồ trắc phi, cố ý dựng lên 'cây đao' Phùng hầu thiếp.

Phùng hầu thiếp không thẹn với chức trách Tấn vương phi giao phó, cầu súng đến Hồ trắc phi cũng bái phục đồ mặt thay nàng ta, hễ Tấn vương ở trong phủ là nàng ta lại sử dụng đa dạng thủ đoạn gian trá, mà còn giống như gà chọi cứ nhìn chăm chăm Hồ trắc phi không dời, nhiều lần đối nghịch với Hồ trắc phi.

Hận ý của Hồ trắc phi đối với Tấn vương phi, phần lớn nguyên nhân là từ Phùng hầu thiếp này, đáng tiếc Phùng hầu thiếp y vào thế lực của Tấn vương phi, vì thế Hồ trắc phi tạm thời hết cách với nàng ta.

Hiện tại không phải vậy hay sao, ba người Hồ trắc phi còn phải qua bầm báo mới có thể vào trong, mà Phùng hầu thiếp đã sớm ở bên cạnh Tấn Vương hầu hạ.

Gần quan hưởng lộc, ai biết đồ đi này có thừa dịp không người mà sử dụng thủ đoạn hồ mị từ gì đó quyến rũ điện hạ hay không.

Hồ trắc phi cảm thấy Tấn vương phi chính là thân phận vương phi nhưng mệnh cách là chủ chứa, lại chưa thấy qua vương phi nào như nàng ta, trắng trợn nhét người đến bên cạnh nam nhân của mình như thế, sáng nay lại cố ý không ra nội đường, để cho tiểu tiện nhân Phùng hầu thiếp kia liếc mắt ngoác đoán đưa tình, cũng không sợ bị người chán ghét.

Ánh mắt của Đào phu nhân và Lý phu nhân lộ ra vẻ ai oán, dịu dàng bái lạy.

Tấn vương khẽ đưa tay, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác dường như không có tiêu cự.

Sau khi bái lạy, Hồ trắc phi liền tựa người đến bên cạnh Tấn vương, vừa định nói gì đó, lúc này, Tấn vương phi từ bên trong đi ra.

Tấn vương phi xuất hiện khiến bầu không khí trong nội đường lập tức biến đổi, vốn đang vụng trộm liếc nhìn Tấn vương, ánh mắt của Đào phu nhân và Lý phu nhân lập tức thu liễm, thậm chí Hồ trắc phi vốn định ‘ác nhân cáo trạng trước’ cũng im miệng.

Làm cho người ta có cảm giác như là chuột thấy mèo.

Thực tế, xác thật là như thế, thiếp thất gặp chính thất, cũng đồng dạng như chuột thấy mèo. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đương nhiên cũng có con chuột có lá gan lớn, ví dụ như Hồ trắc phi.

Nàng ta hành lễ với Tấn vương phi đều là thập phần lấy lệ.

Trong nội đường vô cùng yên tĩnh, bọn nha hoàn mặc áo màu xanh lá, nhẹ nhàng linh hoạt nối đuôi nhau đi vào xếp đặt đồ ăn sáng trên bàn bát tiền ở gian phòng phía tây.

Tấn vương cùng Tấn vương phi dời bước, đi đến trước bàn ngồi xuống.

Hồ trắc phi vốn đứng ở một bên, Tấn vương chỉ chỉ một vị trí phía dưới, Hồ trắc phi lập tức tươi cười đắc ý, đi đến ngồi xuống ghế.

Nụ cười này, hiển nhiên là muốn chứng tỏ mình được sủng ái, cũng là cười cho Tấn vương phi và Phùng hầu thiếp nhìn, đáng tiếc, ngay cả móc ngoéo Tấn vương phi cũng không nói một chữ, ngược lại Phùng hầu thiếp âm thầm cắn răng, hận không thể xông lên kéo nàng ta xuống.

Đương nhiên, đây chỉ là nghĩ mà thôi.

Đào phu nhân, Lý phu nhân và Phùng hầu thiếp đều ở một bên hầu thiện.

Động tác của ba người rất nhẹ nhàng linh hoạt, vén tay áo lên, cầm lấy đĩa bạc cán dài gấp thức ăn cho Tấn vương cùng Tấn vương phi, nhìn ra được là làm quen tay, mỗi lần Tấn vương từ bên ngoài trở về đều sẽ diễn một màn như thế, tất cả mọi người cũng đã quen.

So sánh với Đào phu nhân và Lý phu nhân đứng quy đúng củ, Phùng hầu thiếp hầu thiện có nội dung hơn, ánh mắt quyến rũ bay loạn, sóng mắt lưu chuyển, dáng vẻ nhỏ nhắn yêu kiều thanh tú kia đặc biệt câu người, ở trong mắt của Hồ trắc phi, bộ ngực trướng phình của đồ đi kia gần như muốn đè ép cánh tay của Tấn vương.

"Điện hạ, ngài ném thử món này, là vương phi cố ý sai người chuẩn bị cho ngài." Đừng nói là giọng nói, thanh âm kia lọt vào tai khiến xương cốt cũng muốn mềm ba phần.

Tấn vương thì miễn bàn, vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng bất động như núi, ngược lại Hồ trắc phi tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi liên tục, cơm cũng nuốt không trôi.

Chờ dùng thiện xong, Tấn vương dời bước quay lại nội đường uống trà, lúc này, vở tuồng chính thức mới bắt đầu trình diễn.

Tấn vương phi phong đạm vân khinh nói đến chuyện phóng hai nhũ mẫu vào trong Tiểu Vượt Viện, ở trong miệng nàng ta, hai nhũ mẫu này tất nhiên là do nàng ta tỉ mỉ chọn lựa.

Ngôn ngữ của nàng ta ngắn gọn, Tấn vương giống như lắng nghe, lại như là không có nghe. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mặc dù Hồ trắc phi không nói gì, nhưng mặt trần đầy sự ủy khuất, tựa như có nỗi khổ chất chứa, muốn nói lại thôi.

Tần vương cũng không biểu hiện bất kỳ thái độ gì, Tần vương phi cũng biết điểm dừng, đôi mắt xinh đẹp của Hồ trắc phi nhắm lại, trong lòng cực kỳ ghen khuất.

Đào phu nhân và Lý phu nhân chỉ yên lặng ở một bên xem cuộc vui, căn bản không dám xen vào.

Nói là diễn tuồng, thật ra cũng không chút thú vị gì, bởi vì trong khi hai bên đọ sức lẫn nhau, ngoài những lời sắc bén, mỗi lời nói mỗi cử động, thậm chí là cách trang điểm ăn mặc, cũng gần như là đang tiến hành một loại phương thức chém giết không tiếng động.

Ví dụ như Đào phu nhân cùng Lý phu nhân đã sớm không được sủng, các nàng trang điểm cho mình đáng vẻ đẹp nhất khi xuất hiện ở trước mặt Tần vương, phần lớn là mong đợi Tần vương có thể nhìn các nàng thêm một cái, nói không chừng buổi tối sẽ tìm đến các nàng, mà với Tần vương phi, lời nói vừa rồi gần như chỉ là khiển trách, nhưng phần lớn là một loại ngầm áp chế, tức là cảnh cáo Hồ trắc phi không được đi quá giới hạn, cũng là biểu hiện rõ mình thân phận vương phi của mình.

Còn như Hồ trắc phi, nàng ta chưa ngu xuẩn đến mức phản bác lời nói của vương phi ở trước mặt Tần vương.

Cũng không phải nàng ta chưa từng thử qua, nhưng chỉ đổi lại ánh mắt lạnh lùng của Tần vương, Tần vương là một người rất chú trọng quy củ, từ trước đến giờ chưa từng làm Tần vương phi mất thể diện.

Vì thế, Hồ trắc phi từ thị uy đổi thành ủy khuất, chẳng qua là tỏ thái độ mà thôi, xem như là một loại kháng nghị nho nhỏ của tiểu thiếp đối với chính thất, cho dù trong lòng nàng ta mong muốn Tần vương phi chết, nhưng cũng sẽ không biểu hiện ra ở trước mặt Tần vương.

Phùng hầu thiếp xưa nay nhanh nhẹn cũng hiếm thấy không có xông lên châm ngòi thổi lửa, chung quy Phùng hầu thiếp cũng không phải là kẻ ngu dốt, vẫn còn biết rõ, không nên vượt qua quy củ.

Vì vậy, cái gọi là diễn tuồng đã tiến hành trong cục diện bình lặng, cho đến lúc Tần vương bỏ chén trà xuống, đứng lên.

"Tất cả giải tán đi."

Theo từng tiếng 'Cung tiền điện hạ', Tần vương bước ra cửa chính của Tư Ý Viện. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Chính chủ đã đi, ai còn nguyện ý ngây ngốc ở trên sân khấu nữa.

Ngay cả lời nói Tần vương phi cũng không muốn nói thêm một câu, để cho Từ Yên đỡ đi vào nội thất.

Bởi vì Tần vương phi không đếm xỉa đến thái độ của Hồ Trắc Phi, vì vậy nàng ta cảm thấy xấu hổ vô cùng, siết chặt cái khăn trong tay, hừ một tiếng, mang Hồng Đào cùng một đám nha hoàn mụ mụ tăng tăng lớp lớp rời đi.

Sau đó Đào phu nhân và Lý phu nhân cũng yên lặng rời đi.

Còn Phùng hầu thiếp lại đi vào nội thất, khuất phục nịnh hót bóp chân cho Tần vương phi, trong lúc đó cũng không nói gì cả, nhưng cử chỉ không khỏi biểu lộ rõ lòng trung thành, muốn cho vương phi đừng buông tay nàng ta.

Vương phi làm sao có thể buông tha cho nàng ta đây?

Đạo kiếm, từ trước đến giờ, không có ai chê ít.

Ngọc Thúy ngủ một giấc đến hừng đông, khi tỉnh lại còn có chút lơ mơ.

Nàng nhớ tới tiểu quận chúa, nhớ tới Tô nhũ mẫu, cũng nhớ tới tối qua hình như không có người đánh thức mình.

Như thế nào mà nàng lại ngủ sâu như vậy? Rõ ràng trước kia nàng ngủ nhưng rất dễ tỉnh.

Theo bản năng nàng bật dậy từ tháp quý phi, mới vừa ngồi dậy đã thấy Ngọc Yên đứng chỗ không xa cười với mình.

Không hiểu sao Ngọc Thúy có chút lúng túng, vội xuống giường.

Ngọc Yên nói: "Tỉnh rồi? Mực ma ma nói người mệt, không cho đánh thức người."

"Tô nhũ mẫu đâu? Tiểu quận chúa khỏe chưa?"

"Tô nhũ mẫu hả, nàng trở về phòng nghỉ ngơi rồi, tiểu quận chúa rất khỏe, ngủ say cả đêm, nghe Tô nhũ mẫu nói ban đêm có bú một lần, hiện giờ Tiền nhũ mẫu đã bồng đi cho bú."

Ngọc Thúy nhẹ nhàng thở ra một hơi, có chút phức tạp nói: "Tô nhũ mẫu cũng thật là, tại sao không gọi ta dậy."

"Để cho người ngủ thoải mái còn cảm thấy người ta không tốt?" Ngọc Yến cười trên ghẹo nàng.

Ngọc Thúy hơi đỏ mặt cười đùa với nàng vài câu, mới có chút cảm thán nói: "Không nhìn ra, Tô nữ mẫu này đúng là người thành thật." Nàng nhớ tới lời Ngọc Nương nói hôm qua, còn có hành động sẵn sàng không đánh thức nàng của đối phương.

Ngọc Yến cười thầm: "Có thành thật hay không ai mà biết, chúng ta nhìn là được."

"Cũng đúng."

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Cổ nhin một đêm, sau khi trở về phòng Ngọc Nương liền nằm ngủ.

Cảm giác ngủ chưa được bao lâu, đã bị tiếng đập cửa đánh thức.

Tiếng đập cửa rất gấp gáp, Ngọc Nương mơ mơ màng màng thức dậy mở cửa, còn chưa đi đến trước cửa, đột nhiên phản ứng kịp, vội vàng trở lại mặc áo ngoài vào, lại vén mái tóc dài rồi tung trên vai thành một búi tóc, sau đó mới đi mở cửa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Từ lúc vào Tiểu Vượt Viện này, Ngọc Nương chưa hề chải kiểu tóc khác, đều là chải một loại búi tóc nghiêm túc cứng nhắc.

Nàng mở cửa, là Lục Nga.

Không chỉ có Lục Nga, còn có nhị đẳng nha hoàn Thu Cúc của Lưu Xuân Quán.

Mặt mũi của Thu Cúc tươi cười, đi theo phía sau là tiểu nha hoàn bưng một cái khay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trên khay che kín một tấm vải đỏ, nhìn không thấy cái gì ở bên trong.

"Đây là trắc phi nương nương thưởng cho Tô nữ mẫu."

Sau khi vào phòng, tiếng nói của Thu Cúc vừa ngừng, tiểu nha hoàn mở tấm vải đỏ trên cái khay trong tay, trên đó bày hai thỏi bạc, một cái vòng ngọc không tẻ, cùng một cây trâm vàng.

Ngọc Nương có hơi lo lắng muốn khước từ, Thu Cúc lại cười nói: "Trắc phi nói nhờ có Tô nữ mẫu, thời gian này trắc phi ăn không ngon ngủ không yên, nghĩ rất nhiều biện pháp cũng trị không hết chứng khóe đêm của tiểu quận chúa, vẫn là Tô nữ mẫu có bản lĩnh, giải trừ đại sự trong lòng trắc phi nương nương."

"Đó là bổng phận của Ngọc Nương."

Thu Cúc gật gật đầu: "Nếu Tô nữ mẫu đang nghỉ ngơi, nô tỳ không quấy rầy nữa, lập tức trở về hồi đáp với trắc phi nương nương."

"Thu Cúc cô nương đi thông thả."

Ngọc Nương đưa đám người Thu Cúc đến ngoài cửa, vừa vặn thấy Thúy Trúc trở về phòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thúy Trúc có thói quen thích chạy đến Lưu Xuân Quán, tự nhiên là nhận ra Thu Cúc, biết rõ nàng ta là nha hoàn bên cạnh Hồ trắc phi, lại thấy nàng ta tươi cười với Ngọc Nương, còn cái gì mà không hiểu nữa, nàng ta lại không dám chọc giận Thu Cúc, vì thế nén giận, oán hận trừng Ngọc Nương một cái. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương nhìn thấy lại làm như không thấy, đưa người đi, sau đó đóng cửa phòng lại.

Nàng đi đến trước bàn, nhìn này nọ bày biện trên bàn.

Không thể không nói, xác thực Tấn vương phủ này rất hào phóng với hạ nhân, chỉ mấy thứ này cũng có giá trị ít nhất là trăm lượng bạc, hơn nửa năm tiền công của Ngọc Nương.

Chính là bạc hơi ít, chỉ có hai mươi lượng, mặc dù vòng ngọc và trâm vàng đều là vật tốt, nhưng bởi vì là vật tốt mới không đổi được bạc.

Ngọc Nương cầm trâm vàng lên, quả nhiên có kí hiệu của Tần vương phủ ở một chỗ kín đáo, những vật do trong vương phủ tạo ra, toàn bộ Tần Châu không nhà ai dám thu, nói cách khác, những vật này chỉ có thể để lại sử dụng, đổi bạc thì đừng nghĩ đến.

Nếu như toàn bộ có thể đổi bạc, thậm chí Ngọc Nương còn có xúc động muốn rời khỏi vương phủ ngay lập tức.

Bởi vì nàng cảm thấy, những lời nói sắc bén cũng như sự đấu đá lẫn nhau trong hậu viện này, không phải nàng có thể ứng phó, hơn nữa, hôm qua gặp Tần vương, Ngọc Nương phát hiện ra mình còn sợ hãi hơn so với trong tưởng tượng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đến cùng là sợ hãi cái gì, thật ra nàng cũng nói không rõ, chính là muốn tránh xa thật xa, càng xa càng tốt.

Trải qua một ngày như thế, Ngọc Nương cũng không ngủ được nữa, thừa dịp hôm nay thời tiết tốt, dứt khoát lấy xiêm y hôm qua đã thay ra mang đi giặt.

Trong Tiểu Vượt Viện này, nói bận rộn thì cũng bận rộn, nói rảnh rỗi cũng rất rảnh rỗi, dù sao cũng chỉ di chuyển vây quanh tiểu quận chúa, lúc này ở đây nhà sau chính là đang náo nhiệt, vài mụ mụ làm việc nặng ngồi ở chỗ râm mát, tay làm công việc lật vạt, miệng vẫn không nhàn hạ, có hai tiểu nha hoàn ngồi dưới mái hiên, tay cầm kim chỉ may vá, thỉnh thoảng còn cười đùa ầm ĩ.

Ở giếng nước bên cạnh giặt quần áo, nghe họ nói chuyện, Ngọc Nương cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Có mụ mụ ý vào lớn tuổi, cũng từng trải hơn so với Ngọc Nương, hỏi tình huống trong nhà nàng, Ngọc Nương cắt cắt giảm giảm, chấp vá ra một câu chuyện khiến người ta tìm không ra sai lầm, kể cho họ nghe.

Vừa nghe Ngọc Nương nói thời điểm mang thai thì trọng phụ chết, nhi tử mờ côi từ trong bụng nương, mặt mọi người đều lộ vẻ thương cảm, từng người nói vài lời an ủi, mong Ngọc Nương giảm bớt nỗi buồn khổ.

Trước kia, gần như không thể xuất hiện tình cảnh này, hình như đều do Mục ma ma đồng ý cho Ngọc Nương hầu hạ bên cạnh tiểu quận chúa, đó chính là đưa ra tín hiệu cho mọi người.

Tín hiệu đó chính là, có thể xem người này là người của mình.

Nếu đã là người của mình, lúc nói chuyện mọi người cũng không cố kỵ, thậm chí bởi vì lúc trước Thúy Trúc đặc biệt hấp tấp, khó tránh có người nói vài lời chua chát. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tựa hồ là có ý muốn nịnh nọt Ngọc Nương, cũng thật sự có phần nhìn Thúy Trúc không vừa mắt, họ nghị luận Thúy Trúc nịnh bợ người trong Lư Xuân Quán như thế nào, các loại thái độ a dua ton hót được miêu tả rất sống động, ví dụ như nói đến Thúy Trúc bợ đỡ một mụ mụ họ Mao, Mao mụ mụ kia quen thói trơ trẽn, nói trắng ra chính là có lợi thì đáp lên, thời điểm cần bà ta giúp, lập tức trở mặt.

"Các người đợi đi, sẽ có ngày bà ta mắc mưu bị lừa." Một mụ mụ nói.

Mấy mụ mụ khác cười trêu ghẹo bà ta: "Còn không phải vì lần trước người ta bụng tới một mâm bánh đậu xanh, nhưng không chia cho người, ngược lại bụng đến Lư Xuân Quán cho Mao mụ mụ, chỉ vì vậy mà người oán hận người ta."

Rõ ràng chỉ là lời nói giỡn, thế nhưng mụ mụ kia thật sự cũng không hàm hồ, cười mỉa chế nhạo Thúy Trúc, đồng thời vẫn không quên thói phong Ngọc Nương: "Ai lại vì một đĩa bánh đậu xanh mà bức bối làm gì? Lão bà tử ta đây không quen nhìn bộ dáng nhảy nhót lung tung của nàng kia, thử nhìn Tô nhũ mẫu người ta đi, có giống nàng ta đâu."

Sao sự tình lại xa đến nàng rồi?

Ngọc Nương đang nghĩ đến đây, bỗng nhiên thấy tất cả mọi người biến sắc, theo ánh mắt của mọi người nhìn sang, thấy Thúy Trúc đang đứng gần đó.

Mặt mũi của Thúy Trúc xanh mét, trong mắt lộ ra sự phẫn hận, tức giận đến toàn thân cũng phát run.

"Đúng là một đám lão yêu bà no com nhàn rồi nói xấu người khác, lúc thu ích lợi từ ta sao không lộ ra sắc mặt này? Nay nọ cũng nhét không đầy miệng của các người, các người đứng là lòng tham không đáy....."

Lời nói này, thế nhưng chọc tới rắc rối, rốt cuộc không chịu được chỉ trích, thoáng chốc, vài mụ mụ đều thẹn quá hoá giận, đứng lên tranh cãi ầm ĩ cùng Thúy Trúc.

Đừng thấy bình thường Thúy Trúc chưa ngoa đánh đá, nhưng một người đối chọi với mấy người, nàng ta không phải là đối thủ, cuối cùng bị tức, òa khóc chạy đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Nhìn đi, nhìn đức hạnh của ả kia! Một kẻ có mệnh nha hoàn, thế mà hết lần này tới lần khác cứ thích ra dáng đại tiểu thư, động một chút là sai sử người ta giặt quần áo lấy nước bung com cho ả, lấy chút ăn vặt tới đã muốn sai bảo mọi người, còn không phải bởi vì mọi người cố kỵ mặt mũi hai bên nên không muốn so đo với ả, nhưng ả thì hay rồi, ngược lại còn trả đũa!" Mụ mụ chỉ trích Thúy Trúc khi nãy vừa vỗ tay vừa cảm giận nói.

Qua lời bà ta vừa nói, tất cả đều là Thúy Trúc sai.

Thực ra, không cần bàn luận đúng sai, quả thật Thúy Trúc cũng có nhược điểm để cho người chỉ trích, nếu không, người ta cũng sẽ không nói xấu sau lưng nàng ta như vậy.

Ngọc Nương chính là không muốn xen vào loại sự tình này nhất, đúng lúc xiêm y cũng giặt xong, nàng mau chóng vắt ráo nước, sau đó vội vã rời đi.

Mà bên kia, Thúy Trúc vừa tức vừa giận, lại cảm thấy không còn mặt mũi.

Tuy nàng ta là kẻ nô tì sinh ra, nhưng từ nhỏ chưa hề bị bắt nạt như thế này, đặc biệt là từ lúc vào vương phủ, luôn cảm thấy mọi chuyện không thuận lợi, đầu tiên là nửa chừng nhảy ra một 'Trình Giáo Kim', sau đó lại bị người chen ép bài xích, hiện giờ còn bị mấy mụ già kia chỉ vào mũi mắng như thế, Thúy Trúc chưa từng chịu uất ức như vậy.

Hiện tại nàng ta hận chết cái địa phương này, tự nhiên không còn muốn ở lại Tiểu Vực Viện, nàng ta chạy một mạch ra sân nhỏ, dự định đi tìm đi là Tào mụ mụ xin chủ ý, xem có thể tìm cơ hội để nàng ta cho mấy mụ mụ kia một bài học hay không, mới vừa bước ra cửa viện, đã bị một tiểu nha hoàn tên Hoa Mơ bên Lưu Xuân Quán gọi lại.

"Thúy Trúc tỷ, tỷ đây là định đâu? Sao thế?"

Gần đây Thúy Trúc đối đãi với Hoa Mơ thập phần nhiệt tình, Hoa Mơ là nhị đẳng nha hoàn trong Lưu Xuân Quán, tuổi không lớn lắm, vô cùng tham ăn, thỉnh thoảng Thúy Trúc cầm chút ít ăn vặt đi qua, cũng dúi dờ được tiểu nha hoàn này mở miệng kêu một tiếng tỷ tỷ.

Thật ra bản tính của Thúy Trúc rất đơn giản, nếu mình đã được vương phi an bài đến đây để phân sủng, đương nhiên phải làm cho tốt chuyện này, khi đó, chẳng những có thể bay lên đầu cành, nói không chừng còn có thể được vương phi kính trọng vài phần.

Nàng ta chân ướt chân ráo đến đây, không có chút căn cơ nào, tất nhiên là muốn thu mua hai người được việc làm tay mắt, ví dụ như thời điểm nào điện hạ đến Lưu Xuân Quán, điện hạ thích nhất cái gì, để nàng ta có thể từ trung gian tìm được cơ hội.

Hoa Mơ này, chính là một trong những người mà Thúy Trúc muốn lôi kéo.

Trên mặt Thúy Trúc đầy nước mắt, rõ ràng là bị người bắt nạt, thấy đối phương không nói lời nào, Hoa Mơ bước tới giữ chặt tay nàng ta, hỏi: "Có người bắt nạt tỷ?"

Thúy Trúc nói không ít chuyện bị người chen ép ở Tiểu Vực Viện với Hoa Mơ, vì vậy Hoa Mơ cũng biết chút ít nội tình.

"Không có gì." Thúy Trúc lau nước mắt một cái, dù sao nàng ta cũng lớn tuổi hơn so với Hoa Mơ, sao không biết xấu hổ mà khóc trước mặt một tiểu nha đầu, kỳ thật nàng ta cũng không lớn hơn Hoa Mơ bao nhiêu, chẳng qua cũng mới mười tám mà thôi.

"Tỷ thế này sao có thể không có gì, hôm nay ta không có phiên trực, nếu không tỷ tới phòng của ta ngồi một lát, ta nói vài lời với tỷ"

Thúy Trúc suy nghĩ một chút, tính tình nàng ta rất hiếu thắng, cứ như thế này mà đi ra ngoài không chừng còn bị người khác nghị luận, liền gật gật đầu.

Hai người cùng nhau đi vào phòng của Hoa Mơ.

Hoa Mơ chỉ là nhị đẳng nha hoàn, đương nhiên chỗ ở không rộng rãi bằng chỗ ở của Thúy Trúc, không gian trong phòng thông suốt, xếp đặt bốn cái giường, giường của Hoa Mơ ở tận cùng bên trong.

Trong phòng không có người, đại khái đều đang phiên trực.

Hoa Mơ đóng cửa, dẫn Thúy Trúc tới trước bàn ngồi xuống, rót cho nàng ta chung trà.

Nhìn ra được bộ dáng của Thúy Trúc có chút chật vật, lớp trang điểm trên mặt đều đã bị nhòa, Hoa Mơ lại đi lấy một chậu nước đến, để Thúy Trúc rửa sạch mặt, Thúy Trúc rửa mặt lại uống trà, lập tức cảm thấy không phí công kết giao với bạn tốt Hoa Mơ này.

Trong lòng bình tĩnh lại, không tránh được kể khổ với Hoa Mơ.

Sau khi nghe xong, đương nhiên Hoa Mơ cũng cùng chung mối thù giúp nàng ta mắng mấy bà tử kia một trận, sau đó có phần lo lắng trùng trùng nhìn nàng ta, nói: "Thúy Trúc tỷ, tỷ đừng chê ta lắm miệng, tỷ vào phủ là để làm nhũ mẫu, họ cứ chen ép tỷ như vậy, công việc này của tỷ căn bản là không có khả năng làm tiếp."

Đây hoàn toàn là chuyện mà Thúy Trúc sợ nhất, nàng ta nghĩ, vốn là định cười lừa tìm ngựa, một mặt làm nhũ mẫu, một mặt không quên làm chút chuyện khác, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu, tại sao lúc trước nàng ta luôn muốn đến gần tiểu quận chúa.

Đáng tiếc, hiện giờ Tô Ngọc Nương bắt chợt lộ đầu, lấy tư thế không thể đỡ mà đứng vững gót chân, so với hai nhũ mẫu kia, nàng lại chỉ thiếu một điều 'vào trước là chủ', bên cạnh tiểu quận chúa đã không còn vị trí của nàng ta.

"Thúy Trúc tỷ xinh đẹp như vậy, làm nhũ mẫu thật sự rất đáng tiếc." Hoa Mơ có chút thờ dài nói.

Đúng vậy, Thúy Trúc cũng cho là như vậy!

Đù loại nguyên nhân xen lẫn, nhất thời, nàng ta xúc động kéo tay của đối phương: "Muội muội tốt, nhất định muội phải giúp đỡ tỷ."

Hoa Mơ kinh ngạc, không hiểu: "Ta chỉ là nha hoàn, có thể giúp được tỷ cái gì."

Thúy Trúc kê sát vào lỗ tai Hoa Mơ, nói rất nhiều lời, sắc mặt Hoa Mơ kinh ngạc, lại nghi ngờ không hiểu.

Thúy Trúc lại nói: "Muội muội tốt, nếu như muội giúp ta, nhất định ta sẽ không quên ân tình của muội, khi đã ổn định, cũng sẽ giúp lại muội."

"Việc này..... Ta....."

"Lẽ nào muội muốn làm nha hoàn cả đời?"

Có ai nguyện ý làm nha hoàn cả đời đâu!

Ở bên cạnh các chủ tử hầu hạ, tuy là hạ nhân, nhưng đãi ngộ không kém so với tiểu thư nhà phú hộ bình thường, đến tuổi lại có thể được phóng thích để lập gia đình, như dạng này của bọn họ, cao không tới, thấp không xong, không có khả năng muốn các chủ tử làm chủ cho mối hôn sự tốt, lại không cam lòng bị gả cho gã sai vặt hay tên đánh xe gì đó, ngày qua ngày khổ cực, tựa hồ chỉ có duy nhất một đường ra, chính là, bầu vú cành cây cao.

"Chúng ta liên thủ, giúp đỡ lẫn nhau."

Hết chương 17

[b]Tác giả bát quái[/b]:

Tấn Vương: Hả, hừ, trượng phu chết? Tiểu Bảo mò còi từ trong bụng nương?

Ngọc Nương: QAQ, khóc chút chút, vốn chính là đã chết, ai biết nguoi từ đâu xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Sợ tiểu quận chúa nháo đêm, Ngọc Nương được an bài trực vào ban đêm.

Có khi cùng với Ngọc Yến hoặc là Ngọc Thúy, nếu tiểu quận chúa không nháo đêm kỳ thật vô cùng dễ dỗ, ban đêm cực ít tỉnh giấc, nhiều lắm là dói nên tỉnh một hai lần, còn như có đi ngoài thì cũng dễ dàng đơn giản, tay chân nhẹ nhàng thay tã giúp bé, là sẽ không làm bé tỉnh giấc.

Ban đêm thường là thời điểm an tĩnh nhất trong tiểu lâu, nhưng hôm nay, bên ngoài lại vang lên tiếng huyền ảo.

Bởi vì Ngọc Nương ở gian phòng phía đông, nghe cũng không được rõ lắm, chỉ biết là hình như có người đến.

Đêm nay Ngọc Nương trực đêm cùng Ngọc Yến, nghe được động tĩnh, Ngọc Yến đi ra ngoài, không bao lâu sau đã quay trở lại, sắc mặt có hơi ngưng trọng: "Buổi tối đừng đi loạn."

Đi loạn?

Nàng phải trực đêm, có thể đi chỗ nào.

Ban đầu Ngọc Nương vẫn không hiểu, thấy bộ dáng thận trọng của Ngọc Yến, cũng không hỏi nhiều, chỉ có thể kiềm chế sự nghi hoặc trong lòng.

Đến tối hôm sau, lúc đến phiên trực, nàng mới biết được là như thế nào.

Trong Lưu Xuân Quán, nơi góc phòng có một chiếc đèn cung đình đang tỏa sáng, ánh sáng màu vàng làm nổi bật tấm màn tơ mỏng màu hồng nhạt, càng tăng thêm vài phần hương vị ái muội, trên cái tủ cao hơn một thước, bên trong lư hương ba chân bằng vàng, hương đã được đốt lên, mùi thơm kỳ dị lắng lắng bay ra từ cái nắp hình hoa sen được chạm rồng, phiêu tán tràn ngập cả căn phòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hồ trắc phi mặc váy lụa màu đỏ hồng bó sát người, áo ngắn tay mỏng cùng với áo khoác ngoài cũng mỏng manh, mái tóc dài như mây buông xõa sau lưng, nơi thái dương cài một cây trâm hoa, càng tăng thêm vài phần dễ thương, vài phần quyến rũ xinh đẹp.

Nàng ta hơi cúi người ở bên chân Tấn vương, nâng cái cổ trắng như ngọc nhìn nam nhân ngồi ở trên giường nệm.

Tấn vương mặc một thân cẩm bào màu đen, tà áo cùng ống tay áo đều thêu hoa văn phức tạp bằng chỉ kim tuyến, toàn bộ đầu tóc đen đều bó lên đỉnh đầu bằng một cái mũ chụp bạch ngọc, càng nổi bật gương mặt như quan ngọc kia, tuấn mỹ khôi ngô, tựa như một vị thần.

So sánh với xiêm y chỉ thích hợp mặc trong khuê phòng của Hồ trắc phi, không thể nghi ngờ, y phục của Tấn vương vô cùng đứng đắn.

Lúc này, thái độ của hắn có vẻ thả lỏng ngồi dựa trên giường nệm, đôi mắt tuấn dật khép hờ, hàng mi rũ xuống, tựa như không để ý, lại tựa như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, bàn tay trắng nõn đặt trên bàn trà, ngón tay thon dài thỉnh thoảng gõ một cái.

"Điện hạ....." Hồ trắc phi nũng nịu lên tiếng gọi.

Tấn Vương chỉ như nhìn mây nhìn nàng ta một cái, ngay lập tức thu hồi ánh mắt, hai gò má của Hồ trắc phi hồng như ráng mây, xuân tình nhộn nhạo khác thường, một bàn tay của nàng ta dao động qua lại trên đùi Tấn vương, triền miên quán quýt không tả xiết.

"Điện hạ....."

Hồ trắc phi có chút khó nhịn lại gọi một tiếng, nhưng Tấn vương vẫn như cũ không có động tĩnh, nàng ta cắn cắn môi dưới đỏ tươi, tay chống giường mềm mại đứng lên, dựa sát vào bên người Tấn vương.

Với một loại tư thái khiêm tốn, ngưỡng mộ ngược lên nhìn hắn.

Đến lúc này, cuối cùng Tấn vương cũng nhìn thẳng vào nàng ta.

Dưới ánh đèn, Tấn vương tuấn mỹ đến mức khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, đôi mắt tinh mịch tựa như động đen không đáy, hấp dẫn hút hồn người. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hồ trắc phi cảm thấy hoa mắt, sóng lòng sục sôi, lại kích động đến mức có phần không thể tự kiềm chế, nghĩ đến chuyện muốn làm tiếp theo, nàng ta có chút khẩn trương mím môi, miệng đắng lưỡi khô.

"Điện hạ....."

Hồ trắc phi càng đỏ mặt, trong đôi mắt phượng phảng phất có thể nhỏ nước, ngón tay nhỏ xinh trắng nõn vẽ vòng tròn ở trước ngực của Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Một vòng lại một vòng, dần dần trượt vào trong vạt áo, nhìn ra được, hình như hôm nay tâm tình của Tấn vương không sai, chỉ rũ mắt xuống nhìn ngón tay của nàng ta, cũng không có ý ngăn cản.

Hồ trắc phi cảm nhận được một loại kích lệ kín đáo, thân thể như rắn nước càng dán chặt hơn, tựa hồ muốn Tấn vương dụi nàng ta vào tận xương tủy, nàng ta mới có thể đạt được thỏa mãn cực hạn.

Nàng ta càng lúc càng quán lên trên, cả người đều đã ở trên người Tấn vương, nhưng lại e ngại uy nghiêm của hắn, không dám tùy ý dùng đôi môi đỏ mọng chạm vào thân thể hắn, chỉ dám kéo tay Tấn vương dao động trên người mình.

Nàng ta cũng không phát hiện, Tấn vương đang khép hờ mắt bất chợt nhú mày, càng nhú càng chặt, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt thành quyền, nhưng không biết vì nguyên nhân gì cũng không lên tiếng ngăn lại.

"Điện hạ....."

Hồ trắc phi yêu kiều thờ hồn hể, cuối cùng, Tấn vương cũng có thái độ khác với lúc trước khiến nàng ta mất đi thần trí, nàng ta sử dụng thủ đoạn trên choker nam nhân mà năm đó tú bà ở Câu Lan Viện đã dạy dỗ, toàn bộ đều xuất ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong đầu nàng ta đã từng tái diễn ngàn lần vạn lần những thủ đoạn này, chỉ vì một ngày có thể có chỗ cần dùng đến nó.

Không thể nghi ngờ, Hồ trắc phi chính là ‘tâm duyệt’ Tấn vương, không riêng gì ‘túi da’ của hắn, càng là vì thân phận của hắn.

Sau khi đến vương phủ, Hồ trắc phi mới biết được, hóa ra cuộc sống cũng có thể trôi qua như vậy.

Tất cả mọi người đều phủ phục trên mặt đất ngược nhìn nàng ta, ngoại trừ vương phi, nàng ta là người đệ nhất ở hậu viện, nhưng Hồ trắc phi cảm thấy vẫn còn chưa đủ, nàng ta còn cần một đứa con trai.

.....

Đột nhiên, một trận long trời lở đất, cả người của Hồ trắc phi ngã nhào trên mặt đất.

Áo của nàng ta hỗn độn, cái yếm trên cổ sớm đã bị kéo xuống, treo tại bên hông của nàng ta.

Là Hồ trác phi tự mình kéo xuống.

Vừa rồi, bất luận nàng ta có làm như thế nào Tần vương cũng không lung lay, chỉ khi nàng ta giật cái yếm xuống muốn Tần Vương nhìn thân thể sau khi sinh hài tử của mình, Tần vương bóp cổ nàng ta, tay kia hất nàng ta ra ngoài.

Không thể không nói, Hồ trác phi rất mỹ lệ, không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, thân thể cũng vô cùng duyên dáng, mềm mại yêu kiều, hai bầu ngực non mềm cao ngất, run run rẩy rẩy, thậm chí trên nhụy hoa còn rí rí vài giọt sữa trắng.

"Người to gan!"

Trên giường êm, chẳng biết từ lúc nào Tần Vương đã móc ra một cái khăn trắng nõn, nửa che đôi môi mỏng lạnh bạc, sắc mặt lạnh lẽo, đôi mắt hẹp dài híp lại liếc xéo Hồ trác phi, giống như đang ở gần một con mãnh thú muốn cắn người.

Kỳ thực, đây mới là Tần vương chân chính, nếu như ngày thường tính tình của Tần vương thanh lãnh mang theo vài phần xa cách, vài phần ung dung tôn quý từ trên cao nhìn xuống, nhưng lúc này, khí thế của hắn hoàn toàn lộ ra ngoài, đây mới thật sự là người giết chóc vô số trên chiến trường kia, thu hoạch đầu người ngay cả mí mắt cũng không nháy - Tần vương.

Hồ trác phi sờ cổ của mình, cả người đã bị dọa đến ngây ngốc.

Bên ngoài truyền đến tiếng hỏi thăm trầm thấp của Phúc Thành: "Điện hạ...."

Lúc này Tần vương mới thu lại sự sắc nhọn, từ trên giường đứng lên, ngay cả nhìn cũng không nhìn Hồ trác phi một cái, hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Trong khi bước đi, cái khăn trắng nõn luôn nửa che trên miệng của hắn.

Từ bên ngoài, Hồng Đào vội vã chạy vào, khi nhìn thấy bộ dáng chật vật ngã trên mặt đất của Hồ trác phi, không nhịn được nghĩ tới mục đích trọng yếu, rốt cuộc thì trạng thái tinh thần của Hồ trác phi có chút không bình thường, Hồng Đào cũng không dám nghĩ nhiều, vội vàng đỡ nàng ta đứng dậy từ trên mặt đất.

Động tác này của Hồng Đào tựa như phóng thích giác quan, Hồ trác phi tỉnh hồn, lập tức khóc thành tiếng, nàng ta khóc cực kỳ thương tâm, có khổ sở trong lòng, có không dám tin tưởng, cũng có nỗi tuyệt vọng cùng sự ngỡ ngàng.

Hồ trác phi tuyệt đối không nghĩ tới Tần vương sẽ đối đãi với mình như thế, cả người nàng ta đều hỗn loạn, mặt trong mặt ngoài gì cũng đều không cần, uất tức khóc đến không thể dừng lại.

"Thậm chí ngay cả chạm vào ta mà ngài ấy cũng không muốn chạm một cái...." Nàng ta khóc ròng, nói năng mơ hồ không rõ.

Trong lòng Hồng Đào vốn đang lo âu, nghe nói như thế cũng hồ đồ, cho là trác phi chọc giận điện hạ.

Thực ra, Hồng Đào cũng đã hiểu không sai biệt lắm chuyện gì xảy ra, có thể hai vị chủ tử không vui vẻ trong khuê phòng, là hạ nhân, vốn không nên nói xen vào, lúc trước trác phi khư khư cố chấp, nàng đã khuyên qua một lần nhưng trác phi lại không nghe, vì vậy không dám khuyên can nữa, nhìn thử đi, không phải là đã phản tác dụng đó sao.

Điện hạ xưa nay tẻ nhạt, xuất thân lại cao quý, làm sao có khả năng sẽ 'ăn' loại bộ dạng này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đồng thời trong lòng Hồng Đào cũng có một loại chán ghét rất mật mờ đối với Hồ trác phi, cũng đã rời khỏi địa phương xấu xa hư hỏng kia, vì sao vẫn không thay đổi được điệu bộ.

"Nuơng nuơng, ngài đừng khóc, trước giờ điện hạ đối đãi với ngài có vài phần kính trọng, chẳng qua là nhất thời con tức xông lên đầu, ngài không cần lo lắng."

Hồ trác phi vẫn không nghe vào trong tai.

"..... Ngài đừng quên, còn có tiểu Quận chúa ở đây, có thể nào thì điện hạ cũng sẽ không thật sự giận ngài...."

Lời nói này làm Hồ Trác Phi bừng tỉnh ngay lập tức, nàng ta cũng không khóc nữa, vội vàng lau mặt hai cái, hỏi Hồng Đào: "Điện hạ đâu? Đi nơi nào rồi?"

"Nô tỳ nhìn hình như là đi về hướng Tiểu Vực Viện."

"Có cách ly mấy hộ vệ bên ngoài không?"

Hồng Đào lắc đầu.

Về mặt của Hồ trác phi hốt hoảng mờ mịt, nhất thời lộ ra một bộ dáng tươi cười, không ngừng lầm bầm: "Điện hạ còn nhớ đến tình cảm, điện hạ còn nhớ đến tình cảm...."

Hồng Đào thờ dài một hơi ở trong lòng.

Đêm khuya, vạn vật đều tĩnh lặng, trong tiểu lâu yên tĩnh không tiếng động.

Ngọc Yến đã ngủ ở trên giường quý phi, tiếng hít thở phát ra bình ổn, Ngọc Nương rón rén thay tã cho tiểu quận chúa, cũng cầm tã bản đi ra sau tấm bình phong đặt vào trong chậu, sau đó đi về phía hậu phòng.

Trong tiểu lâu có một hậu phòng, là một cái phòng nhỏ ở góc khuất phía Tây. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bên trong hậu phòng đồ vật gì cũng đều có, có lò nấu nước hong khô, củi than không ngừng, vừa có thể quản lý trà nước thường ngày, cũng như nước nóng cần dùng vào ban đêm trong tiểu lâu.

Ngọc Nương muốn rửa tay, ngoài ra cũng khát nước, nhưng ấm nước trong phòng lại không có nước.

Đến hậu phòng, Ngọc Nương mở miệng lò ra, cầm lấy ống trúc thổi một hơi vào miệng lò. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng dùng sức có hơi mạnh, lửa bùng cháy, cũng nổi lên một trận khói bụi, nàng bị sặc đến mức ho khan liên tục, tự nhiên không chú ý động tĩnh phía sau lưng.

Ngọc Nương bị nghẹn đến nước mắt chảy ròng ròng, tay siết chặt khăn vung vẩy trước mũi, vội vã đứng lên, mới vừa hơi tốt một chút, ngẩng đầu lên đã bị dọa sợ.

Chẳng biết Tần vương đã đứng ở sau lưng nàng từ lúc nào.

Một thân cảm bào lụa màu đen, tóc dài đen như mực hơi hỗn độn rối tung ở trên vai và trước ngực hấn, hình như bởi vì ban ngày chải bó lên mà hơi có đường cong, uốn lượn xuống cho đến thắt lưng, càng làm nổi bật thắt lưng rắn chắc mảnh mai của hấn, một dáng người vai rộng eo nhỏ.

Đương nhiên Ngọc Nương biết rõ dáng người của Tần vương rất đẹp, kiếp trước nàng đã thấy không biết bao nhiêu.

Trong đầu nàng không khỏi xuất hiện một hình ảnh - - -

Nàng được đặt ở trên bàn, bởi vì thừa nhận quá mức, chỉ có thể vô lực nằm sấp trên đó, lại bởi vì sự đòi hỏi của hấn, khẽ quay đầu tiếp nhận cái lưỡi của hấn liếm láp.

Khóe mắt khẽ liếc nhìn, liền thấy vòng eo thon gọn mà rắn chắc mạnh mẽ kia bỗng chốc thu chặt, một cái lại một cái, giống như sóng biển lăn tăn, lại như sóng lớn cuộn cuộn, làm cho nàng chỉ có thể chìm nổi đắm chìm ở trong đó, không biết phải phản ứng thế nào.

.....

Mặt Ngọc Nương vốn hơi hồng, lại bởi vì trong đầu nghĩ ngợi lung tung nên càng đỏ ửng.

Tần vương nhíu mày nhìn nữ mẫu đỏ mặt trước mắt.

Đôi mắt đã được nước mắt rửa sạch đen nhánh ướt át, ở giữa là con ngươi vừa to vừa đen, khóe mắt khẽ nháy nháy, nhưng lại không làm cho người khác cảm thấy giả dối, chung quanh hốc mắt hồng hồng tôn lên làn da trắng muốt, thoát nhìn cực kỳ chộc người triu mến, giống như một con thỏ nhỏ nhút nhát e lệ.

Hình như nàng cũng ý thức được mình luống cuống, rất nhanh liền cúi đầu xuống, bởi vì cúi đầu xuống quá thấp, khiến nàng cảm giác cái cổ mảnh mai của mình sắp đứt rồi.

"Pha cho bản vương tách trà."

Tần Vương không nhìn nàng nữa, nhàn nhạt nói một câu, sau đó đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Bên trong Hầm phòng yên tĩnh đến mức dọa người, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Ngọc Nương sững sốt, nhưng rất nhanh phản ứng kịp, vội vàng xoay người sang chỗ khác.

Nàng có chút luống cuống tay chân ngồi xồm xuống trước lò, cứng nhắc cầm lấy chiếc quạt lá quạt vào miệng lò, muốn cho nước trong ấm đồng mau sôi một chút.

Sao Tấn vương lại xuất hiện ở tiểu lâu, còn mặc loại trang phục này?

Đây trong đầu Ngọc Nương đều là ý nghĩ này, nhưng đồng thời trong lòng cũng ít nhiều hiểu ra, hèn gì, hôm qua Ngọc Yến dẫn dò nàng buổi tối đừng loạn đi, hiện nay trời.... Ngọc Nương lơ mơ nhớ lại, hình như trước đó bên ngoài có vang lên một trận động tĩnh, chẳng qua lúc ấy nàng đang cho tiểu quận chúa bú sữa, vì vậy không chú ý lắm.

Tuy ở bên trong Tiểu Vượt Viện, nhưng Ngọc Nương vẫn tương đối linh thông tin tức.

Tội này phải quy cho vài bà tử lăm mồm trong Tiểu Vượt Viện, ban ngày không cần Ngọc Nương hầu hạ, tránh không khỏi nói vài lời khi đụng phải bọn họ, mà lúc ban ngày hôm nay, nàng nghe mấy bà tử kia nói bên Lư Xuân Quán thật sự là những người khác không thể so được, từ lúc điện hạ hồi phủ, lần đầu tiên đến hậu viện chính là ngủ lại ở Lư Xuân Quán.

Lời này, tất nhiên là nói tới qua, nhưng tới qua Tấn vương là tới tiểu lâu.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới lầu hai ở tiểu lâu không cho người đi lên....

Trong lúc suy tư, nước sôi, miệng ấm phát ra từng hồi tiếng ong ong, khói trắng bốc lên từ miệng ấm, nước bên trong tràn ra ngoài.

Do nàng đổ nước vào ấm quá đầy, vì thế khi nước sôi liền tràn ra.

Ngọc Nương luống cuống tay chân đứng lên, nàng muốn đi nhắc ấm nước, lại bị nóng nên rút tay về, chỉ có thể xoay người đi tìm khăn lau, trong lúc này, nàng đụng vào cạnh bàn làm cho tách trà cùng ấm trà lật nhào, phát ra tiếng thanh thúy mà hỗn loạn liên tiếp.

Trong lòng càng sợ hãi, nàng càng luống cuống tay chân, đợi đến khi rất vất vả nàng mới nhắc ấm nước từ lò xuống, trên mặt trên bàn đã là một mảnh hỗn loạn.

Ngọc Nương chán nản thất vọng nhìn đồng lộn xộn trên bàn, quả thực, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, lại không dám quay đầu lại, nàng không dám tưởng tượng hiện giờ Tấn vương có vẻ mặt gì, chỉ có thể tựa như đà điều, vội vàng pha trà cho xong rồi rời đi.

Tấn vương nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm bóng lưng Ngọc Nương.

Hôm đó tay chân của nữ mẫu này không có vụng về như thế, Tấn vương nhớ tới lời Mục ma ma tán dương nàng, trong mắt hiện lên vài phần sắc lạnh.

Nếu Mục ma ma đã không thể nào nói dối, dĩ nhiên là nữ mẫu này có ý như thế.

Tấn vương cho rằng Ngọc Nương là cố ý muốn gọi lên sự chú ý của hắn.

Tấn vương sinh trưởng ở cung đình, thân phận cao quý, đã gặp qua nhiều loại nữ nhân hao tổn tâm cơ muốn leo lên vị trí cao.

Trong hậu cung, những nữ nhân kia vì cầu sủng, dạng thủ đoạn gì chưa từng dùng tới, dạng kì kĩ dâm xảo gì mà không làm qua, cố hết sức bày ra dung mạo xuất chúng tư thái uyển chuyển của mình, cũng có khi thấy lộ tuyến kia không thông, lại muốn lợi dụng cách xấu mặt khác để dẫn tới sự chú ý.

Ánh mắt của hắn gần như cay nghiệt nhìn chằm chằm bóng lưng của nữ nhân kia, đầu chải búi tóc cứng nhắc bình thường, một thân xiêm y mà chỉ những lão bà tử mới có khả năng mặc, toàn thân bao bọc dày đặc chặt chẽ, ngoại trừ khuôn mặt cùng cái cổ trắng ngọc thon dài nửa cúi xuống, lại phá lệ trắng mịn dưới sự phụ trợ của xiêm y màu sắc tối tăm.

Giống như trứng gà bóc vỏ, dưới ánh đèn vàng, phảng phất như bôi một tầng mật, làm cho người ta có ảo giác thơm tho ngon miệng.

Lại nhìn tư thế đi đường của nàng, nhuần nhuyễn lư mông đong đưa, dù đã có một lớp xiêm y che lấp, ánh mắt Tấn vương dù có lợi hại cũng không thể khinh thường.

Dựa vào cái gì? Một phụ nhân đã có chồng còn sinh hài tử như nàng!

Cảm giác chán ghét trong lòng Tấn vương càng sâu hơn, ấn đường nhíu chặt, đồng thời móc cái khăn từ trong tay áo ra, nửa che môi mồm, ánh mắt nhìn Ngọc Nương cũng càng lúc càng lạnh.....

Ngọc Nương thập phần căng thẳng mắt tự nhiên, đó là bị nhìn đến sợ nổi da gà, cũng bất chấp có phạm quy củ hay không, đặt tách trà xuống, vội vã nói một câu ‘phải đi xem tiểu quận chúa’, rồi bỏ chạy.

Trái lại, khiến Tấn vương sững sờ ở tại chỗ.

Tìm đập thành thạch, Ngọc Nương chạy một mạch về gian phòng phía đông, đến trước cửa mới thả chậm bước chân.

Đẩy cửa đi vào, Ngọc Thúy đã tỉnh giấc, hỏi nàng đi chỗ nào, Ngọc Nương cũng không giấu diếm, kể chuyện đi hầu phòng uống nước gặp phải Tấn vương.

Ngọc Yến nhìn Ngọc Nương, do dự một chút, nói: "Chuyện này Tô nữ mẫu tự biết là được, ngàn vạn lần đừng truyền ra ngoài, các chủ tử làm cái gì cũng có ý tứ của các ngài ấy, nhớ, đừng có lỡ miệng nói ra."

Ngọc Nương thoáng sửng sốt, vội vàng gật đầu.

Tấn vương uống xong trà liền đi lên lầu hai.

Ngủ đến nửa đêm hần khát nước, nhưng trong tiểu lâu lại không phương tiện giống Triều Huy Đường, Phúc Thành đã ngủ, hần cũng không thích mọi việc đều phải có người hầu hạ, vì vậy mới tự mình đi đến hầu phòng châm trà.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại gặp phải nữ mẫu kia.

Tấn vương lên lầu hai vẫn còn nghĩ về nữ mẫu đó, ấn tượng về người này hần mơ hồ không rõ, bởi vì đối phương lúc nào cũng thích cúi đầu, ấn tượng khắc sâu duy nhất chính là làn da trắng nõn của nàng, đôi mắt hồng hồng như mắt thỏ, còn nữa, chính là ngày ấy.....

Tấn vương không khỏi nhớ tới tình hình đã chứng kiến hôm đó, áo ngoài lụa mỏng màu xanh, bao bọc bên dưới màu đỏ thắm kia là Trắng nõn.

Cơ hồ là vô ý thức, đột nhiên, trong đầu Tấn vương xuất hiện hết thảy mọi chuyện phát sinh trước đó ở Lưu Xuân Quán.

Tấn vương xuất thân cung đình, đương nhiên biết rất rõ nhiều thủ đoạn cầu sủng không thể nói thành lời của nữ nhân, nhưng hần không nghĩ tới, lại có một ngày có người sử dụng loại thủ đoạn kia ở trên người hần.

Chỉ cần vừa nghĩ tới một mảnh trắng nõn kia, còn có cái loại chất lỏng màu trắng đỏ chảy xuống, Tấn vương đã cảm thấy từng đợt nôn mửa dâng lên, mà loại tâm lý biến hóa này cũng dẫn tới phản ứng sinh lý.

Tấn vương móc khăn từ trong tay áo ra, nửa đẩy đôi môi mỏng, cố gắng đè xuống cảm giác buồn nôn không ngừng dâng lên, nhưng có như thế nào cũng đè ép không được.....

Phúc Thành nghe được động tĩnh, vội vã từ bên ngoài đi vào.

"Điện hạ....."

Vừa nhìn Tấn vương thế này, Phúc Thành còn có cái gì không hiểu, nhìn thấy trên bàn bên cạnh đặt một tách trà, đi qua sờ thấy nóng, vội bung tới cho Tấn vương, sau đó lại vội vã đi vắt một cái khăn lạnh.

Tấn vương uống hơn nửa tách trà, dùng khăn đắp ở trên mặt một hồi lâu, mới ngăn chặn được trận cảm giác chán ghét kia.

Trên mặt Phúc Thành tràn đầy lo lắng, nghĩ đến Hồ trắc phi kia, không nhận cảm thán ở trong lòng, cần gì phải phí công phu lớn như vậy, không có chút đất dụng võ nào, còn làm cho điện hạ chán ghét thêm.

"Điện hạ, nếu không lão nô đi tìm Lưu lương y....."

Tấn Vương giật cái khăn xuống, ngược mắt nhìn hần, ánh mắt lạnh lẽo khiến Phúc Thành cũng không nói được nữa.

"Lão nô nhiều lời."

"Đi xuống."

Sau nửa đêm là đôi cho Ngọc Nương nghỉ ngơi, nhưng nàng ngủ cũng không an ổn, liên tục không ngủ được, cho đến thời điểm trời sắp sáng mới chợp mắt được một lát.

Tỉnh lại lần nữa, nàng cảm giác có người đi vào, Vương nữ mẫu và Ngọc Thúy tới cực sớm, trời vừa tảng sáng, hai người đã tới, tiện tay thu thập trong phòng của tiểu quận chúa một lần, sau đó Ngọc Nương trở về phòng.

Lúc đi ra để trở về phòng, nàng quay đầu nhìn tiểu lâu sau lưng.

Tia nắng ban mai hơi ló dạng, tiểu lâu tĩnh xảo như vẽ, tựa như một con vật khổng lồ đứng sừng ở chỗ đó, Ngọc Nương nhớ tới người ở trên lầu hai kia, không biết có phải hần đã đi rồi hay không.

Đổi thành trước kia, nếu trực ban đêm, tối thiểu Ngọc Nương sẽ ngủ đến xế chiều mới có thể thức dậy, nhưng hôm nay trở về phòng, nàng lại ngủ không đến một canh giờ đã tỉnh giấc.

Nàng cũng chẳng biết tại sao, chỉ là không ngủ được.

Không ngủ được, cũng không có chuyện gì làm, Ngọc Nương liền đi tới phòng bếp nhỏ.

Trong toàn bộ Tiểu Vượt Viện, địa phương náo nhiệt nhất dĩ nhiên là phòng bếp nhỏ, nói cách khác, phòng bếp nhỏ này độc lập với phòng bếp trong phủ, quản lý thức ăn từ trên xuống dưới bên trong Tiểu Vượt Viện.

Quản lý phòng bếp nhỏ là một mù mù họ Mạc, tay nghề của bà rất tốt, chuyên môn quản tiểu lò.

Trong đó lại phân đại lò tiểu lò, tiểu lò chỉ chuyên làm món ăn tinh tế hơn một chút, là cho mấy nhũ mẫu và Mực ma ma cùng Ngọc Thúy Ngọc Yến, đại khái chính là chăm sóc đặc biệt, còn đại lò là nấu cho các nha hoàn mù mù khác ăn.

Ở chính giữa phòng bếp đặt một cái bàn dài dùng để xử lý thức ăn, dựa vào bên tường là một hàng ba cái lò, ở giữa là tiểu lò, bên trái làm com tập thể, bên phải là lò dùng để nấu nước.

Ngọc Nương đi vào phòng bếp nhỏ, trong phòng bếp đang rất náo nhiệt.

Vài mù mù ai có việc nấy, có hai tiểu nha hoàn khác đang ngồi xỏm ở góc tường nhặt rau, mọi người vừa nói vừa cười, thấy Ngọc Nương đi tới, một mù mù họ Vương cười chào hỏi nàng: "Sao Tô nhũ mẫu tới sớm thế, chắc là đói bụng?"

Đang xắt thức ăn ở trên bàn dài, Mạc mù mù ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Nương: "Nếu như đói, ở trên lò có bánh bao buổi sáng còn dư lại."

Ngọc Nương vội vã lắc lắc đầu, có hơi thẹn thùng nói: "Ta không phải đói bụng, chỉ là ngủ dậy không có chuyện gì làm."

Mọi người gật đầu hiểu ra, một mù mù trong đó còn đi lấy ghế lại đây cho nàng, cũng nhét vào trong tay nàng một cái bánh đậu hủ hương: "Vậy thì ngồi đây nói chuyện với mấy lão bà tử chúng ta."

Ngọc Nương không tiếp nhận: "Cảm ơn đại nương, nhưng ta không thể ăn cái này."

Một mù mù bên cạnh chen miệng nói: "Lão Vương bà người cũng thật là, Tô nhũ mẫu đang cho tiểu quận chúa bú sữa, sao có thể ăn thứ này."

Vương mù mù cũng không giận, cười nói: "Ngược lại đã quên vụ này."

Ngọc Nương có chút áy náy: "Hay ta tìm chút chuyện gì đó để làm, ta đi giúp Hương Thảo các nàng." Nói xong, nàng liền quay sang phía bên phải cửa, đó chính là chỗ hai nha hoàn đang ngồi xỏm.

Một người tên Hương Thảo, một người tên Hương Hương, đều là nha hoàn làm việc nặng trong phòng bếp nhỏ.

"Tô nhũ mẫu ngồi." Hương Thảo đi lấy cái ghế con đưa cho Ngọc Nương, lại nói với nàng: "Sao có thể để ngài hỗ trợ bọn ta, ngài nói muốn ăn cái gì, ta và Hương Hương lập tức đi lấy."

Nàng lấy một trái dưa chuột ở trong rổ rau đi ra bên ngoài rửa sạch, cầm về đưa cho Ngọc Nương.

"Rất tươi ngon, ngài ăn thử."

Ngọc Nương chỉ đành cầm lấy, đặt lên miệng ăn từng chút từng chút, nhìn hai người Hương Thảo lật rau.

Mọi người tán gẫu vài câu cùng Ngọc Nương, hỏi ban đêm tiểu quận chúa ngủ ngon không, nói tới nói lui lại vòng qua chuyện khác.

Phần lớn đều là chút ít việc linh tinh bên trong phủ, ví dụ như mù mù kia cãi nhau với người ta, nha hoàn bên cạnh chủ tử nào đó bị liên lụy, vương phủ này nhìn thì rất lớn, kì thực hậu trạch cũng chỉ chiếm một phần ba, mọi người ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, một chút chuyện vụn vặt nhỏ cũng không tránh được người truyền cho ta truyền cho người.

"Hắc, các người biết không, hôm nay ra cửa ta thấy nha hoàn Linh Nhi của Lưu Xuân Quán đánh nhau cùng với Mộng Nhi của Như Quy Hiên." Người nói chuyện là Triệu mù mù, chỉ nghe bà nói đến đây, đã biết bên trong nhất định có tuồng hay.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn sang, còn có người nhin không được kêu bà mau chóng nói.

"Có thể là chuyện gì nữa, còn không phải vì chút chuyện lông gà vò tỏi sao, phòng bếp đưa nhảm hộp thức ăn của Lưu Xuân Quán cho Như Quy Hiên, hiện giờ Lưu Xuân Quán có bao nhiêu danh tiếng, điện hạ lại đang ở trong phủ, cho nên Linh Nhi kia cũng phá lệ lớn lối, ngăn cản Mộng Nhi trên đường, trực tiếp cho đối phương hai bạt tay."

"Chắc chắn, bộ dạng của nha hoàn Mộng Nhi rất tươi tắn, hai bạt tay này chắc đánh khuôn mặt nhỏ nhắn kia sưng lên."

"Còn không phải à! Khuôn mặt kia vừa đỏ vừa bầm, y như trái cà tím vậy, sưng phồng ngay tại chỗ, ta nhớ trước kia Linh Nhi cùng Mộng Nhi đã có

hiềm khích, nghe đầu Mộng Nhi cũng giống chủ tử của nàng ta, không hề cho Lưu Xuân Quán mặt mũi, tính tình Hồ trắc phi lại lớn, xác định là đã cho Linh Nhi chỗ dựa, thù mới thêm hận cũ, vì thế mới đánh nhau.

Linh Nhi và Mộng Nhi đều là nha hoàn đệ thiện (lo về ăn uống), hiện giờ Tần vương đang ở trong phủ, ngoại trừ Triều Huy Đường của Tần vương, Tư Ý Viện của Tần vương phi, cùng Tiểu Vượt Viện của tiểu quận chúa, thức ăn của các nơi khác đều xuất từ phòng bếp lớn, Hồ trắc phi cũng từng đề cập qua muốn bố trí một phòng bếp nhỏ tại Lưu Xuân Quán, đáng tiếc bị Tần vương phi bác bỏ, vì vậy Lưu Xuân Quán cũng giống mấy viện khác, thức ăn đều lấy từ phòng bếp lớn.

"Chắc chắn, lần này điện hạ hồi phủ, bên Lưu Xuân Quán kia còn làm chuyện thiêu thân, chờ điện hạ rời phủ." Lời còn lại không nói ra, nhưng mọi người đều biết là có ý gì.

Còn không phải là ý vào điện hạ, khoe khoang mình được sủng ái mà thôi.

Nhưng hình như người ta đúng là được sủng.

Vừa nhắc tới chuyện này, ánh mắt mọi người không khỏi thay đổi, thay đổi đến vô cùng ái muội.

"Thôi, đừng nói nữa, cứ theo tình thế của Lưu Xuân Quán, hôm kia hôm qua điện hạ đều ngủ ở nơi đó, không chừng bên Tư Ý Viện lại muốn làm cái gì." Nói lại nói, đột nhiên, hình như người này ý thức được thân phận của Ngọc Nương, lập tức im bặt.

Vài mụ mụ nhìn lẫn nhau, vội vàng xóa bỏ đề tài.

Ngọc Nương đứng thẳng lỗ tai nghe, trong đầu nghĩ, có phải kiếp trước người khác cũng nghị luận mình như thế hay không.

Đồng thời nàng càng lưu ý đến sự tình Tần vương lưu lại ở Lưu Xuân Quán hai tối liên tục, nhưng sao nàng lại gặp Tần vương ở trong tiểu lâu, lẽ nào đó là Tần vương giả?

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Nhưng không ai có thể trả lời nàng vấn đề này, Ngọc Nương cũng không thể đi hỏi người khác, chỉ có thể yên lặng giấu ở trong lòng.

Ngay thời khắc nàng rơi vào trầm tư, một tiểu nha hoàn vội vội vàng vàng từ ngoài cửa chạy vào: "Bên ngoài đã xảy ra chuyện."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Lưu Xuân, bên Lưu Xuân Quán, Hồ trắc phi muốn phạt hèo Thúy Trúc...."

"Chuyện gì, sao lại muốn phạt hèo Thúy Trúc?"

Mọi người nhìn nhau, trong lòng Ngọc Nương nhin không được mà căng thẳng, suy đoán chuyện không tốt.

"Nghe nói, hình như là Thúy Trúc trộm đồ trang sức của Hồ trắc phi, bị Xảo Nhi phát hiện, cây trâm kia là điện hạ thưởng cho Hồ trắc phi, được ngài ấy thập phần yêu thích, cho nên trắc phi giận dữ."

Có người nhin không được chen miệng: "Thúy Trúc này là người trong Tiểu Vượt Viện, sao Hồ trắc phi có thể nói đánh là đánh...." Nói tới nói lui, bản thân người này cũng nói không được nữa.

Hồ trắc phi là chủ tử, mà Thúy Trúc chẳng qua chỉ là một nữ mẫu, nữ mẫu thì cũng là hạ nhân, chưa nói Thúy Trúc còn là nữ nhi của một nô tỳ, cho dù nô tỳ đó là người bên cạnh vương phi, với thân phận của Hồ trắc phi, đánh chết thì đánh chết, dù oan ức cũng không có chỗ nào kêu.

"Nếu không, chúng ta đi xem một chút?"

Một người hai người cũng nhin không được hiếu kỳ muốn đi xem, đừng thấy chỉ là đánh một nữ mẫu, nhưng nữ mẫu này lại dính dáng tới rất nhiều người, đầu tiên, nàng ta là người bên Tư Ý Viện phái tới đây, thân di của Thúy Trúc - Tào mụ mụ lại là hạ nhân trong phủ, một nhà Thúy Trúc đều là thị tì của vương phi, lại càng không cần phải nói Thúy Trúc còn là nữ mẫu của tiểu quận chúa.

Hồ Trắc phi đúng là muốn chống lại vương phi, khẳng định là Hồ Trắc Phi lại muốn làm ra chuyện thiêu thân, đây không phải là muốn nháo lớn chuyện sao. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lưu Xuân Quán, Thúy Trúc bị người đè chặt xuống đất, hết sức chặt vật,

trên cái áo màu đỏ tươi dính đầy bụi đất, đầu tóc tán loạn, mặt mày cũng tèm lem, nhưng đôi mắt kia lại gắt gao nhìn chăm chăm một người trong đám người. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Người đó là Hoa Mơ.

Thúy Trúc tuyệt đối không ngờ, Hoa Mơ sẽ hại nàng ta như vậy, nàng ta cũng không biết làm thế nào mà cây trâm của Hồ trắc phi lại xuất hiện ở trên người nàng ta, trước đó nàng ta vẫn luôn nói chuyện cùng Hoa Mơ ở một chỗ, nhưng bất luận nàng ta giải thích thế nào, cũng không có ai tin tưởng, thậm chí ngoại trừ Hoa Mơ, vài hạ nhân khác lại còn đứng ra chứng minh xác thực nàng ta đã vụng trộm tiến vào phòng của Hồ trắc phi.

Thúy Trúc biết rõ, mũi nhọn này là cố ý nhằm vào nàng ta.

Kỳ thật, cái bẫy này rất câu thả, sao nàng ta có thể đi vào phòng của Hồ trắc phi, lại còn trộm một cây trâm! Nàng ta nghèo đến điên mới làm như vậy!

Cũng không có ai để ý tới điều này, chủ tử nói người làm, người chính là phải làm. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bốn phía đứng vây quanh không ít người, phần lớn đều là hạ nhân trong Lưu Xuân Quán, có vài người chính là hạ nhân trong Tiểu Vượt Viện, phần lớn người của Tiểu Vượt Viện đều đứng ở phía sau, mặt lộ vẻ thôn thức nhìn Thúy Trúc bị áp chế trên mặt đất.

Kỳ thật Thúy Trúc hiểu rõ đạo lý mà tất cả mọi người đều hiểu, ai kêu người chỗ nào không đi, lại cứ hướng Lưu Xuân Quán mà chui vào, đây không phải đã xảy ra chuyện rồi sao.

Ngọc Nương cũng đã tới.

Nàng biết rõ mình không nên tới, nhưng nàng vẫn đến, nàng muốn nhìn thử xem kế tiếp chuyện sẽ biến thành thế nào, nên biết, kiếp trước nàng bị Hồ trắc phi mượn cớ trừng trị, cũng đã bị phạt hèo nhiều lần.

Không nghĩ tới, đời này mình không ló đầu, ngược lại đến phiên Thúy Trúc.

Nàng có một loại cảm giác thê lương, 'một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ'.

"Trắc phi nương nương nói, thưởng cho ả năm hèo, phạt nhẹ cảnh cáo." Thu Cúc từ trong nhà đi ra, đứng ở trên bậc thang nói.

Cuối cùng, Hồ trắc phi vẫn không dám chính chết người của Tần vương phi.

Có người thưa đáp, không lâu lắm, có hai mụ mụ tay nhấc băng ghế tay cầm hèo đi tới.

Bởi vì la hét ầm ĩ, miệng Thúy Trúc sớm đã bị ngăn chặn, mụ mụ ấn nàng ta lên trên ghế trói lại, nói: "Chỉ có năm hèo, đánh không chết người, chỉ là cho người chút dạy dỗ về sau."

Một hèo lại một hèo đánh vào trên người Thúy Trúc, chỉ có thể nghe thấy tiếng rên rỉ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương không nhìn, lặng lẽ rời đi.

Tâm tình nàng có chút không tốt, nàng nhớ tới chuyện kiếp trước mình gặp phải.

Năm hèo xác thực không nặng, sau khi bị đánh xong Thúy Trúc còn có thể xuống dưới bước đi.

Không đợi Hồ trắc phi lên tiếng, Mụ ma ma đã sai người đưa Thúy Trúc đi.

Cho đến bây giờ, Thúy Trúc đã không còn thích hợp ở Tiểu Vượt Viện nữa, lại không đề cập đến tay chân nàng ta có sạch sẽ hay không, nhũ mầu bên cạnh tiểu quận chúa vốn nhiều, thiếu một Thúy Trúc, sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Ánh mắt bà nhìn người rất chuẩn, hiện tại Thúy Trúc chính là một phiền phức, Mụ ma ma sẽ không để mặc phiền toái lưu lại ở bên cạnh tiểu quận chúa.

Ngọc Nương chợt hiểu ra, có lẽ kiếp trước nàng cũng bị đưa đi như thế, không cần biết người có phạm sai lầm hay không, có phải oan khuất hay không, bề trên sẽ không quản những chuyện này, cần bản họ chỉ cần nhắc giữ người lại hay đưa người đi, không thêm đề ý hành động đó sẽ thay đổi cả đời đời phương như thế nào.

Nếu nói Ngọc Nương chỉ đơn thuần dựa vào dạy dỗ ở kiếp trước để tránh khỏi hết thấy sự tình, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy Thúy Trúc gặp chuyện, nàng mới có một loại nhận thức khác sâu.

Một loại suy xét cũng như nhận thức đối với bề trên.

Nàng nghĩ, chắc chắn Thúy Trúc còn trở lại, nếu như tâm tư của vương phi đúng như nàng phỏng đoán.

Quả nhiên, ngày hôm sau Thúy Trúc đã trở lại, là Tần vương phi sai người đưa trở lại Lưu Xuân Quán.

Tần vương phi nói, Hồ trắc phi có cách dạy bảo, nhà hoàn không ra hồn này chuyển đến cho Hồ trắc phi giáo huấn, mặc dù tình huống hoàn toàn khác với Ngọc Nương ở kiếp trước, nhưng đường lối lại dị thường giống.

Thúy Trúc sẽ gặp được cái gì đây?

Chỉ cần nghĩ tới, Ngọc Nương đã cảm thấy không rét mà run.

Kiếp trước, như thế nào mà nàng lại cho rằng vương phi là người tốt!

Nào biết, sau đó, lúc Thúy Trúc đến Tiểu Vực Viện thu thập này nợ của mình, Ngọc Nương gặp phải, thấy nàng ta nhìn mình cười mỉm.

Nhìn thấy Ngọc Nương, mặt mũi của Thúy Trúc tràn đầy đắc ý: "Hôm qua Tô nữ mẫu trực cả đêm, hôm nay không cần nghỉ ngơi à?"

Thấy bộ dạng này của Thúy Trúc, nhất thời Ngọc Nương không biết nên nói gì.

"Người với người, chính là không đồng dạng, có một số người trời sinh chính là mệnh nô tài hạ tiện, có vài người đã định là bất đồng." Bỏ lại lời nói này, Thúy Trúc ôm này nợ của mình đi mất, để lại Ngọc Nương nhìn theo bóng lưng nàng ta, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Ban đầu, Ngọc Nương không hiểu vì sao Thúy Trúc lại đắc ý như thế, bất chợt hiểu ra, có lẽ sự theo đuổi của mỗi người vốn không đồng nhất dạng, nàng chứng kiến trong vẻ tươi cười của Thúy Trúc có một loại vui vẻ chịu đựng.

Nàng nghĩ, khẳng định là vương phi đã nói gì đó với Thúy Trúc.

Sự tình phát triển hoàn toàn bất đồng cùng kiếp trước, rốt cuộc, Ngọc Nương không cần lo lắng lại giẫm lên vết xe đổ. Nhưng hết thảy chuyện này cũng không khiến nàng buông lỏng cảnh giác, ngược lại, lại cẩn thận hơn, đương nhiên đây là nói về sau.

Tư Ý Viện, cho người đưa Thúy Trúc đi rồi, Chu mục mục nói với Tần vương phi: "Nương nương, hiện tại Thúy Trúc này đã bị Lưu Xuân Quán coi là cái đinh trong mắt, nhét trở qua đó, chỉ sợ là không có tác dụng gì."

Tần vương phi ngồi dựa trên tháp quý phi, đang cúi đầu xem một quyển sách, nghe lời này, nàng ta ngẩng đầu lên nhìn Chu mục mục, nói: "Nhữ mẫu, ta vốn không trông cậy nàng ta có thể có tác dụng gì."

"Kia....."

Rất nhanh, Chu mục mục liền hiểu được, nói trắng ra, Tần vương phi chính là muốn cho Hồ trắc phi ngọt ngat.

Đã bị tổn hại Thúy Trúc, lại chèn ép không được Lưu Xuân Quán, tương đương với con cò bọn họ bỏ trí từ lâu đã bị phế đi.

"Người đã quên, vẫn còn có một người?" Tần vương phi mỉm cười.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nàng ta càng thêm hồng nhuận, nhưng vẫn mang một loại xinh đẹp bệnh hoạn, rõ ràng là 'nhược bất thắng y', vàng trán thông minh cơ trí lại khiến cho người không thể khinh thường.

Tần vương phi không hổ là xuất thân từ quốc công phủ, tâm trí thủ đoạn đều thuộc nhất đẳng, chính là bị thân thể này liên lụy, mỗi lần nghĩ tới đây, Chu mục mục không khỏi sinh lòng cảm thán.

"Người nói là nữ mẫu họ Tô kia?" Chu mục mục do dự hỏi.

Tần vương phi gật gù đầu: "Lẽ nào nữ mẫu không phát hiện nữ tử này cực kỳ thông minh? Tính tình của Thúy Trúc hấp tấp, nàng ta nương theo đó mà ần núp bản thân, nhanh chóng đứng vững gót chân bên cạnh tiểu quận chúa, so với Thúy Trúc, người này thông minh hơn, trước đó, ngược lại ta đã xem thường nàng ta."

"Nhưng theo lão nô thấy, hình như nàng ta không có ý định bầu vùi cảnh cao, nghe người ta nói, ngày thường nữ mẫu họ Tô này thập phần an phận, không bước ra khỏi Tiểu Vực Viện nửa bước, ở trong sân cũng cực ít đi ra ngoài, không phải ở trong phòng thì chính là hầu hạ bên cạnh tiểu quận chúa."

"Người đã quên điện hạ? Điện hạ chính là thường xuyên đi nhìn tiểu quận chúa."

Chu mục mục hơi ngần ra, Tần vương phi lại nói: "Làm gì có nữ nhân nào vô tâm không thích dạng nam nhân như điện hạ?" Nói xong, nàng ta hơi cúi đầu xuống cười rộ lên, lại khiến người có một loại ảo giác phong thái tài hoa tuyệt thế.

Không phải là như thế sao, phong thái của Tần vương hơn người, ngọc chất kim tướng (mặt đẹp như ngọc tướng mạo phú quý), dáng vẻ đường đường, xuất thân lại cao quý, chính là hoàng mệnh trời sinh, năm đó, lúc còn ở kinh thành đã có vô số quý nữ đua tranh ái mộ, lại bị Tần vương phi chiếm thứ nhất.

Chẳng qua - - -

Kỳ thật, Chu muội muội liên tục có một câu muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi: Vương phi, người chính là tâm duyệt điện hạ sao?

Nếu như thích, vì sao không chủ động thân cận điện hạ, nếu vô tâm không thích, cần gì phải cùng Hồ trắc phi kia đấu đá đến vui vẻ sung sướng như thế.

Nhưng Chu muội muội không dám hỏi, bà ta nhớ tới một lần trước kia, khi Tần vương phi còn chưa xuất giá, lần đó, thiếu chút nữa vương phi đã chết.

Là Tần vương phi tự tìm cái chết.

Chu muội muội vẫn cho là Tần vương phi không muốn gả cho Tần vương, có khả năng là đã có ý trung nhân, nhưng là nhũ mẫu của Tần vương phi, bà ta biết thời điểm vương phi nhà mình còn ở khuê các, chưa bao giờ đối đãi khác biệt với bất cứ nam nhân nào.

Nghi hoặc này chôn giấu trong nội tâm của Chu muội muội mấy chục năm, có lẽ sẽ chôn giấu cả đời.

Lưu Xuân Quán, sắc mặt Hồ trắc phi âm trầm nhìn Thúc Trúc đi tới đi lui trước mặt mình.

Thật ra thái độ của Thúc Trúc cực kỳ khiêm nhường, nhưng ở trong mắt Hồ trắc phi, đó chỉ là khiêm nhường trên mặt, sự đắc ý hả hê cùng dụng tâm hiểm ác được che giấu ở bên dưới.

Thậm chí thông qua nàng ta, Hồ Trắc Phi còn nhìn thấy một khuôn mặt, đó là mặt của Tần vương phi.

Một khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng nhưng bệnh hoạn, vàng trán lúc nào cũng tràn ngập sự cao quý, phớt lờ người khác nhưng biểu cảm lại hàm chứa dụng ý xấu xa, thậm chí nàng ta còn thấy Tần vương phi nhìn mình cười, nụ cười tràn trề sự khinh bỉ cùng châm chọc.

Dù người được sủng ái thì như thế nào, còn không phải là mặc cho bản phi xoa nắn, cái người gọi là sủng ái đều là giả, là giả Không có điện hạ, cái gì người cũng không có.....

Hồ trắc phi nhìn không được rùng mình một cái, trong lòng càng thêm lo âu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng ta không thể tiếp tục như vậy nữa!

Đột nhiên Hồ trắc phi đứng lên.

"Nương nương!"

Hồng Đào vội kêu lên, kinh ngạc nhìn nàng ta, hiển nhiên là động tác của nàng ta quá đột ngột, làm cho Hồng Đào hiểu lầm.

Hồ trắc phi nhìn vào mắt của Hồng Đào, cảm thấy tức giận, nàng ta chính là người không có lý trí như thế sao?

Nhưng nàng ta cũng không giải thích, chỉ hít sâu một hơi, nói: "Ta đi nhìn tiểu quận chúa một chút."

Hồng Đào thở phào nhẹ nhõm.

Hiện giờ Lưu Xuân Quán không thể lại chịu thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Trong gian phòng phía đông, Mục ma ma ngồi trên giường La Hán làm từ gỗ tử đàn khảm 'son thủy đồ' màu xanh ngọc, Hồ trắc phi ngồi ở vị trí đối diện bà. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Yến bưng đến hai chung trà, đặt ở trên bàn nhỏ, nhưng Hồ trắc phi chỉ bưng lên để ra dáng, cũng không có uống, nhìn ra được, mấy ngày nay Hồ trắc phi ngủ không được ngon, đôi mắt phượng xinh đẹp mờ hồ có chút thâm đen.

So với Hồ trắc phi muốn nói lại thôi, Mục ma ma lại tràn trề tinh thần uống trà, tựa hồ cũng không quan tâm vì sao Hồ trắc phi tới đây.

Chung quy là đến tìm cơ hội vấn hồi Tần vương, Hồ trắc phi có hơi thiếu kiên nhẫn, nàng ta do dự hồi lâu, nói ra mục đích đến của bản thân: "Ma ma, tiếp hỏi nhớ tiểu quận chúa, có thể ôm tiểu quận chúa đến Lưu Xuân Quán một đêm hay không?"

Không khoe khoang như lúc đối mặt với Tần vương phi, ở trước mặt Mục ma ma, nàng ta vô cùng khiêm tốn.

Hồ trắc phi không hề ngu xuẩn, nàng ta biết rõ Mục ma ma đại biểu cho ai, lại biết rõ thân phận của Mục ma ma - - - xưa kia là chương sự ma ma bên cạnh Đức phi, sau khi Đức phi qua đời thì hầu hạ ở bên cạnh Tấn vương, Tấn vương hết sức kính trọng bà, xem bà là trưởng bối mà đối đãi

Chỉ dựa vào ít điều này, cũng đủ để Hồ trắc phi nhất mực cung kính đối với Mục ma ma. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không giống Tấn vương phi, Mục ma ma là người của Tấn vương.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Mục ma ma nhìn Hồ trắc phi, trên mặt lộ ra vẻ hiểu rõ hết thảy.

Đại khái bởi vì xuất thân cung đình, sự hiểu rõ này rất kín đáo, thậm chí khiến người ta không thể phát hiện được, chỉ cảm thấy bà bí hiểm mà thôi.

Vừa may Hồ trắc phi lại có loại cảm giác đó, cũng bởi vì vậy mà nàng ta phá lệ như đứng trong đồng lửa ngồi trên đồng than.

"Điện hạ đã đồng ý chưa?"

Lời này làm cho Hồ trắc phi có hơi khó xử, nhưng trong lòng nàng ta cũng biết rõ, nhất định phải thuyết phục được Mục ma ma, nàng ta mới có thể đạt được mục đích.

Trước đó nàng ta đã đi đến Triều Huy Đường hai lần, nhưng ngay cả cửa cũng không vào được, hết thảy điều đó làm cho nàng ta thấp thỏm lo âu, thậm chí nàng ta còn phỏng đoán, có phải Tấn vương phi biết cái gì hay không, nếu không, vì sao Thụy Trúc đã như thế mà còn trắng trợn nhét trở lại bên nàng ta.

Nàng ta không thể thất sủng, tuyệt đối tuyệt đối không thể.

Một khi thất sủng, chắc chắn vương phi cùng Phùng hầu thiếp sẽ xé sống nàng ta.

Nghĩ tới đây, Hồ trắc phi nắm chặt tay dưới ống tay áo, òa khóc lên, nàng ta khóc đến thập phần thương tâm, ngay cả mặt mũi cũng chẳng quan tâm, mang theo một loại thê lương mà bất an.

Nàng ta không vì thể diện mà giấu diếm, lại lựa lời khóc kể, đêm hôm đó mình không cẩn thận chọc giận Tấn vương, chẳng qua là không nói chi tiết cụ thể.

Chuyện này đối với Mục ma ma mà nói, cũng không phải là bí mật gì, mặc dù khi đó bà không có ở tiểu lâu, nhưng rất nhanh đã biết.

Có đôi khi, ngay cả Mục ma ma cũng có phần không hiểu Tấn vương đang suy nghĩ gì, nhưng không hiểu cũng chẳng trở ngại gì đến quyết định của bà, dù Hồ trắc phi này có ngu xuẩn một chút, thường xuyên chọc giận điện hạ, nhưng nếu điện hạ đã nguyện ý đến, còn hao tâm tốn trí vì nàng ta làm một ít chuyện như vậy, Mục ma ma thấy mình nên ở phía sau kéo nàng ta một phen. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ánh mắt bà nhìn lướt qua bụng của Hồ trắc phi, giọng nói từ tốn: "Nếu đã nhớ, thì ôm qua ở một đêm đi, ta gọi Ngọc Yến hỗ trợ thu thập, mang theo Tô nhũ mẫu."

Bây giờ Hồ trắc phi mới nín khóc, mỉm cười nói: "Cảm ơn ma ma."

Trong đông phòng (gian phòng phía đông), Ngọc Nương đang mát xa cho tiểu quận chúa, tự nhiên nghe được động tĩnh ở bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe được Hồ trắc phi khóc, nói thật, khiến cho Ngọc Nương cảm thấy giật mình, loại giật mình này không thua gì nhìn thấy quái vật, bởi vì trong ấn tượng của nàng, trước giờ Hồ trắc phi luôn vênh vác tự đắc, cho dù kiếp trước bị nàng phân sủng hơn phân nửa, nàng ta cũng chưa từng yếu thế.

Ngọc Yến từ bên ngoài đi vào, thấp giọng nói nhỏ với Ngọc Nương, tối nay sẽ đến Lưu Xuân Quán.

Ngọc Nương chỉ là nhũ mẫu, có thể nói gì đây, chỉ có thể nghe theo.

Nói là phải thu thập, thật ra, căn bản cũng chẳng có gì để thu dọn, lúc trước, sau khi sinh hạ tiểu quận chúa, Hồ trắc phi đã tận tâm thu dọn phòng phía

tây ở Lưư Xuân Quán, dành riêng cho tiểu quận chúa một gian phòng, tất cả cũng đã chuẩn bị chỉnh tề, chính là muốn đường nữ nhi ở bên người.

Sau đó tiểu quận chúa dời đến Tiểu Vực Viện, vật dụng lại chuẩn bị từ đầu lần nữa, này nọ ở Lưư xuân Quán cũng không có động đến, cho nên lần đi này chỉ cần ôm tiểu quận chúa qua là xong.

Nhưng Ngọc Yến vẫn giúp đỡ Ngọc Nương thu thập chút ít tã lót của tiểu quận chúa, cùng với vài món đồ chơi nhỏ gì đó, chờ thu dọn xong xuôi, Ngọc Nương ôm tiểu quận chúa theo sau Hồ trắc phi đi về phía Lưư Xuân Quán. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tây phòng thu dọn vô cùng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, này nọ của tiểu quận chúa cũng sắp đặt rất chỉnh tề, trong cái tủ gỗ tử đàn ở góc tường đặt đầy các loại đồ chơi nhỏ của tiểu quận chúa, bên ngoài có trong đây có, bên ngoài không có ở đây cũng có.

Nơi đây có vật dụng do Hồ trắc phi tự mình chuẩn bị, cũng có của vương phi đưa tới, đương nhiên cũng có không ít vật là Tần vương sai người thu nạp từ các nơi mang đến.

Nói nghiêm túc, Tần vương cực kỳ yêu thương nữ nhi này.

Nhóm nha hoàn mụ mụ trong Lưư Xuân Quán cũng đối đãi với Ngọc Nương hết sức ân cần, mở miệng là một tiếng Tô nữ mẫu, mặt mày tràn đầy vẻ tươi cười, kiếp trước, khi Ngọc Nương ở Lưư Xuân Quán, luôn bị nhìn với ánh mắt lạnh lùng chế nhạo, chưa bao giờ thấy bộ dạng thế này của bọn họ, tất nhiên là kinh ngạc không thôi.

Tuy kinh ngạc nhưng lại không giật mình, đến cùng thì đời này có quá nhiều bất đồng so với kiếp trước.

Ngọc Nương không nhìn thấy Thúy Trúc, nhưng nàng biết vì sao Thúy Trúc không có xuất hiện, trước đó Thúy Trúc bị phạt đứng hơn một canh giờ ở dưới ánh mặt trời, người bị trừng phạt, đến bây giờ vẫn không thể xuống giường. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Sự kiện này, người bên Tiểu Vực Viện đều biết rõ, còn từng nghị luận qua, tất nhiên Ngọc Nương cũng biết.

Tiểu quận chúa đã qua trăm ngày, hài tử tháng tuổi này xương cốt dần cứng lên, cũng bắt đầu không chịu cô đơn, luôn muốn người lớn ôm vào trong lòng, lúc nào cũng muốn nhìn ngó chung quanh, cho bé này nọ bé cũng đã biết yêu thích, một cái trống bỏi cũng có thể khiến bé chăm chú nhìn cả buổi.

Ngọc Nương cầm cái trống bỏi nhét vào trong tay bé, mấy ngày nay nàng thường xuyên rèn luyện năng lực cầm nắm cho tiểu quận chúa, vì vậy tiểu quận chúa cầm nắm thật phần ổn định, còn có thể cầm trong tay vung một cái, phát ra tiếng động động động.

Tiểu quận chúa không có đề phòng, bị dọa đến nhìn không được mà hí mắt, nhìn lại đồ chơi nhỏ trong tay, chợt nở nụ cười, vung vẩy rất phấn khích, phát ra tiếng ka ka liên tiếp, là tiếng cười đặc trưng thuộc về tiểu hài tử.

Tiểu quận chúa cười, người trong Lưư Xuân Quán đều cười, tất nhiên là Hồ trắc phi cũng cười, trong Lưư Xuân Quán rộn ràng tiếng hoan hô cười nói, trái ngược với bầu không khí như áp suất thấp mấy ngày trước.

Hồ trắc phi cũng không ở lâu, vội vàng vàng vàng mang người đi ra ngoài.

Ngọc Nương nghĩ, đại khái là nàng ta đi đến Triều Huy Đường.

Tần vương có đến không?

Đương nhiên Tần vương sẽ đến.

Không hiểu sao, Ngọc Nương lại có loại nhận thức này.

Triều Huy Đường, trong thư phòng, Tần vương đang xem một đồng lớn công báo (công văn hàng ngày) và mật thư.

Bước chân của Phúc Thành nhẹ nhàng đi vào, gần như không có phát ra bất kỳ tiếng động gì. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tần vương ngẩng đầu lên nhìn hắn, Phúc Thành nói: "Điện hạ, Hồ trắc phi đến, đang đợi ở ngoài cửa."

Tần vương nhíu mày.

Phúc Thành khom nửa người, tiếp tục nói: "Trắc phi đến Tiểu Vực Viện, được ma ma đồng ý, đã ôm tiểu quận chúa đến Lưư Xuân Quán, nói là muốn ở lại một đêm."

Cho nên lời tiếp theo tự nhiên không cần phải nói, Tần vương cũng minh bạch ý tứ của Hồ trắc phi.

"Trắc phi thỉnh ngài buổi tối đến Lưư Xuân Quán dùng bữa."

Trong phòng rơi vào yên lặng, Tần vương vẫn nhìn mật thư trong tay như cũ.

Một hồi lâu sau, hắn cũng không ngẩng đầu, chỉ nói: "Nói nàng ta về đi, bản vương sẽ tới."

"Dạ."

Đạt được lời của Tần vương, Hồ trắc phi mặt mày rạng rỡ rời đi.

Phúc Thành nhìn bóng lưng nàng ta, không hiểu sao có chút cảm thán.

Người nói nàng ta ngu xuẩn, quả thật nàng ta có hơi ngu ngốc, nói nàng ta thông minh, quả thật cũng có chút ít thông minh, ít nhất Hồ trắc phi này còn suy đoán được một hai phần tâm tư của điện hạ, cũng biết rất rõ mình phải dựa vào cái gì.

Người này a, sống ở trên đời, tốt hay không tốt, còn không phải là dựa vào điểm này sao?

Phúc Thành phui tay áo, hơi híp mắt nhìn chân trời xa xăm.

Hoàng hôn tứ hợp (xâm xâm tối), trong Lư Xuân Quán đèn đuốc sáng trưng.

Nhóm nha hoàn mụ mụ đều ăn diện đẹp đẽ, trên mặt mang theo nụ cười vô cùng vui vẻ.

Trong phòng, Hồ trắc phi sớm đã bồng tiểu quận chúa ở trong tay, hôm nay nàng ta ăn mặc phá lệ trắng trong thuần khiết, một thân tơ lụa đồ tươi, trang dung cũng đậm nhạt, trang sức cũng không, chỉ cài một cây trâm ngọc đơn giản trên búi tóc.

Bộ dạng Hồ trắc phi thế này ngược lại mọi người chưa bao giờ thấy qua, rõ ràng là thiếu hẳn vài phần quyền rũ xinh đẹp bức người, lại nhiều thêm vài phần dịu dàng nhã nhặn lịch sự.

Tiểu quận chúa ở trong lòng nàng ta, bé mặc áo bông màu đỏ có thắt một sợi dây luồn xuống phía dưới quần, hình thức đơn giản, tính chất mềm mại, bên trong mặc cái yếm cùng màu, càng lộ ra vẻ tuyết trắng đáng yêu của bé. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Xiêm y này là Ngọc Nương tranh thủ làm.

Trời nóng, tiểu hài tử cũng không thích hợp mặc dạng xiêm y thêu quá nhiều hoa văn, loại xiêm y đó nhìn thì hoa lệ khí phái, nhưng không thích hợp cho tiểu hài tử tháng tuổi này mặc, dễ bị thương tổn làn da, ban đầu Ngọc Nương tính làm thử một bộ cho tiểu quận chúa mặc, vừa đẹp mắt lại mát mẻ, cũng không thương tổn làn da non mịn của bé, cho dù trời nóng, tiểu quận chúa cũng sẽ không nổi sảy, lại càng không bị lạnh, Mực ma ma dứt khoát thuận theo nàng.

Về mặt của Hồ trắc phi tươi cười, liên tục tán dương sữa của Ngọc Nương tốt, nha hoàn mụ mụ bên cạnh tự nhiên cũng góp vui theo.

Ngọc Nương có loại cảm giác đang nằm mơ, kiếp trước, Hồ trắc phi luôn hầm hầm giận dữ với nàng, thần sắc nghiêm nghị với mọi người, đời này lại hoàn toàn đổi một bộ mặt khác, thật sự là làm cho người ta có loại ảo giác ‘cảnh còn người mất’.

Một tiểu nha đầu vội vã đi vào, nói là điện hạ đang đến.

Hồ trắc phi ôm tiểu quận chúa, dẫn theo một đám người đi ra ngoài nghênh đón. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong đình viện, hành lang dưới mái hiên đều đốt đèn cung đình bằng ngọc lưu ly, chiếu sáng choang bốn phía, khiến trăng sao trên trời dường như cũng trở nên âm đạm tối tăm.

Tần vương mặc một thân cẩm bào màu xanh thêu hoa văn màu tối, một tay co sau lưng, hướng về phía bên này đi tới, Phúc Thành đi theo ở phía sau.

Dưới ánh đèn, dáng vẻ hắn anh khí bức người, tuấn mỹ khôi ngô, tựa như thần tiên bước xuống từ trên thần tọa.

Ngọc Nương thấy Hồ trắc phi thất thần, rồi bất chợt lộ ra vẻ mừng rỡ, sung sướng nghênh đón. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Điện hạ."

Tần vương gật gật đầu, mắt quét qua trên mặt nàng ta một cái, rồi đặt ở trên người tiểu quận chúa.

Thấy vậy, Hồ trắc phi hết sức nâng tiểu quận chúa đưa lên phía trước, ôn nhu nói với Tần vương: "Hôm nay tiểu quận chúa rất vui vẻ, chắc là biết phụ vương muốn đến."

Hôm nay, xác thực tiểu quận chúa rất vui vẻ, buổi chiều ngủ rất say, sau khi tỉnh dậy lại có nhiều người chơi với bé như thế, đến bây giờ bé vẫn còn rất phấn khích, thân thể nho nhỏ của bé vẫn còn hơi mềm yếu, muốn ngồi thẳng vẫn phải có người đỡ, Hồ trắc phi ôm bé giờ lo lắng giữa không trung, bé mất đi chỗ chống đỡ, hơn nữa, động tác của Hồ trắc phi quá đột ngột, làm cho nửa người trên của bé đột nhiên ngã sang một bên.

Tất cả mọi người đều bị dọa nhảy dựng.

Cũng không phải sợ té ngã, mà là sợ thất lung của tiểu quận chúa sẽ bị thương tổn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương đứng bên cạnh Hồ trắc phi, phản ứng nhanh nhất, vô ý thức cất bước tiến lên, từ bên cạnh giúp đỡ vịn lấy tiểu quận chúa.

Trong lòng Hồ trắc phi vẫn còn sợ hãi, sắc mặt trắng nhợt.

Căn bản nàng ta không dự đoán được sẽ có khả năng như vậy, cũng do nàng ta không có kinh nghiệm chăm sóc hài tử, chỉ vì nịnh nọt Tấn vương, trong khoảng thời gian ngắn không khỏi có chút sơ sẩy, đã quên vịn lấy lưng eo của tiểu quận chúa.

Lúc này, mặt Tấn vương đã lạnh xuống.

May mắn tiểu quận chúa không có khóc, tiểu hài tử tháng tuổi này cũng đâu hiểu cái gì gọi là sợ hãi, còn tưởng rằng người lớn đang chơi đùa với bé, vịn tay Ngọc Nương, phát ra tiếng y y a a.

Tiểu quận chúa khá ái như thế, hiển nhiên khiến sắc mặt của Tấn vương hòa hoãn chút ít, mà Hồ trắc phi cũng thở phào nhẹ nhõm, hình như cũng biết mình làm không đúng, nàng ta thuận thế nhét tiểu quận chúa vào lòng Ngọc Nương, đi theo bên cạnh Tấn vương vào chính phòng.

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-2

Vào chính phòng, trước tiên Hồ trắc phi hầu hạ Tấn vương ngồi xuống trên giường la hán, sau đó mới ngồi xuống ở vị trí đối diện với hán.

Tất cả người không liên quan đều lui ra ngoài, ngược lại nhờ hồng phúc của tiểu Quận chúa, Ngọc Nương có thể lưu lại hầu hạ ở một bên.

Ngọc Nương như đứng trong đồng lửa ngồi trên đồng than, cảm thấy hiện giờ tình hình cực kỳ quỷ dị.

Nam nhân mà nàng hầu hạ ở kiếp trước ngồi cùng một chỗ với nữ nhân nàng đối đầu ở kiếp trước, còn trong tay nàng lại đang bồng hài tử của bọn họ.

Không hiểu sao, trong lòng Ngọc Nương có một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Nhưng nàng cũng không có thời gian suy nghĩ đến những điều này, bởi vì Hồ trắc phi đang nói chuyện cùng Tấn vương, đề tài chủ yếu tập trung ở trên người tiểu quận chúa, là người bồng tiểu quận chúa, nhất định nàng phải cẩn thận ứng đối.

Ví dụ như Hồ trắc phi nói tiểu quận chúa gần đây béo lên, nhất định nàng phải thuận theo ánh mắt của đối phương, đưa ra biểu hiện béo lên của tiểu quận chúa cho Tấn vương xem, ví dụ như Hồ trắc phi nói hiện tại tiểu quận chúa rất nghịch ngợm, nhất định nàng phải giảng giải một chút chuyện nghịch ngợm gần đây của tiểu quận chúa.

Đại khái là bởi vì ảnh hưởng ở kiếp trước, tuy rằng đang nói chuyện về tiểu quận chúa, nhưng về mặt của Ngọc Nương lại cực kỳ miễn cưỡng, còn tiểu quận chúa chắc là đã chơi mệt, cũng không chịu phối hợp nữa, không chỉ một lần quay đầu úp mặt ở trước ngực Ngọc Nương mà vẫn về cọ cọ.

Tiểu quận chúa cử động như thế làm cho Ngọc Nương cực kỳ lúng túng, bởi vì ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người tiểu quận chúa, tiểu quận chúa cứ cọ cọ thế này, tự nhiên mọi người cũng nhìn chỗ kia của nàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nếu như là người khác thì cũng xong, mấu chốt trong đó chính là có ánh mắt của Tấn vương.

Với mặt thường có thể thấy rõ mặt của Ngọc Nương đỏ lên, nàng rút cổ cúi đầu xuống, hận không thể vùi mặt ở trong lòng tiểu quận chúa, ý đồ ‘bịt tay trộm chuông’.

Đối với hết thảy chuyện này, tiểu hài tử hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi vì không có sữa ăn, thấy rõ trong mắt của tiểu quận chúa có chút nồn nóng, bé giẫy giụa ở trong lòng Ngọc Nương, lại càng không ngừng dùng mặt vờn về cọ cọ ở trước ngực nàng, thậm chí còn nhỏ giọng khóc lên.

Thần kinh khẩn trương, hơn nữa đây là động tác ngậm của tiểu quận chúa, cùng với tiếng khóc của bé, cơ thể Ngọc Nương phản xạ theo bản năng, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc, trước ngực nàng đã hoàn toàn ướt đầm.

Nói thì chậm chạp dài dòng, kỳ thật, chẳng qua chỉ phát sinh trong vài hơi thở.

Cơ thể của mình khác thường, tất nhiên nàng có thể cảm giác được, đầu óc Ngọc Nương trống rỗng, quả thực từng muốn xỉu, thậm chí muốn chết, nhưng nàng

cũng biết không thể kéo dài nữa, dứt khoát gấp rút ôm tiểu quận chúa che ở trước ngực, lắp bắp nói: "Hình như tiểu quận chúa đói bụng." Trong lúc đó, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Sự chú ý của Hồ trắc phi liên tục đặt ở trên người Tấn vương, ngược lại không chú ý tới hành động của nàng, nghe nói như thế, nàng ta vội nói: "Nếu như đã đói, bồng tiểu quận chúa lui xuống đi."

Giống như được lệnh đặc xá, Ngọc Nương vội vã ôm tiểu Quận chúa đi ra ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mãi cho đến lúc đi vào trong phòng, Ngọc Nương vẫn còn cảm giác có một ánh mắt chiếu ở trên sống lưng mình.

Ngọc Nương nhớ tới một sự kiện ở kiếp trước.

Bởi vì chuyện này, lúc cho tiểu Quận chúa bú, nàng vẫn còn suy nghĩ miên man.

Nhìn tiểu nhân nhi trong lòng đang ngậm hút hăng hái, không biết tại sao gương mặt tiểu nhân nhi này lại biến thành gương mặt đại nhân nhi kia.

Nàng suy nghĩ rất nhiều....

Rất nhiều việc ở kiếp trước.

Ngọc Nương có một loại cảm giác xấu hổ cực kỳ, cho dù kiếp trước là nàng chủ động bò lên giường mới có thể hầu hạ bên cạnh Tấn vương, chung quy, cuối cùng nàng vẫn là nữ nhi xuất thân từ gia đình hoàng đế, dù từng trải ở kiếp trước làm cho nàng thay đổi rất nhiều, cũng hiểu được thân thể nữ nhân kỳ thực chỉ là một loại công cụ, hiểu được sự vui sướng trong chuyện giường tre, nhưng vẫn chưa hề nghĩ đến nọc độc còn sót lại ở kiếp trước lại sâu như vậy, thế mà nàng còn có mấy suy nghĩ loạn thất bát tao này, chẳng qua

Ngọc Nương gờ tay che mặt mình, cảm giác giống như sắp bốc cháy lên, may mắn trong phòng không có người, nếu không, chắc nàng mắc cỡ đến chui đầu vào đất.

Tiểu quận chúa đã ngủ, Ngọc Nương rón rén đứng lên, đặt bé vào trong nôi, sau đó mới đi đến cái giường gần cửa sổ ngồi xuống.

Trong phòng rất yên tĩnh, thậm chí toàn bộ Lưu Xuân Quán cũng đều yên tĩnh. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Loại yên tĩnh này, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, bởi vì ở kiếp trước, mỗi lần Tấn vương đến tiểu viện, trong tiểu viện cũng là yên tĩnh như thế.

Hiện giờ Tấn vương và Hồ trắc phi đang làm cái gì?

Đại khái là đang dùng bữa tối, sau khi dùng bữa tối, tất nhiên là sẽ ngủ lại ở đó.

Tấn vương sẽ lâm hạnh Hồ trắc phi sao? Có lẽ Hồ trắc phi sẽ rất vui thích?

Dù sao - - -

Đột nhiên Ngọc Nương cảm thấy mình không nên nghĩ tiếp nữa, kiếp trước, đúng, chính là kiếp trước, cùng với đời này không có một chút quan hệ nào, nếu như nàng đã không có ý định đi con đường kia nữa, thì không nên suy nghĩ đến những sự tình loạn thất bát tao này, việc cấp bách nàng phải làm là bảo vệ tính mạng, sau đó làm tốt công việc trong hai năm rồi về nhà.

Nàng sẽ chuyên tâm nuôi nấng Tiểu Bảo, dưỡng dục bé thành người, có lẽ nàng sẽ mở một tiệm tạp hóa nhỏ, tiền lời từ cửa tiệm chắc đủ cho nàng duy trì sinh kế của mẫu tử hai người.... Nàng sẽ cho Tiểu Bảo đi học, chỉ cần hài tử có thể học, sẽ tiếp tục cho hắn học, nói không chừng, có một ngày nàng cũng có thể được phong cáo mệnh, hưởng phúc của nhi tử và tức phụ....

Nghĩ như vậy, lập tức Ngọc Nương bình tâm trở lại, những ý nghĩ trước đó tựa như một hòn đá nhỏ rơi xuống hồ nước, chỉ nổi lên một trận rung động, đảo mắt là không thấy gì nữa.

Ngọc Nương cảm giác trước ngực ướt chèm nhẹp, lại không có xiêm y để thay, nàng không khỏi có chút hối hận, đáng lẽ phải mang theo một thân xiêm y, cũng do trong lòng nàng quá rối loạn, lúc cho tiểu quận chúa cho bú, nàng đã quên lấy khăn lót.

Nàng tìm khăn lau lau xiêm y trước ngực, không có một chút tác dụng nào, hơn nữa trong phòng hơi nóng bức, Ngọc Nương dứt khoát đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bóng đêm mê người, nhưng lại không có gió.

Trong nội viện đèn vẫn sáng ngời, nhưng lại trống vắng không tiếng động, một hạ nhân cũng không nhìn thấy, ngược lại, hình như trong sân đứng không ít hộ vệ.

Đối với trang phục của những người này, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, đây là cận vệ bên cạnh Tấn vương.

Nàng chỉ nhìn vài lần, rồi cũng không nhìn nữa.

Nàng nghĩ, đại khái đêm nay sẽ dài đằng đẵng.

Đông gian, bữa tối được xếp đặt ở chính phòng.

Cả bàn đầy món ăn trân quý và mỹ vị, trước bàn lại chỉ ngồi có hai người.

Hồ trắc phi cũng không gọi người hầu thiện, đích thân hầu hạ Tấn vương.

Thấy thần sắc Tấn vương lạnh nhạt, nhưng mình hầu thiện, hần cũng không cự tuyệt, Hồ trắc phi vui mừng trong lòng, lại càng ân cần, vừa gấp thức ăn vừa rót rượu, bận rộn nhưng phi thường cao hứng.

Tấn vương uống hai ly rượu, thấy bầu không khí không sai, cuối cùng lá gan của Hồ trắc phi cũng lớn ra, có chút ủy khuất lại mang theo chút hờn dỗi: "Điện hạ, thỉnh ngài ngàn vạn lần đừng trách thiếp, hôm đó thiếp cũng là nhất thời hồ đồ...."

Không thể không nói, Hồ trắc phi thập phần am hiểu nịnh nọt người khác.

Nhất là nịnh nọt một nam nhân.

Có thể là thiên phú dị bẩm, cũng có thể là từng trải, nàng ta vô cùng hiểu rõ, nữ nhân nên bày ra dạng tư thái gì mới có thể chiếm được niềm vui cùng sự yêu thương của nam nhân.

Nàng ta tính toán rất tốt, làm cũng không tệ, từ chuyện ôm tiểu quận chúa trở về, cho đến cách ăn mặc cùng diễn xuất, nàng ta đều tỉ mỉ an bài, đáng tiếc, nàng ta đã đánh giá sai tính cách của Tấn vương.

Tấn vương đã gặp không ít nữ nhân loại này, vì vậy mới biết Hồ trắc phi đã hao tổn hết bao nhiêu tâm trí, mà hết thấy những cử chỉ này đều là có mục đích.

Kỳ thật, Tấn vương chẳng hề để ý đến mục đích kia là gì, nhưng chuyện hôm đó khiến hần khắc sâu ấn tượng quá mức, trời mới biết, ngồi ở đây, hần phải khắc chế gần như là tự làm khổ mình.

Loại khắc chế này theo Tấn vương từ nhỏ, hần không có mẫu tộc che chở, lại sinh trưởng ở trong hoàng cung ăn thịt người, tuy là hoàng tử, nhưng hần cũng không thể tùy hứng, vì để trở hết tài năng trong đám hoàng tử, vì để sáng tạo cho mình thêm nhiều cơ hội, nhất định hần phải kiềm chế bản tính, khắc chế lâu ngày, loại khắc chế này gần như trở thành bản năng từ lúc sinh ra đã có của hần.

Tấn vương không nói gì, bóp ly rượu nhỏ trong tay, lại không động đến rượu trong chén. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hồ trắc phi cắn cắn môi dưới, khóc sụt sùi cầu khẩn: "Xin ngài hãy niệm tình, niệm tình nữ nhi của chúng ta, tiểu quận chúa đáng yêu như vậy"

Đúng vậy, tiểu quận chúa.

Đây mới là nguyên nhân đêm nay Tấn vương đến đây.

Tấn vương làm hết thấy, đều không phải là vì nữ nhân trước mắt này, mà là vì tiểu quận chúa, huyết mạch duy nhất của hần.

Vì vậy, hần đã cho Hồ trắc phi vị trí tiểu thiếp, cho nàng ta sự sủng ái, cho nàng ta thân phận để có thể chống đỡ Tấn vương phi, đáng tiếc, nàng ta càng ngày càng làm cho hần thất vọng, có lẽ, trước đến giờ hần chưa hề ôm hy vọng gì đối với nàng ta.

Tấn vương nhìn Hồ trắc phi.

Nữ tử trước mắt không son phấn xiêm y trắng trong thuần khiết, hoàn toàn bất đồng cùng Hồ trắc phi khi xưa, Tấn vương là một người có trí nhớ rất tốt, hiện giờ Hồ trắc phi thanh lệ thoát tục nhã nhặn dịu dàng bao nhiêu, thì trong trí nhớ của Tấn vương đã khắc sâu sự khoe khoang ương ngạnh ngu xuẩn của nàng ta bấy nhiêu.

Nói nghiêm túc, Tấn vương có thể nhẫn hơn một năm nay đã là cực kỳ khó có được, từ trước đến giờ, hần không phải là người sẽ vì những người không liên quan mà lãng phí tinh lực hay đè nén tính tình của mình.

"Nếu như người đã hiểu rõ, thì nên an phận mới đúng." Giọng nói của Tấn vương trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mặt Hồ trắc phi bỗng chốc trắng bệch, an phận? Cái gì gọi là an phận?

Tấn vương đặt ly rượu lên bàn, đứng lên: "Làm cho tốt trắc phi của người, nên làm cái gì không nên làm cái gì, bản vương sẽ không nói lại lần thứ hai."

Nói xong, Tấn vương rời đi, Hồ trắc phi muốn đuổi theo, lại bị Phúc Thành ngăn cản lại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Trắc phi nương nương, xin dừng bước."

Hồ trắc phi cắn chặt môi dưới, đầu tiên là trùng Phúc Thành một cái, trong mắt như nổi sóng lớn cuộn cuộn nhìn bóng lưng Tần vương biến mất.

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21-3

Đối với cái trùng mắt của nàng ta, Phúc Thành làm như không thấy, thấy nàng ta bỏ ý niệm đuổi theo, hần liền đi qua tây gian, không lâu sau, đã thấy Ngọc Nương ôm tiểu quận chúa theo phía sau hần đi ra ngoài.

Sắc mặt Hồ trắc phi tái hơn, nhưng nhớ tới lời Tần vương vừa mới nói, cũng không dám làm ra điều gì càn quấy.

Không sao, chỉ cần điện hạ bằng lòng tha thứ cho nàng ta, nàng ta vẫn có thể tìm được cơ hội.

Gió đêm thoang thoang, làm cho người ta có cảm giác mát mẻ thoải mái.

Vàng trăng treo trên bầu trời đêm, chiếu xuống ánh sáng nhàn nhạt.

Trong đình viện rất yên tĩnh, mấy người hộ vệ đứng trong bóng đêm tựa như những pho tượng, không hề nhúc nhích động đậy.

Tần vương đi phía trước, Ngọc Nương theo phía sau, còn Phúc Thành đi ở bên cạnh.

Ngọc Nương ôm tiểu quận chúa, chăm chú nhìn bóng lưng nam nhân đi phía trước cách đó không xa, cái bóng của Tần vương bị kéo rất dài, thậm chí còn ngăn trở ánh sáng trước người Ngọc Nương, trong lòng nàng rối loạn, đường lại hơi tối, nàng đi nghiêng ngả chao đảo.

Sao hần lại đi ra? Đây là định đến Tiểu Vượt Viện? Vì sao không lưu lại, rõ ràng bên ngoài đều nói Tần vương ngủ lại ở Lưu Xuân Quán, thế nhưng hần lại xuất hiện trong tiểu lâu?

Trong lòng Ngọc Nương có quá nhiều điều không giải thích được, nàng phát hiện nàng không hiểu nam nhân trước mắt này, dù kiếp trước hai người cùng giường chung gối, cũng đã làm qua sự tình thân mật nhất, nhưng nàng cũng không hiểu rõ nam nhân trước mắt này.

Có lẽ chưa từng hiểu rõ.

Ngọc Nương chỉ một mực cúi đầu đi, thế nhưng lại quên nhìn đường, đụng đầu vào trên người Tần vương, may mắn là Tần vương phản ứng rất nhanh, quay người kéo nàng lại, nếu không, không biết sẽ ra sao, đặc biệt là Ngọc Nương còn ôm tiểu quận chúa.

Cả người Ngọc Nương đều mông lung, may mắn tiểu quận chúa ngủ rất say, hơn nữa có cánh tay của nàng che chở nên không có gì đáng ngại, vẫn ngủ thập phần say nồng.

Ánh mắt đối diện rét lạnh tựa như băng, Ngọc Nương chưa từng bị Tần Vương nhìn như thế này.

Nàng thấy nhiều nhất là bộ dáng lạnh lùng của hần, thời điểm còn lại, căn bản nàng không kịp chú ý, đến cùng là hần có bộ dạng gì, sau khi thanh tỉnh, cả gian phòng đều tĩnh lặng, trừ chút dư vị huân hương quen thuộc trên người hần, không còn gì khác nữa.

Trừ làm chuyện ân ái, hai người giao tế với nhau thật sự quá ít.

"Đều do nô tỳ sơ sẩy" Ngọc Nương lấp bắp nói.

Tần vương cúi đầu nhìn nàng.

Tròng mắt của nàng rất đen, khiến người ta có cảm giác sương mù mịt mờ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc lên, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, có hơi run run, bộ dạng dường như rất sợ hãi, tầm mắt Tần vương trượt xuống dưới, tự nhiên nhìn thấy mảng thâm ứ trước ngực Ngọc Nương, xiêm y của Ngọc Nương cũng không có hong khô, vẫn ướt chèm nhẹp dán sát người, dưới ánh trăng thâm trầm, chỗ cao ngất tròn trĩnh kia bị dán sát sít sao hết sức rõ ràng, còn mơ hồ lộ ra làn da trắng nõn.

Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên Tần vương nhớ tới cử chỉ úp mặt cọ cọ ở trước ngực nàng của tiểu quận chúa, đồng thời, một mùi hương tựa như hoa lan nhưng không phải hoa lan, tựa như xạ hương mà không phải xạ hương, xen lẫn hương sữa nhàn nhạt bay vào trong hơi thở của hần, sự nóng rang quen

thuộc bắt chợt vọt thẳng lên.

Tấn vương không khỏi nhũu chặt mày, ngẩng đầu nhìn trời.

Trăng sáng sao thưa, trăng lưỡi liềm treo cao cao, thế nhưng hiện giờ chỉ mới vào giữa tháng tư.

Tấn vương lại cúi đầu xuống, kiềm chế ánh mắt, liếc nhìn mặt Ngọc Nương một cái, quay đầu đi về phía trước, cái gì cũng không nói.

Ở bên cạnh, Phúc Thành nhỏ giọng nói với Ngọc Nương: "Tô nhũ mẫu, coi chừng dưới chân."

Ngọc Nương gật gật đầu.

Ba người đi qua cửa hông đến Tiểu Vực Viện, cái cửa hông này hoàn toàn đi thông qua bên cạnh tây sương.

Ba người quay trở về cũng không có bất kỳ kẻ nào phát giác, trong tiểu lâu cũng không có sáng đèn, Phúc Thành đi tây sương gọi người, không lâu sau, Ngọc Yên Ngọc Thúy đều ra nghênh đón, tóc mai của hai người hỗn độn, hiển nhiên đều là mới vừa thức dậy từ trên giường.

Các nàng cũng không nói gì thêm, dẫn đầu đi vào tiểu lâu, đốt nến lên.

Tấn vương lên lầu hai, Phúc Thành cũng đi lên theo.

Đột nhiên Ngọc Nương có phản nhìn không thấu Tấn vương.

Không hiểu sao, đột nhiên nàng có một loại nhận thức, có lẽ cái gọi là sủng ái Hồ trắc phi đều là giả, đó đều là biểu hiện giả dối do Tấn vương cố tình tạo ra.

Nhưng vì sao Tấn vương phải làm như vậy?

Không ai có thể trả lời nàng.

Hiện giờ tiểu quận chúa mồm mỉm lên rất nhiều, nụ cười trên mặt cũng thường xuyên hơn, mà không phải có vẻ bệnh hoạn, cũng không hoạt bát một chút xấu nào như trước kia.

Mục ma ma nói công lao của Ngọc Nương rất lớn, cũng bởi vì vậy mà địa vị của Ngọc Nương ở Tiểu Vực Viện càng cao, ngay cả Tiền nhũ mẫu và Vương nhũ mẫu ở trước mặt nàng cũng phải thấp một đầu.

Ngược lại Ngọc Nương vẫn nhu hòa trước sau như một, cũng không làm ra sự tình ý thế hiếp người, cũng không mượn cơ hội ép buộc hai nhũ mẫu Tiền và Vương, chẳng qua không nói chuyện nhiều với bọn họ, trong lúc đó vẫn chỉ thân nhiên chung đụng.

Trải qua chuyện này, hai nhũ mẫu Tiền và Vương cũng biết rõ Ngọc Nương là người tốt tính, không giống vài người đặc chí liến càn rồi kia, không cần biết trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng ngoài mặt đối đãi với Ngọc Nương ôn hòa hơn rất nhiều.

Cuộc sống của Ngọc Nương ở Tiểu Vực Viện ngày càng suông sẻ, ngược lại, Thúy Trúc ở Lưu Xuân Quán lại liên tiếp gặp chuyện không may.

Thật ra cũng không phải là đại sự gì, phần lớn đều là chút ít chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu, nhưng hề là nhắc lên liên quan đến chủ tử, đó cũng không còn là chuyện nhỏ.

Ví dụ khi Thúy Trúc chải tóc cho Hồ trắc phi, không cẩn thận dùng sức hơi lớn, làm đau Hồ trắc phi, đương nhiên Hồ trắc phi muốn phạt nàng ta, cũng không phạt nặng, đều là trừng phạt nhỏ cảnh cáo lớn, phạt nàng ta đứng ở bên ngoài.

Nhưng bên ngoài này không phải là ở hành lang, cũng không phải là chỗ râm mát, mà là dưới mặt trời, cũng không phạt người đứng lâu, chẳng qua chỉ một hai canh giờ mà thôi, nhưng hiện tại đang là giữa mùa hè, mặc dù trời vẫn còn chưa quá nóng, nhưng ánh mặt trời cũng là cực kỳ độc, đứng một hai canh giờ cũng đủ phơi nắng đến đầu hôn não sưng, thống khổ không chịu nổi, nhưng sẽ không thương hại đến tính mạng của người.

Còn ví dụ như bưng trà cho Hồ trắc phi, nước quá nóng hay quá nguội, Hồ trắc phi đều bắt mẫn, sẽ đập trở lại trên người nàng ta.

Người có thể nói nàng ta không đúng sao? Người ta là chủ tử, người là nô tỳ, chủ tử muốn tìm nô tỳ xoi mói, dù sao cũng có thể tìm được đủ mọi loại lý do.

Thúy Trúc chặt vật không chịu nổi, chẳng những để cho người trong Lưu Xuân Quán xem diễn trò, người bên Tiểu Vực Viện cũng giống như vậy.

Không có ai nói chuyện giúp Thúy Trúc, tất cả mọi người đều nói nàng ta đáng đời.

Vì cái gì đáng đời, còn phải nói rõ ra sao?

Rốt cuộc Ngọc Nương đã hiểu, vì sao kiếp trước mình bị Hồ trắc phi ma sát làm khổ như vậy, nhưng không có một ai nguyện ý nói chuyện giúp mình.

Bởi vì từ bản thân suy ra, nếu không nàng phải tự chuốc phiền, căn bản sẽ không phát sinh hết thầy sự tình, cho nên không có ai đồng tình với Thúy Trúc, tất nhiên, cũng không có ai thông cảm cho nàng.

Có một điểm khác nhau duy nhất, đó chính là, có thể vì mục đích của bản thân Thúy Trúc không thuần khiết, còn nàng là bị vương phi cứng rắn nhét vào đây, nếu như nói khi đó bản thân nàng cái gì cũng không biết cái gì cũng không hiểu, đại khái là không có ai tin.

Cho nên, ai kêu người ngu xuẩn làm chi? Đáng đời người nhận lấy hết thầy thương tổn!

Thậm chí, ngay cả chính Ngọc Nương đã nếm trải qua nỗi khổ đồng dạng ở kiếp trước, thế nhưng lại tuyệt đối không đồng tình với Thúy Trúc, thật sự là một loại tâm tình kỳ quái mà quý dị.

Tần vương không ở trong phủ đã nhiều ngày, nghe nói có địa phương trong thái ấp xảy ra chút chuyện, Tần vương mang người đi xử lý.

Trong phủ phá lệ yên ổn, ngay cả Hồ trắc phi cũng không lấn qua lấn lại Thúy Trúc lợi hại như trước nữa, từ trên xuống dưới thập phần yên tĩnh.

Nháy mắt đã đến tiết đoàn ngo, các nơi bên trong phủ đã bắt đầu quét dọn từ sớm, rắc vẩy được, cũng treo ngải bùa ở trên cửa sổ, nhóm nha hoàn mụ mụ đều ào ào làm túi thơm ngũ độc để đeo, không biết làm túi thơm, cũng sẽ mua mấy sợi tơ đàn thất ngũ sắc đeo ở cổ tay.

Đương nhiên, tiết đoàn ngo cũng không thiếu món bánh chưng, bên trong phủ đã bắt đầu chuẩn bị từ sớm, dù sao, từ trên xuống dưới, bên trong bên ngoài Tần vương phủ này cộng lại có mấy ngàn người, làm bánh chưng cho nhiều người ăn như thế, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Loại bánh chưng này, đích thị là làm cho tập thể, trong Tiểu Vực Viện thì đơn độc làm.

Bởi vì địa vị đặc thù, bên trong phủ cũng không dám chậm trễ, vì vậy nguyên liệu trong phòng bếp nhỏ thập phần đầy đủ, gói năm sáu loại bánh chưng, ngọt mặn, táo đỏ, thịt heo, tôm bóc vỏ, lòng đỏ trứng đều có.

Những người khác trong Tiểu Vực Viện vội vàng gói bánh chưng, Ngọc Nương lại gấp rút tháo túi thơm.

Ngọc Nương tháo túi thơm rất khéo, túi thơm ngũ độc kia tháo rất sống động, phần trên phối với dây ngũ sắc được đan thất cũng rất dễ nhìn, ban đầu, nàng vốn định tháo cho Mục ma ma một cái, coi như là hiếu kính, cho tiểu quận chúa tháo một cái, coi như là bốn phần, nào biết, mọi người xem này nọ xong đều nói nàng tháo rất đẹp, lại ào ào tới cửa thỉnh cầu.

Cực tuyệt cũng không được, dù sao mọi người trong Tiểu Vực Viện đều đối xử với nàng rất tốt rất khách khí, vì vậy túi thơm bị lấy sạch trơn, Ngọc Nương lại làm tiếp năm sáu cái, lại càng không cần phải nói đến vòng tay ngũ sắc, dây đàn thất các loại.

Cuối cùng, vẫn là Ngọc Yến lên tiếng, mọi người mới yên tĩnh.

Thật ra, làm những vật này chẳng hề tốn công, tranh thủ thì làm, Ngọc Nương tốn thời gian năm ngày làm xong những vật này, ngoài ra nàng cũng làm cho chính mình một cái, kỳ thật, hẳn là hai cái mới đúng, nhưng sau khi làm xong Ngọc Nương mới phát hiện, nàng đã không phải là thiếp của Tần vương.

Kiếp trước, nàng cũng đã làm cho Tần vương một cái túi thơm ngũ độc, Tần vương không nói gì, nhưng lại đeo nó ở bên hông, đối với người xưa nay trời sinh tính tình nội liễm lạnh lùng như Tần vương mà nói, đó là chuyện cực kỳ khó tin, vì thế Ngọc Nương liên tục ghi nhớ trong lòng, tâm tâm niệm niệm làm cho hắn một cái.

Đáng tiếc, kiếp trước nàng không có sống đến lúc đó, nàng chết vào tháng ba.

Ngọc Nương nhìn cái túi thơm dư ra kia, suy đi nghĩ lại, vẫn là không có cắt nó đi, mà là buộc hai cái túi thơm vào cùng nhau, đeo ở bên hông.

Túi thơm này không lớn, làm cho chính mình nên Ngọc Nương làm vô cùng tinh tế, toàn bộ đều khâu bướm bướm, vì vậy, cho dù đeo hai cái cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy bất ngờ, ngược lại cho là một đôi.

Ngọc Nương nghĩ, nếu đã làm, cũng không nên lãng phí, chờ hôm nào gửi này nọ về nhà, nhờ người mang nó về, cũng có thể cho Tiểu Bảo làm đồ chơi.

Đến ngày đoàn ngo, Tần vương vẫn chưa có trở về.

Xưa nay Tần vương phi là người thích sự yên tĩnh, thấy Tần vương không về, dứt khoát ngay cả tiệc cũng không bày, dọn dẹp các nơi tự nghỉ lễ trong viện tử của chính mình, cũng theo quy củ phân phát lễ vật xuống.

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21-4

Tiết đoàn ngộ hàng năm là ngày Tấn vương phủ náo nhiệt nhất, cũng là thời điểm bận rộn nhất, khó có được năm nay thanh nhàn, điện hạ không hồi phủ, vương phi lại lên tiếng, hiển nhiên mọi người muốn chúc mừng vui vẻ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong Tiểu Vực Viện xếp đặt ba bàn tiệc rượu.

Dù sao món ăn cũng đầy đủ, không đủ thì vào phòng bếp lấy thêm, lại là do mình làm, mọi người đỡ dằn lằn nhau, vì thế món ăn thập phần phong phú, người trong Tiểu Vực Viện không nhiều lắm, cũng không có việc gì khẩn yếu, đóng cửa viện lại, tự do vui vẻ.

Ngay cả tiểu quận chúa cũng tham gia, chẳng qua bé không thể ăn cái gì, chỉ có thể mở to mắt nhìn, may mà bé còn chưa biết ngũ cốc thơm ngon, nếu không, không chừng sẽ ăm ỉ đòi ăn.

Trận tiệc rượu này ăn liên tục đến màn đêm buông xuống mới xong, bởi vì uống không ít rượu hùng hoàng (rượu uống vào tết đoàn ngộ), mọi người lại đều là phụ nhân, ít nhiều cũng có men say.

Tay cầm tay giúp nhau thu dọn tàn cuộc, từng người trở về của mình phòng nghỉ ngơi.

Ngọc Nương lại là không có biện pháp ngủ nghỉ, buổi tối nàng còn phải trực đêm, bởi vì buổi tối nàng phải cho tiểu quận chúa bú sữa, ngược lại không có uống rượu hùng hoàng.

Cùng trực đêm còn có Ngọc Thúy, đáng tiếc tư lượng của Ngọc Thúy quá kém, chẳng qua chỉ uống vài chén đã say như chết, so với nàng, tư lượng của Ngọc Yến mạnh hơn một chút, nhưng cũng không có mạnh hơn bao nhiêu, Ngọc Nương dứt khoát trực đêm một mình.

Bây giờ tiểu quận chúa không còn nháo ban đêm, buổi tối cũng không có gì phải gấp rút, một người trông nom cũng đủ, nhưng Mục ma ma có phần không yên lòng, chỉ định một tiểu nha hoàn không có uống rượu nghỉ tại bên ngoài trợ giúp cho Ngọc Nương.

Chỉ cần Ngọc Nương gọi là nàng có thể tỉnh, vậy cũng không sợ có tình huống gì đột phát.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ có một chấm bóng của chiếc đèn vàng ở trong góc. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương ngồi ở trước giường, nhìn tiểu quận chúa đang ngủ say, từ lúc tiểu quận chúa biết lật người đã dời từ trong nôi đến trên giường, địa phương lớn, đủ cho bé quay cuồng, cũng không sợ bị rơi xuống.

Dưới bầu không khí này, Ngọc Nương dần dần buồn ngủ, gượng gạo giữ vững tinh thần, lại quân không được mí mắt trên dưới đánh nhau, nàng ngáp một cái, nhìn nhìn tiểu quận chúa trên giường, thấy bé không có tỉnh cũng không có tiểu, liền xê dịch bé vào phía bên trong, chính mình vẫn mặc xiêm y nằm xuống một bên giường.

Thời tiết có hơi nóng bức, Ngọc Nương vốn không có cởi xiêm y, vì thế khi ngủ bị đổ mồ hôi.

Nàng là bị nóng mà tỉnh, sờ sờ tã của tiểu quận chúa, cảm thấy hơi ẩm, liền đổi cho bé một cái tã khác, lúc nằm xuống trở lại lần nữa, Ngọc Nương cởi áo ngoài ra.

Trong phòng chỉ có nàng cùng tiểu quận chúa, toàn bộ Tiểu Vực Viện cũng không có nam nhân, tự nhiên nàng không sợ người khác nhìn thấy cái gì. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cởi áo ngoài, chỉ mặc quần áo lót, cuối cùng Ngọc Nương cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Mơ mơ màng màng, hình như tiểu quận chúa tỉnh giấc.

Ngọc Nương duỗi tay ôm bé vào lòng, mắt vẫn không có mở to liền vén xiêm y lên, lại kéo cái yếm qua một bên, nhét ‘đồ’ vào trong miệng tiểu quận chúa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngậm vật cần tìm, tiểu quận chúa lập tức yên tĩnh, cái miệng nhỏ nhắn mút lấy một cái lại một cái, đôi mắt nhắm lại lần nữa.

Cả hai đều ngủ cực kỳ say nồng.

Trong bóng tối, Ngọc Nương cảm giác có người đang nhìn mình.

Nàng mở mắt ra, thấy tiểu quận chúa ngủ rất sâu, mà nguồn gốc ánh mắt là ở sau lưng, vô ý thức quay đầu lại nhìn ra phía ngoài.

Vừa vận chống lại một đôi mắt lạnh lẽo như hàn băng, đôi mắt này trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cô tịch, rõ ràng rất sáng, thế nhưng không có ánh ngược phản chiếu, tựa hồ không đặt bất kỳ ai ở trong mắt.

Đây là đôi mắt của Tấn vương, Ngọc Nương cũng chỉ nhìn thấy đôi mắt dạng này của Tấn vương.

Bỗng dưng nàng phản ứng kịp, Tấn vương? Tấn vương hồi phủ?

Nhìn xuống chút nữa, quả nhiên thấy một gương mặt lạnh nhạt, lạnh nhạt đến không có bất kỳ tâm tình gì, tựa như băng sơn ngàn năm vạn năm.

Ngọc Nương lập tức ngồi dậy, bởi vì trước ngực hở ra phạm vi quá lớn, hiển nhiên nàng cũng cảm thấy bối rối, nàng cho tiểu quận chúa bú rồi ngủ quên, đúng là ngay cả yếm cũng không có kéo lên, một con thỏ bạch ngọc lồ lộ ở bên ngoài.

Ngọc Nương muốn thét chói tai, nhưng lại nhìn xuống, luống cuống tay chân giấu thỏ bạch ngọc đi, lại vội vàng kéo tà áo ngay ngắn.

Nàng chỉ mặc quần áo lót, áo ngoài và vớ giày đều đã cởi ra, lúc này, nàng tựa như một con cừu nhỏ gặp sói đói, nhút nhát khiếp sợ cuộn thân thể của mình lại, tư thái rõ ràng phóng vô cùng thấp, nhưng có làm thế nào, cũng đều khiến người ta cảm thấy, nhất định là, thấp phần mỹ vị.

Ngọc Nương ôm ngực, hai cái chân trong cái quần lụa mỏng quần sát sao cùng một chỗ.

Xiêm y là phủ bên trong phát xuống, không chỉ có áo ngoài mà còn có áo trong, Mục ma ma thấy Ngọc Nương hầu hạ tốt, sau đó lại đưa thêm cho nàng hai thân xiêm y, vẫn là màu sắc tối tăm trước sau như một, nhưng chất liệu lại tốt hơn không chỉ gấp đôi.

Quần lót may bằng lụa rất mỏng, tính chất lụa Hồ Nam vốn nhẹ nhàng mong manh, mặc vào mùa hè là mát mẻ nhất, nếu như mặc mấy lớp cũng liền xong, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có một lớp, lại ở dưới ánh đèn, cũng bởi vậy mà có phần trong suốt.

Quần màu xanh đậm rộng rãi, càng tôn lên hai chân thon dài mảnh mai bên trong, chân ngọc nõn nà, móng tay trong suốt mang theo một chút phấn hồng, đặc biệt là, lúc này nàng đang ở tư thế cuộn mình, lại càng mê người. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn Vương không nghĩ tới, vị nữ hầu cứng nhắc xơ cứng trong ấn tượng của hắn lại còn có một mặt này! Ánh mắt hắn u ám nhìn nàng ôm cái nơi cao ngất càng lúc càng lộ ra cao ngất kia, không biết như thế nào lại nhớ tới tình cảnh vừa mới chứng kiến - -

Cái miệng đỏ tươi bóng loáng, vật trắng như tuyết nõn nà, bên cạnh là một khuôn mặt tiểu hài từ thiên chân vô tà.

Hỏa trong cơ thể Tấn vương vọt lên, áp chế cũng ép xuống không được, khiến hắn có ảo giác hôm nay là đêm trăng tròn.

Ngọc Nương bị nhìn thì xấu hổ quần bách muốn chết, muốn tránh cũng trốn không được, nghĩ che giấu lại không giấu xong, có điều nàng phản ứng coi như mau, rất nhanh đã túm lấy xiêm y đặt ở chân giường, tùy tiện khoác lên người.

"Xin điện hạ tha tội, lúc này nô tỳ không có phương tiện hành lễ."

Tấn vương ừ một tiếng, giọng khàn đặc trước nay chưa từng có: "Bản vương đến nhìn tiểu Quận chúa."

"Tiểu quận chúa rất khỏe....."

Tấn vương gật gù đầu, thoáng dừng một chút, liền rời đi.

Ngọc Nương cũng không dám chậm trễ, vội vàng mặc xiêm y vớ giày, đi theo ra ngoài

Đã không thấy tung tích của Tấn vương, bóng lưng Phúc Thành biến mất ở khúc quanh lầu hai, mà tiểu nha hoàn Hương Hương thì đang ngủ say, căn bản là không nghe thấy động tĩnh gì.

Ngọc Nương không khỏi lắc đầu, tiểu nha hoàn chính là tiểu nha hoàn, không thể so với Ngọc Yến các nàng, tính cảnh giác còn kém rất nhiều, quay đầu ngẫm lại chính mình, cũng không có nơi nào tốt hơn so với đối phương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đồng thời nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng ở trong nội đường một lát mới đi vào phòng trong.

Trong phòng rất yên tĩnh, Tấn vương đến cũng không làm tiểu quận chúa bừng tỉnh, bé vẫn ngủ say sưa như cũ.

Mặt Ngọc Nương đỏ tựa như lấy máu, nghĩ tới tình cảnh vừa rồi liền có một loại xúc động che mặt muốn chết.

Nàng lại không cẩn thận để hắn chứng kiến hình ảnh như vậy, hắn có cho rằng nàng là cố ý quyến rũ mình hay không? Cũng do nàng quá sơ sẩy, để phát sinh kẻ hở như thế.

Đồng thời Ngọc Nương cũng có chút nghi hoặc, sao hôm nay Tấn vương ngủ lại ở lầu hai, vì sao không trở về Triều Huy Đường?

Trải qua quá trình như thế, Ngọc Nương cũng không ngủ được nữa, ngồi ở trên mép giường lẳng lặng ngắm người, đột nhiên, bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân, Ngọc Nương mới vừa đứng lên, đã thấy Phúc Thành đi vào. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Ô nữ hầu, lấy chậu nước nóng bụng đến lầu hai."

Ngọc Nương lẩn quẩn, nhìn nhìn tiểu quận chúa đang ngủ say, lại nhìn nhìn Phúc Thành: "Phúc nội thị, tiểu quận chúa."

"Ta sẽ nhìn giúp người." Phúc Thành khoát tay, nói.

Nếu đôi phương đã nói như thế, Ngọc Nương cũng chỉ có thể nghe theo, đương nhiên nàng cũng nghi ngờ, vì sao Phúc Thành không tự mình đi lấy, ngược lại muốn nàng đi, nhưng ngẫm lại, với thân phận của Phúc Thành, đại khái là trong ngày thường cũng không có làm qua mấy việc nặng như nấu nước này nọ, cũng không nghi ngờ nữa.

Ngọc Nương đi hầu phòng nấu nước, sau khi nước sôi, đổ nước vào chậu đồng, bùng lên lửa hai.

Ngọc Nương chưa từng đi lên lầu hai của tiểu lâu, cầu thang nằm ở đằng sau chính đường.

Bước lên lầu hai, trước mặt là một cái phòng khách không lớn, chỉ có một cánh cửa có thể thông với bên trong.

Lúc này, cánh cửa kia đang khép hờ.

Ngọc Nương bùng chậu nước đẩy cửa vào, đập vào mắt chính là một mảnh sàn nhà màu nâu đậm.

Sàn nhà được lau chùi rất sạch sẽ, ở giữa trải thảm nỉ màu tím sậm dệt hoa văn đồ án cùng màu, dù sao, lấy ánh mắt của Ngọc Nương cũng nhận thức không ra đồ án trên đó là cái gì, chẳng qua là cảm thấy rất đẹp mắt, rất xứng với bài trí trong phòng.

Trên mặt tường ở đối diện là một loạt ô cửa sổ, bên dưới bày biện bàn dài, trên cửa treo rèm voan mỏng màu tím, bây giờ có hai cánh cửa sổ đang mở, gió thổi làm rèm voan lay động.

Bên phải là một hàng tủ kệ có màn sợi che phủ, trong bóng đêm mờ lung, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có giá sách cùng án thư, còn có ghế bành và bình hoa, bên trái cũng là một hàng tủ kệ được màn sợi che phủ, bên trong sáng đèn, ánh sáng chẳng hề sáng ngời, nhưng có thể nhìn thấy chiếc bàn bát tiên, dưới cửa sổ bày một cái giường quý phi.

Mà ánh mắt Ngọc Nương không đặt ở trên những thứ này, mà là nhìn về phía cửa phòng đang khép hờ kia, ánh sáng chính là từ nơi đó phát ra.

Ngọc Nương hít sâu một hơi, bùng chậu nước đi vào.

Nàng không có cách nào một cái tay bùng chậu nước, tay kia gõ cửa, chỉ có thể đặt chậu đồng trên mặt đất, gõ nhẹ ba tiếng.

"Vào." Là thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần vương.

Ngọc Nương đẩy cửa phòng ra đi vào, gian phòng này bài trí đơn giản nhưng lại không mất sự lịch sự tao nhã, trong góc phòng bày cái lư hương bàn long (rồng cuộn) ba chân mạ vàng, hình như là đang đốt hương, trong không khí có một mùi hương, mùi hương đặc thù.

Đây là mùi hương thuộc về Tần vương, trong ký ức của Ngọc Nương hãy còn mới mẻ, bởi vì kiếp trước, ở rất nhiều thời điểm, nàng đều là tỉnh lại trong dư âm của mùi hương này.

Không hiểu sao tim nàng đập có hơi nhanh, khi nàng ngẩng đầu lên nhìn người ngồi ở trên mép giường sau màn che, tà áo nửa mở, tóc đen rối tung trên vai, lúc đôi mắt phượng hẹp dài của Tần vương liếc nhìn nàng, nàng cảm thấy có một loại cảm giác hít thở không thông.

Tim, thỉnh thoảng, đập rất kịch liệt.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Loại cảm giác căng thẳng hít thở không thông này, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, bởi vì ở kiếp trước, mỗi lần nhìn thấy Tần vương, nàng liền có loại cảm giác này.

Nàng đã từng phân tích vì sao lại như thế, chỉ có một cái kết luận - - Tần vương quá tuấn mỹ.

Không thể nghi ngờ, Tần vương đúng là quá anh tuấn, là nam nhân anh tuấn nhất mà Ngọc Nương từng gặp qua.

Anh tuấn đến mức khiến nàng nhìn nhiều thêm một cái cũng không dám.

Ngọc Nương cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Điện hạ, đưa nước đến."

"Hầu hạ bản vương rửa chân."

Ngọc Nương thoáng sững sờ, cũng không dám phản bác, bụng chầu nước đi tới. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Chậm trễ một hồi như thế, nước ấm vừa vặn, Tấn vương sớm đã cởi vớ ra, chân không giẫm vào nước, một tay của Ngọc Nương nâng chân hắn, tay kia vịn bắp chân hắn, để chân của Tấn vương thả vào trong chậu nước.

Chân Tấn vương rất đẹp, trắng nõn, gân cốt mạnh mẽ, móng chân cũng thường xuyên cắt sửa, duy chỉ có chính là trên bàn chân có vết chai, chút ít này Ngọc Nương đều là quen thuộc, chính xác mà nói, là do kiếp trước, vì lấy lòng Tấn vương, muốn hắn lưu lại ở trong phòng mình, nàng đã cố ý học qua. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Ví dụ như rửa thế nào Tấn vương mới thoải mái, mát xa huyết vị nào thì có thể giải một mối, nàng đều rất rõ ràng.

Lấy lòng hắn, tựa hồ vô ý thức, nàng cứ như vậy mà làm.

Một tay của Ngọc Nương tưới nước vào chân Tấn vương, tay kia nhẹ nhàng chạm vào bắp chân của hắn, cơ bắp chân của Tấn vương rất vạm vỡ, rắn chắc, ấn cũng không mềm, vừa nhìn là biết do cưỡi ngựa trong thời gian dài.

Ngọc Nương thở dài trong lòng, dùng tay nhẹ nhàng vuốt lòng bàn chân của hắn, chờ cơ bắp mềm một chút, ngón tay mới bắt đầu ấn lên.

Từng chút từng chút, từ trên xuống dưới, ấn qua ấn lại.

Tĩnh tế, tỉ mỉ ấn từng chút.

Hình như Ngọc Nương cũng không phát hiện, đây là lần đầu tiên nàng rửa chân cho Tấn vương ở đời này, nhưng động tác lại rất nhuần nhuyễn, người không biết còn tưởng rằng nàng từng làm qua vô số lần.

Tấn vương có loại cảm giác này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảm giác hết sức thoải mái của hắn.

Quả thực, cực kỳ thoải mái, dường như tất cả mệt mỏi khó chịu do đi đứng nhiều đều không cánh mà bay, lần này Tấn vương trở về từ bên ngoài, là cưỡi ngựa cả ngày do gấp rút trở về, hắn lại không thích ngồi xe, đi chỗ nào cũng đều cưỡi ngựa.

Cùng lúc với sự thư thái, Tấn vương rũ mắt xuống nhìn Ngọc Nương.

Gò má của nàng trắng nõn, hàng lông mi dài cong cong, bởi vì xiêm y bao bọc rất kín, từ góc độ này của hắn, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tấn vương không nhận được hơi nhũ mảy, hiện giờ hắn không còn có loại ý nghĩ như lúc trước, cảm thấy nhũ mầu này cô ý quyền rũ mình, nếu như nàng có loại ý tưởng đó, không thể nào lại mặc dạng trang phục này.

Hoặc có lẽ là nàng đổi thủ đoạn, mới cố ý tỏ ra bất thường như thế? Không thể không thừa nhận, sau khi nhìn thấy một màn cực đẹp kia, lúc nào trong đầu Tấn vương cũng nhận không được mà tái hiện hình ảnh đó.

Đây mới là nguyên nhân Tấn vương cố ý kêu Ngọc Nương đi lên, bởi vì, thế nhưng hắn không có buồn nôn.

Có khả năng là, tình cảnh đó quả thực khiến người ta khiếp sợ, cũng có thể là do quá vội vàng, cho đến khi lên lầu hai Tấn vương mới phát hiện điều này, vì để thử nghiệm xem có phải thật sự như thế hay không, hắn gọi Phúc Thành đi xuống mức nước cho hắn rửa mặt, lại cố ý đề cập đến nhũ mầu kia. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Ngày thường Phúc Thành ‘thất khiếu linh lung’ (~ nhanh nhạy), nhất định là có thể hiểu được ý tứ của hắn.

Quả nhiên, nàng đến.

Dưới lầu, Phúc Thành không ngừng đi qua đi lại, nhưng cũng không thể khắc chế được tâm tình kích động.

Điện hạ mà cũng chủ động tìm nữ nhân?

Chỉ cần nghĩ đến điều này, Phúc Thành liền có một loại cảm giác ‘lão’ lệ giàn già. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Sẽ thành? Không thành?

Hai ý niệm này không ngừng lẫn lộn qua lại ở trong đầu hắn, giống như nồi nước đang sôi lăn tăn.

Hai lỗ tai Phúc Thành dựng thẳng cực cao, rất sợ bỏ qua mấy may động tĩnh nào, càng sợ hơn là, lát nữa vị nhũ mầu kia sẽ khóc một đồng nước mặt nước mũi bỏ chạy xuống, điện hạ ở trên đó giận dữ không dứt.

Nào biết, chờ mòn chờ mỏi cũng không có động tĩnh, ngay thời khắc Phúc Thành đang lo âu, đột nhiên nghe được một trận tiếng bước chân rất nhỏ, hắn lập tức vén vạt áo chạy như bay ra ngoài, tinh thần hăng hái đầy sức sống như lúc ban đầu hắn còn làm tiêu thái giám.

.....

Trên lầu, càng lúc Ngọc Nương càng cảm thấy co quắp, tuy nàng cúi đầu, nhưng nàng có thể cảm giác được ánh mắt trên đỉnh đầu.

Loại ánh mắt này, nàng cũng không xa lạ gì, thậm chí có thể nói là rất quen thuộc. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nàng không nhìn được mà nhớ lại, mỗi lần Tấn vương dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, cuối cùng....

Cả người Ngọc Nương đều ngây dại, đồng thời, một cảm giác tê dại không khống chế được từ xương sống vọt lên, ngay lập tức nàng có cảm giác đặt mình trong lò lửa, trước ngực căng trướng giống như muốn bung mở, mang theo một trận khê nhói như kim châm, thậm chí, Ngọc Nương còn có thể nghe được âm thanh hưng phấn.

Theo phản xạ, nàng vụt đứng lên, tay che ngực, đáng tiếc, chân nhuyễn vô lực té ngã ở một bên.

Tấn vương bị cử động này của nàng làm cho có phần mờ mịt, vô ý thức đuổi tay muốn kéo nàng, nhưng nàng lại hốt hoảng bò dậy từ trên mặt đất, đồng thời còn ngăn tay hắn lại.

Dưới ánh đèn, mặt nàng đỏ hồng, hai tay ôm ngực thật chặt, cúi đầu xuống, hàng mi run rẩy không ngừng: "Nô tỳ, hình như nô tỳ nghe thấy tiểu quân chúa khóc, nô tỳ phải đi xuống...."

Nói xong, căn bản không cho Tấn vương cơ hội phản ứng, nàng xoay người bỏ chạy.

Để lại Tấn vương vẫn đặt hai chân ở trong chậu nước, tay cứng đờ giữa không trung, hồi lâu cũng chưa phản ứng kịp.

.....

Vừa mới đi ra, Phúc Thành đã nhìn thấy Ngọc Nương đi xuống từ trên lầu.

Không có nước mắt, cũng không có nước mũi, lại càng không có quần áo không chỉnh tề, chính là đôi mắt long lanh, mặt đỏ hồng, giống như mới vừa rửa mặt, hoặc như là mới vừa được sùng.

Phúc Thành nhìn không được hắng giọng một cái, thấy Ngọc Nương bị dọa đến giật nảy mình, thầm nghĩ, quả nhiên là một người nhát gan.

"Tô nữ mẫu, đã hầu hạ xong?"

Ngọc Nương thoáng ngơ ngác, sao lời nói này nghe quái quái như vậy?

Đối với Phúc Thành, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, mặc dù trên người Phúc Thành treo danh đại tổng quản của vương phủ, kì thực lại là hầu hạ bên người Tấn vương, kiếp trước, mỗi lần Tấn vương tới tiểu viện, nàng cũng có thấy hắn, nhưng trong ấn tượng của nàng, trước đến giờ Phúc Thành nhìn như cười như nham, thực ra thái độ không mặn không nhạt, bỗng dưng trung ra bộ mặt này, nói thật, Ngọc Nương có phần không tiếp nhận được. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Cảm thấy vẻ mặt nhìn như đứng đắn của hắn lộ ra một loại quỷ dị.

"Điện hạ đã nghỉ ngơi." Ngọc Nương chọn cái lý do tương đối không khó hiểu để giải thích.

Nghe lời này, ánh mắt của Phúc Thành lập tức sáng ngời, gật đầu liên tục, mặt tươi cười: "Tô nữ mẫu vất vả rồi, mau đi nghỉ ngơi đi."

Trong đầu lại đang suy nghĩ, Tô nữ mẫu này đúng là người thành thật, đều đã như vậy mà vẫn còn đi xuống trực, thân thể đúng là dẻo dai, đồng thời lại cảm thấy thời gian quá ngắn, lẽ nào, điện hạ nhà hắn không đủ long tinh hổ mãnh.

Nói tóm lại, hiện giờ đây trong đầu Phúc Thành đều là ý nghĩ kỳ kỳ cổ quái, hận không thể chạy lên lầu nhìn bộ dáng đã coi toàn bộ quần áo cùng vẻ mặt thoải mái của điện hạ nhà hắn.

Chẳng qua, đến cùng hắn vẫn giữ lý trí, gật gật đầu nhìn Ngọc Nương, mới chân bước lên cầu thang.

Trong lòng Ngọc Nương có chuyện, cho dù hơi nghi hoặc, cũng không có thời gian nghĩ nhiều, vội vã đi vào phòng.

Trong phòng, tiểu quân chúa còn đang ngủ say trên giường, Ngọc Nương thở hắt ra một hơi, đi ra phía sau bình phong.

Sau bình phong có chậu nước rửa mặt, trong chậu có nước, nàng cũng không quản nước có lạnh hay không, lập tức úp mặt vào trong chậu.

Từ nhỏ, dáng vẻ của Ngọc Nương đã xinh đẹp, ở nhà, nàng nổi tiếng quanh vùng lân cận.

Tô gia có một nam hai nữ, lúc nhỏ, đãi ngộ của Ngọc Nương ở nhà kém hơn so với đại ca Tô Ngọc Thành, nhưng cũng không thấp bao nhiêu, đều là bởi vì từ nhỏ Ngọc Nương đã tranh mặt mũi cho nương của nàng - Ngô thị.

Hễ ra cửa thăm người thân, nhà ai cũng khen Ngọc Nương, quả thật nàng rất xinh đẹp, trong ngày thường, nhà hàng xóm nào không hâm mộ Ngô thị

biết sinh, sinh ra một nữ nhi xinh đẹp như vậy.

Kinh nguyệt của Ngọc Nương tới sớm, mười một tuổi là có, mà từ khi có kinh nguyệt, Ngọc Nương liền sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, bộ ngực nhỏ một ngày so với một ngày càng đầy đặn, cái mông nhỏ nhỏ cũng ngày càng vểnh lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn lớn lên động lòng người, một ngày so với một ngày càng xinh đẹp, dần dần, ánh mắt người bên ngoài bắt đầu thay đổi.

Không chỉ một lần, Ngọc Nương nghe thấy đại nương ở cùng ngõ hẻm nói với nương của nàng, nói rằng, chỉ bằng nữ nhi này, về sau nương của nàng có phúc khí hưởng không hết, ngày tốt lành của Tô gia toàn bộ nhờ vào nàng. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Một lần hai lần cũng xong, người nào cũng đều nói như thế, hơn nữa, tránh không được có vài người thích nói lời châm chọc, dần dần, ý nghĩa trong đó bắt đầu thay đổi.

Tô gia là dạng gia đình gì? Nói dễ nghe một chút chính là dòng dõi thư hương, trong nhà cũng có một tú tài, thực ra là nghèo đến mức nhà chỉ có bốn bức tường, một gia đình nghèo kiết hủ lậu.

Nữ nhi thuộc loại gia đình này, nhất định gả không đến gia đình tốt gì, có tiền có đất có địa vị thì ghét bỏ Tô gia khó coi, ngược lại, không tiền không thế lại muốn cầu hôn Ngọc Nương, cũng đừng nói đến Tô tú tài, ngay cả Ngô thị cũng khó có khả năng đáp ứng.

Dù sao, từ lúc còn nhỏ Ngọc Nương đã được người ta nói vừa nhìn chính là tốt số, sau này sẽ trở thành phu nhân đại quan.

Có nữ nhi đặc biệt xinh đẹp, chính Ngô thị cũng hiểu rõ, xem như trong đồng đá sỏi ra được viên dạ minh châu, có thể nào cũng luyện tiếc không nỡ để minh châu long đong, đương nhiên, hết thấy đây cũng chỉ là người Tô gia tự suy tính trong lòng, người ngoài vẫn không biết được.

Dưới tình huống này, người bên ngoài nói như vậy, còn có thể là có ý tứ gì?

Rõ ràng, không phải nói Ngọc Nương sau này sẽ gả vào gia đình phú hộ nào đó làm thiếp cho người ta hay sao, quay đầu sẽ trợ cấp cho nhà mẹ đẻ!

Tô tú tài để ý nhất chính thể diện và thân phận của bản thân, nếu không, Tô gia cũng sẽ không rơi cảnh nghèo kiết hủ lậu, nghèo kiết hủ lậu này không chỉ là nghèo, còn là ý châm biếm, châm biếm ở sự ra vẻ thanh cao nhả nhặn, bị loại tư tưởng này dẫn dắt, người Tô gia ít nhiều gì cũng có chút thanh cao, cũng bởi vì điều này, Ngô thị phá lệ không thể tiếp nhận người bên ngoài nói nữ nhi của bà làm thiếp cho người.

Huống chi, là mẫu thân, bà cũng không nỡ để nữ nhi làm thiếp cho người ta. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Vì chuyện này, Ngô thị tức giận khóc không chỉ một lần.

Khi đó, Ngọc Nương còn nhỏ nên không hiểu mấy chuyện này, chỉ biết, bởi vì tướng mạo của mình, lúc nào người bên ngoài cũng nghị luận nhà mình, còn dùng cái loại ánh mắt mập mờ ái muội đó quan sát mình, dần dần, càng ngày nàng càng ít ra cửa, cũng bắt đầu chú ý đến cách ăn mặc của mình, thông thường tiểu cô nương cỡ tuổi nàng, ngoại trừ không bôi son tô phấn thì sẽ cài hoa gì đó, thế nhưng nàng lại không yêu thích mấy thứ đó.

Tận đáy lòng Ngọc Nương kiên định, cho dù nàng không lập gia đình, cũng sẽ không làm thiếp cho người như người ta đã nói.

Đáng tiếc, về sau phát sinh rất nhiều sự tình, khiến nàng không thể không làm để sống sót, đi lên con đường mà bản thân mình thập phần không muốn.

Chính thức trở thành thiếp, Ngọc Nương mới biết được thiếp thất là gì, thiếp, chính là một loại đồ chơi.

Không phải nàng chưa từng nghe người trong phủ nghị luận về mình như thế nào, dễ nghe hay không dễ nghe, nàng cũng đã từng nghe qua.

Dễ nghe, không có gì khác hơn là vài lời nịnh nọt, không dễ nghe thì khiến nàng cảm thấy vô cùng uất ức, mà những lời không xuôi tai kia, trong đó có người nói nàng là đồ đi hò mị tử, không có nam nhân không thể sống, lăng lơ đói khát đến như vậy.

Khi ấy, vì lấy lòng Tần vương phi, Ngọc Nương và Hồ trắc phi đầu đầu đá đến ‘phong sinh thủy khởi’, nàng không quen dùng thủ đoạn, chỉ có thể tìm điểm trọng yếu, đó chính là giữ Tần vương ở lại trong phòng mình.

Vì để đạt được mục đích này, nàng sử dụng tất cả vốn liếng, mà Hồ trắc phi cũng không phải là không phản kháng, dần dần trong phủ bắt đầu lưu truyền lời đồn đãi kia.

Một cách rất tự nhiên, đã lọt trong tai của nàng.

Khi đó, nàng vừa thẹn vừa cău, trong lòng thiếu chút nữa hận chết Hồ trắc phi, sau đó, mặc dù nàng biết được đây là thủ đoạn Hồ trắc phi cố ý dùng để làm cho người ta chán ghét nàng, nhưng vẫn khiến nàng nhớ kỹ trong lòng, thoáng cái chính là hai đời.

Kiếp trước, chưa bao giờ Ngọc Nương muốn thừa nhận những lời ô ngôn uế ngữ kia, hể nhớ tới là cảm thấy phiền muộn, nhưng bây giờ, nàng không thể tự lừa mình nữa.

Bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên, chẳng qua lần này lại rất rõ ràng, bị Tần vương nhìn, nàng sinh ra phản ứng.

Quả nhiên, nàng thật sự như người ta đã nói....

Liên tục ngộp trong nước, cho đến khi đầu óc trống rỗng Ngọc Nương mới ngẩng đầu lên, nàng cảm lấy khăn ở phía trên chậu rửa mặt, vừa tùy tiện lau lau mặt, vừa thở phà phò.

Thẳng đến lúc này, cảm giác xấu hổ đến muốn chui xuống đất, rốt cuộc mới phai nhạt. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nàng không muốn nghĩ tiếp tại sao Tấn vương lại nhìn nàng như vậy, nói tóm lại, đời này, nàng nhất định không sẽ đi con đường cũ.

Nàng cũng không tin, nàng là nhũ mẫu của tiểu quận chúa, hẳn còn có thể cưỡng bách nàng hay sao, huống chi, Ngọc Nương biết rõ tính cách của Tấn vương, hẳn không phải là một người sẽ cưỡng bách nữ nhân.

Bên kia, Phúc Thành lên lầu hai, nghe bên trong yên tĩnh không tiếng động, thoáng trù trù một chút, vẫn là đi vào.

Hắn đã tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh mà mình có thể sẽ chứng kiến, chính là không nghĩ tới, lại sẽ thấy điện hạ nhà hắn y phục chỉnh tề, ống quần vén ở trên đầu gối, hai chân ngâm ở trong chậu nước, vẻ mặt như có điều gì đó suy nghĩ.

Cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chậu nước? Ngâm chân?

Lẽ nào vừa rồi đều là do hắn nghĩ nhiều?

Nhưng nếu là hắn nghĩ nhiều, vì sao Tô nhũ mẫu lại có bộ dáng như vậy.

Phúc Thành có một loại ảo giác phản ứng không kịp, đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên nghe Tấn vương hỏi: "An Vĩnh tỉnh giấc?"

Phúc Thành không hiểu, vô ý thức đáp: "Tiểu quận chúa rất ngoan, ngủ rất ngon."

Tấn vương khẽ híp đôi mắt hẹp dài, tiểu nhũ mẫu này thật lớn gan, thế nhưng dám lừa hắn!

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Hôm nay, lại là Ngọc Nương và Ngọc Yến cùng nhau trực đêm.

Trước lúc Tiền nhũ mẫu và Vương nhũ mẫu đến, bỗng nhiên Ngọc Yến nói hôm nay cho Ngọc Nương nghỉ một ngày, buổi tối không cần đến trực, sáng ngày mai hãy đến.

Ngọc Nương hơi kinh ngạc nhìn nàng: "Phát sinh chuyện gì? Sao Mụ ma lại không cho ta trực đêm?"

Đang dọn dẹp giường chiếu, Ngọc Yến cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Sao có thể cứ để một mình người trực đêm, gần đây tiểu quận chúa cũng không nháo đêm nữa, lúc nào cũng để một mình người chịu thiệt, thật sự là thấy không được."

"Nhưng mà"

Ngọc Yến vỗ vỗ cái gối mềm đặt xuống đầu giường, đứng thẳng lên, có hơi bất đắc dĩ nhìn nàng: "Không phải là ta nói người, người quá hiền lành, hai người kia không lên tiếng thì người cũng không lên tiếng, ban ngày hai người họ chăm sóc hầu hạ một mình tiểu quận chúa, bên cạnh còn có mấy người giúp đỡ như vậy, còn người, thức suốt đêm, ban ngày còn bận tâm đến đây mắt xa bụng cho tiểu quận chúa, sai bảo người khác cũng không chịu làm theo! Cho nên ta thương lượng qua với mụ ma, để cho người và Vương nhũ mẫu cùng Tiền nhũ mẫu lần lượt thay phiên, ngày mai người trực ban ngày, đêm nay để cho hai người họ thức."

"Thật ra ta không sao, ta thật sự thích trực đêm....."

Ngọc Yến quay đầu lại cười, liếc nàng, rõ ràng là không tin lời nàng nói.

Đúng vậy, ai tình nguyện thức đêm, buồn ngủ cũng không dám chớp mắt.

Trên mặt Ngọc Nương lộ vẻ xấu hổ, Ngọc Yến tiện thể ngồi xuống mép giường, nói với nàng: "Thật ra cũng không chỉ vì người, thời gian trước tiểu quận

chứa nháo đêm, lần qua lần lại đến người ngã ngựa đổ, không có biện pháp nên tất cả mọi người cũng chỉ có thể cùng nhau chịu đựng, hiện tại, nếu vẫn chỉ có một mình người trực đêm, ta và Ngọc Thúy tất yếu phải phân ra một người cùng thức với người, trong viện này, từ trên xuống dưới nhìn giống như chỉ có một tiểu chủ tử, kì thực việc cũng rất nhiều, một người không thể trông nom hết, còn làm phiền ma ma phải trấn giữ, ma ma đã lớn tuổi, sớm không còn quân sự, sao có thể để cho lão nhân gia mệt mỏi như thế, vì vậy, lần lượt trực là thỏa đáng nhất, ba người các người thay nhau trực đêm, ta và Ngọc Thúy cũng có thể nghỉ ngơi một chút."

Đều nói thành thế này, tất nhiên Ngọc Nương cũng không thể nói gì nữa.

Nàng có thể nói là nàng thực sự không muốn trực vào ban ngày hay không?

Mấy ngày nay, Tấn vương đến Tiểu Vượt Viện rất nhiều lần, dù phần lớn thời gian ban ngày Ngọc Nương ở trong phòng ngủ, nhưng không chỉ một lần nghe thấy hạ nhân nói Tấn vương đến.

Không hiểu sao, nàng có chút chột dạ.

Nàng nhớ tới hôm đó, nàng cái khó ló cái khôn, lấy có tiểu quận chúa khóc, hốt hoảng mà chạy, khi ấy Phúc Thành có mặt ở dưới lầu, có phải đã bị Tấn vương biết rõ là nàng lừa hấn hay không?

Ngọc Nương nghĩ, không biết Tấn vương có dự định trừng trị nàng hay không, nhưng suy đoán này hoàn toàn không thông, Tấn vương thân là người lớn nhất toàn bộ Tấn vương phủ, hoàn toàn có thể bởi vì nàng lừa hấn mà trừng phạt nàng, thậm chí có thể đuổi nàng ra khỏi phủ, đích xác là không đáng phí sức như thế.

Ngọc Nương lại nghĩ đến ánh mắt của Tấn vương hôm đó, không biết có phải hấn có ý đồ gì với chính mình hay không.

Nhưng lại thay đổi suy nghĩ, với thân phận của Tấn vương, làm sao có thể nhớ thương một quả phụ?

Không phải Ngọc Nương tự hạ thấp mình, mà do thế thiếp trong hậu viện của Tấn vương có ai không phải là quốc sắc thiên hương, luận dung mạo hay nhân phẩm, người nào cũng vượt xa nàng ngàn dặm.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra điều gì, Ngọc Nương cũng chỉ có thể học đà điều, cái gì cũng không thềm nghĩ nữa, nên như thế nào đến thời điểm đó sẽ biết. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Sự việc đã được quyết định, đổi thành Ngọc Nương hầu hạ vào ban ngày, chưa nói ban ngày tuy bận rộn một chút, nhưng xác thực là thoải mái hơn so với ban đêm. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương trực ngày đầu tiên, Tấn vương không có xuất hiện.

Nàng quả quyết là mình nghĩ nhiều.

Ngày đầu tiên không đến, nhưng ngày thứ hai Tấn vương lại đến.

Tiểu quận chúa vừa ngủ, giờ này đúng là bé nên ngủ, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vừa xoa xoa đôi mắt vài cái, Ngọc Nương đã nhìn ra bé buồn ngủ, ôm bé vào lòng, đi tới đi lui dụ dỗ dễ dỗ, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, tiểu quận chúa đã ngủ.

Ngọc Thúy khen nàng có bản lĩnh dỗ hài tử, đổi lại là Tiền nữ mẫu hay Vương nữ mẫu còn phải lần qua lần lại nửa ngày, bỗng nhiên nghe tiếng thình an mới vào trong viện, nghe động tĩnh hình như là Tấn vương đến, hai người vội vã đi ra ngoài nghênh đón.

Quả nhiên là Tấn vương.

Hôm nay, thoát nhìn Tấn vương tuấn mỹ khác thường, một thân cảm bào thêu hoa văn bằng chỉ bạc lấp lánh, trên đầu đội mũ xanh ngọc, Tấn vương cực ít mặc loại màu sắc nhẹ nhàng khoan khoái này, cũng bởi vì vậy, xem ra phá lệ chói mắt, giống như núi xa mây mù, lại như từng đợt sóng biển cuộn cuộn.

Ngọc Nương thoáng hoảng thần, vội vàng theo Ngọc Thúy khom gối hành lễ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương bước vào trong phòng, Phúc Thành theo sát ở bên cạnh.

"Tiểu quận chúa vừa ngủ, ma ma ở đông sương." Ngọc Thúy cung kính nói với Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương gật đầu, nhìn tiểu quận chúa trên giường một cái, thật ra, nói là nhìn tiểu quận chúa, Ngọc Nương lại cảm thấy hấn là đang nhìn mình, không hiểu sao, ngay lúc ánh mắt hấn lướt qua, nàng chính là cảm thấy dừng lại ở trên người nàng trong chớp mắt.

Trong lòng Ngọc Nương co rụt, nhút nhát rũ mắt xuống.

Sắc mặt Tấn vương lạnh nhạt, gật đầu với Ngọc Thúy, quay người đi ra ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không phải rời khỏi, mà là đi lâu hai.

Đối với chuyện này, Ngọc Thúy chẳng hề kinh ngạc.

Bởi vì lâu hai vốn là dành cho Tấn vương, thỉnh thoảng Tấn vương sẽ qua đây, mặc dù chiếm đa số là buổi tối, nằng hơi do dự, không biết có cần đưa trà lên cho điện hạ hay không, lâu hai này, không có người phân phó là không cho phép tùy tiện đi lên.

Đang lúc Ngọc Thúy nói chuyện này cùng Ngọc Nương, Phúc Thành thản nhiên từ bên ngoài đi vào.

"Tô nhũ mẫu, đi pha trà cho điện hạ, Quân Sơn Ngân Châm, đừng pha sai."

Lời này của Phúc Thành không chỉ khiến Ngọc Thúy kinh ngạc, cũng làm cho Ngọc Nương thập phần kinh ngạc, bởi vì công việc pha trà này, ở tình huống có nha hoàn, có thể nào cũng không tới phiên một nhũ mẫu đi làm.

Nhưng Phúc Thành đã lên tiếng, Ngọc Nương cũng không dám phản bác, chỉ có thể đi pha trà bung lên lâu hai.

Dường như Phúc Thành không có ý đi lên lâu, nhìn hắn cười cười nói chuyện cùng với Ngọc Thúy, trong lòng Ngọc Nương có cảm giác xấu.

Quả nhiên, vừa lên lâu, nằng đã thấy Tấn vương ngồi ở phía sau thư án, ánh mắt của hắn có chút u ám.

Cũng không biết là ảo giác của nằng hay là như thế nào, rõ ràng Tấn vương là đang nhìn sách chứ không phải nhìn nằng, sao nằng lại cảm thấy trên trán hắn tựa như có con mắt.

Tìm Ngọc Nương đập như hươu chạy, nhìn không được muốn sờ tóc và xiêm y của mình, đáng tiếc, hai cánh tay đều bị khay trà chiếm, cũng chỉ có thể cứng đờ bung trà đi qua.

Càng đến gần Tấn vương, trên trán và chóp mũi của Ngọc Nương rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, trong lòng nằng khản trương sợ hãi, rón rén đặt trà ở trên bàn, cách Tấn vương càng gần, Ngọc Nương cảm thấy hắn càng cao lớn, nằng đứng, hắn ngồi, thế nhưng hai người lại ngang bằng nhau.

Thấy Tấn vương không cử động, Ngọc Nương thở phào nhẹ nhõm.

Đang muốn thối lui đi xuống, lại nghe Tấn vương ho nhẹ một tiếng.

Vô ý thức, nằng co rúm người lại, hai tay xoắn cùng một chỗ, sít sao nắm chặt. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không cần giương mắt, Tấn vương cũng nhìn thấy từng ngón tay nhỏ bé trắng xanh kia, đột nhiên trong đầu hắn xuất hiện một hình ảnh - - -

Hôm đó, trong chậu nước, bàn tay của nằng vẩy nước một cái lại một cái rửa chân cho hắn.

"Không có lời gì nói với bản vương?"

Trong lòng Ngọc Nương kêu khổ, thầm nghĩ, quả nhiên tới rồi.

Nhưng như vậy ngược lại khiến trong lòng nằng không còn bất ổn nữa, quả nhiên hắn nhớ kỹ chuyện mình đã lừa hắn, chứ không phải là chuyện khác.....

Giọng nói của nằng nhỏ mà yếu ớt: "Xin điện hạ thứ tội, hôm đó không phải nô tỳ cố ý lừa ngài, thật sự là nghe lầm, cứ cảm thấy giống như tiểu quận chúa đang khóc, tôi chùng đi xuống mới phát hiện tiểu quận chúa không có khóc, đều là lỗi của nô tỳ."

Đây là không đánh đã khai?

"Người sai cái gì?"

"Nô tỳ không nên giúp điện hạ rửa chân đến một nửa lại bỏ mặc ngài, càng không nên đi xuống thấy tiểu quận chúa không có thức giấc, sợ bị phạt mà không dám đi trở lên."

"Nói như thế là về tình có thể tha thứ?"

Ngọc Nương vội vàng gật gật đầu.

Tấn vương nhìn về phía nằng.

Hôm nay tiểu nhũ mẫu lại ăn mặc ra vẻ người lớn, một thân xiêm y màu nâu, rộng rãi thùng thình, nhìn không ra dáng người, vẫn chải búi tóc, trước kia lộ ra vầng trán trơn bóng, hiện giờ lại che giấu toàn bộ, nhìn như nằng cố ý làm như vậy.

Dựa theo triều đại Đại Kiền, theo tục lệ dân gian, phụ nhân đã kết hôn không được để tóc mái.

Nhưng nằng thì tốt rồi, vì cố ý che trán nên để tóc phủ ở trước trán, sử dụng dầu bôi tóc giữ cố định, nhưng bởi vì tóc mái loại này không dễ tạo kiểu, tâng tóc mái này của nằng thoa rất nhiều dầu bôi tóc, bóng loáng bắn ra bốn phía, khiến người nhìn cảm thấy chướng mắt.

Thoạt nhìn giống bà tử làm việc vặt trong phòng bếp, kì thực, sau khi gặp qua cảnh đẹp kia, làm sao nằng có thể giấu diếm được 'tuệ nhãn như đuốc'

của Tần vương.

Hắn chỉ cảm thấy, phung phí của trời.

Tần vương có phần kinh ngạc với ý nghĩ này của mình, nên biết, trước giờ hắn cảm thấy thân thể phụ nhân là khiến cho người ta buồn nôn nhất, chẳng qua hắn lại vì tiểu nữ mẫu này mà phá lệ lần nữa.

Cũng do chút dị thường kia, Tần vương lại càng xác định, nhất quyết phải biết rõ ràng chân tướng.

"Nếu muốn bản vương không trách tội, ngươi...." Tần vương chậm rãi nói. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương chột sững sờ.

"Ngươi cời xiêm y ra."

Hả?

Ngọc Nương kinh ngạc đến tận óc cũng đều quên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tần vương, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, nhìn một cái đã không bỏ sót chút gì, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi khẽ nhếch, giống như là nhìn thấy kỳ cảnh gì đó.

Trước đến giờ, Tần vương chưa bao giờ là một người phóng khoáng, nghiêm túc mà nói, hắn cực ít lời, lại chú trọng thể diện, dù sao cũng là hậu duệ hoàng tộc tôn quý, là long tử phượng tôn, tôn quý đến mức không thể tôn quý hơn, muốn từ trong miệng của hắn nói ra loại lời đùa giỡn nữ nhân lương gia (gia đình lương thiện), quả thực, so với trông thấy người trần trườg chạy ở trên đường còn đáng sợ hơn.

Dù sao, kiếp trước Ngọc Nương và Tần vương ở cùng một chỗ rất nhiều lần, hắn cũng chỉ vờn vờn nói lác đác mấy câu, còn lại đều là những từ ngữ trong lúc ý loạn tình mê ở trên giường, mà đến khi xuống giường, hắn trở lại là một bộ dáng đứng đắn, lạnh như băng, tựa như một vị thần không nhiễm bụi trần.

"Điện hạ, ngài không thể như thế....." Cái miệng đỏ hồng run rẩy hồi lâu, Ngọc Nương mới khó nhọc nói: "Như thế thì có khác gì với những tên ác bá ức hiếp lừa dối nữ nhân, có khác gì....."

Nghe vậy, Tần vương cười nhẹ.

Là cái loại vô cùng cuồng ngạo kiêu căng, khinh bỉ xem thường hết thảy, lại xen lẫn vài phần cao cao tại thượng, mắt nhìn bao quát chúng sinh mà mỉm cười, không che không giấu, tựa như nghe được chuyện cười ở dưới trần gian. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Xác thực, Tần vương chưa hề làm ra hành động ác bá bức gian nữ nhân lương gia, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không làm ra loại sự tình ý thế hiếp người khác, nên biết, với loại thân phận và địa vị của bọn họ, cái mà sau khi sinh ra họ biết đầu tiên, đó chính là cái gọi là "Thế" (thế lực), mà đã là long tử phượng tôn, tự nhiên là áp đảo phía trên đông đảo chúng sinh, chẳng lẽ đó không phải là "Thế".

Đặc biệt là Tần vương, khi hắn còn nhỏ Đức phi đã qua đời, hoàng tử trong cung mất đi thân nương đúng là còn không bằng nô tài, từ nhỏ Tần vương đã biết mượn "Thế" như thế nào, hiểu được dựa vào "Thế" đi uy hiếp những nô tài kia, cùng với làm sao để đạt được nhiều "Thế" hơn, tìm cách để một ngày nào có thể đứng sừng sững ở trên đỉnh cao kia.

Vì thế, Tần vương không phải là ác bá, hắn chỉ là ác bá cao cấp mà thôi, là tổ tông của nhóm ác bá.

Có điều, để hắn thật sự làm ra những cử chỉ như mấy tên ác bá phổ phùng, đúng thật là làm khó hắn.

Tần vương nghĩ trong đầu, ác bá đường phố ức hiếp lương dân như thế nào, không phải là hắn muốn liên tưởng, mà do tiểu nữ mẫu thú vị trước mắt này, biểu hiện của nàng chính là như thế.

Đáng tiếc, Tần vương suy nghĩ hồi lâu, cũng không thể thông suốt loại bản lĩnh kia, hắn quyết định bỏ qua, dựa theo biện pháp của mình.

"Cời xiêm y của ngươi ra, đừng để bản vương nói lại lần thứ hai!"

Tác giả bát quái:

Tần Vương: Nam nhân chết, nàng là quả phụ? Bản vương chết? Nàng tự đếm xem, chẳng qua chỉ mới có hai mươi hai chương, nam nhân của nàng đã chết người thứ bao nhiêu?

Ngọc Nương: (vẻ mặt vô tội, gờn ngón tay, chính là không nói lời nào)

Tần vương: Bản vương đây sẽ cho nàng biết, rốt cuộc nam nhân của nàng có phải đã chết hay không..... (Đằng sau lược bỏ hơn vạn chữ.....)

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Không thể không nói, Ngọc Nương thật sự bị dọa sợ, bỗng chốc mặt nàng trở nên trắng bệch.

Vô ý thức, nàng phủ phục trên mặt đất, dáng vẻ tựa như để Tấn vương tùy ý đòi lấy, nhưng đồng thời nàng cũng nghĩ đến Tiểu Bảo.

Nàng nhớ tới kiếp trước, Tiểu Bảo không còn thân nương, có lẽ bé bơ vơ không nơi nương tựa, ở Diêu gia nhận hết mọi sự khinh bỉ của Lý Thị, nếu như nói người khiến Ngọc Nương cảm thấy thực sự có lỗi nhất trên đời, chính là nhi tử mà cả hai đời đều làm cho nàng không thể không bỏ lại.

Tiểu Bảo không thể không có thân nương, nàng không thể chết được, vì vậy nàng không thể giẫm lên vết xe đổ, lại đi làm thiếp cho Tấn vương.

Đồng thời, trong đầu Ngọc Nương cũng có chút thanh tỉnh, có cảm giác hình như mình sa vào một loại mê chướng, rõ ràng, nàng là chính đáng hợp tình hợp lý đến vương phủ làm nhũ mẫu, chuyện gì nàng cũng làm cực kỳ tốt, không để người nào có thể bắt bẻ, dựa vào cái gì lại cho rằng nhất định mình phải y theo Tấn vương mới là đúng.

Nàng cũng đâu có bán mình cho Tấn vương phủ, cũng không phải là thiếp của Tấn vương! Nàng chỉ là một nhũ mẫu mà thôi!

Quả nhiên, là do di độc (độc còn sót lại) ở kiếp trước ảnh hưởng quá sâu, không riêng thân thể, thậm chí là cả tư tưởng của nàng.

Đột nhiên, Ngọc Nương có cảm giác thanh tỉnh như bị gội nước lên đầu, bất giác sống lưng thẳng tắp, cũng không giữ tư thế phòng vệ che ở trước ngực nữa, mà hai tay tự nhiên buông xuống.

Tấn vương cho rằng Ngọc Nương quyết định không đấu tranh nữa, hân hân lòng thỏa dạ, đồng thời không khỏi lại nghi hoặc, không biết có phải tiểu nhũ mẫu này đang mềm nắn rắn buông hay không, cố ý treo ngược khẩu vị của hắn?

Hắn đã từng gặp qua dạng nữ nhân loại này không chỉ một lần, một bộ thà chết không theo, dáng vẻ không khuất phục quyền thế, nhưng trên thực tế, chẳng qua chỉ là ngoài mặt ra vẻ mà thôi, đều là chiêu số.

Ở trong cung, chiêu số loại này thật sự là quá nhiều, Tấn vương nhìn mãi cũng thấy ngán. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bỗng nhiên hứng thú của hắn có phần giảm bớt, hắn không biết tâm tình này của mình do đâu mà có, nhưng hắn cũng không muốn tìm hiểu.

Với hắn mà nói, trước đến giờ, không phải là nữ nhân có đến hay không, mà là hắn có muốn hay không.

Muốn, thì phải có được.

Thậm chí Tấn vương còn nghĩ, nếu như nữ tử này thật sự có thể làm cho bệnh nghiện của mình biến mất, hắn cho nàng một đời vinh hoa thì có sao đâu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Giống như Lưu Xuân Quán vậy.

Sắc mặt Tấn vương lại lạnh lên, híp mắt nhìn Ngọc Nương đang suy tư gì đó, nàng lại không có phát hiện ra.

Với Tấn Vương mà nói, chẳng qua chỉ là một câu nói, một sự việc mà thôi.

Nhưng với Ngọc Nương, lại không khác gì một hồi nhân sinh đảo điên.

Từ nhỏ, tính cách của nàng đã nhu thuận, từng có rất nhiều người chủi rửa nàng là hồ ly tinh, là đứa hồ mị tử, kì thực, Ngọc Nương là một cô nương hết sức thành thật, không phải là người có tâm nhãn như vậy.

Nàng sinh ra ở Tấn Châu, trưởng thành cũng ở Tấn Châu.

Mà ở Tấn Châu, Tấn vương là vua, là trời.

Lời hắn nói, đối dân chúng Tấn Châu, không khác gì thánh dụ.

Bởi vì loại tư tưởng này, từ khi Ngọc Nương vào Tấn vương phủ, nàng không hề nảy sinh bất kỳ tâm tư phản kháng nào.

Đối với Tấn vương phi, nàng cũng như vậy.

Vì thế, đối với Tấn vương, lại càng là như vậy.

Nhưng lúc này đây, nàng lại không muốn thuận theo, nàng đã chết một lần, không muốn lại chết lần thứ hai.

Ngọc Nương ngẩng đầu lên, nhìn về phía nam nhân gần trong gang tấc kia, khi ánh mắt nàng chạm đến gương mặt tuấn mỹ của đối phương, nhìn không được, đồng tử co rút một trận, cái loại cảm giác không thể hô hấp đó bất ngờ ập tới, làm cho nàng sinh lòng hoảng hốt.

Nhưng trong đầu vẫn còn chút thanh tỉnh, nàng chưa hề quên mình đang đối mặt với tình cảnh gì, lựa chọn ra sao.

Nàng khẽ mím môi, cúi đầu xuống cực thấp, giọng nói run run, nhưng vẫn cố gắng chế mình phải nói ra.

"Điện hạ, xin thứ tội, dân nữ vô pháp nghe theo mệnh lệnh của ngài, dân nữ chính là phụ nhân đã có chồng, mặc dù trượng phu đã qua đời nhưng dân nữ còn có ấu tử, cũng không dự định tái giá, đến vương phủ làm việc cũng là vì đường dục ấu tử trưởng thành, ngài anh minh thần võ, quang minh lỗi lạc, uy nghi bao trùm khắp sơn hà, chắc hẳn sẽ không cường bách một nữ lưu đau khổ đáng thương yếu đuối....."

Không thể nghi ngờ, Tấn vương là đang buồn bực, nhưng loại buồn bực này không quan hệ tới cái gì khác, cũng có khả năng là vì tôn nghiêm của nam nhân, cùng với thân phận và địa vị bị khiêu chiến nên thẹn quá hoá giận, nhưng nhiều hơn là một loại quần bách xen lẫn khó xử.

Hắn đường đường là hoàng tử của Đại Kiền, thân vương tôn quý, với thân phận và địa vị của hắn, lại càng được nữ nhân trong thiên hạ vừa lòng hợp ý, hiện tại lại bị một nữ mẫu cự tuyệt.

Còn là bị cự tuyệt dưới tình huống như vậy, chính mình mô phỏng theo những tên ác bá có ý đồ "Nam nhân lừa dối ức hiếp nữ nhân", mà đối với phương lại là thà chết không theo.....

Nhưng nhìn dáng vẻ của đối phương, không hiểu sao sự buồn bực này lại không cánh mà bay, bởi vì hắn có thể nhìn ra nàng có bao nhiêu sợ hãi, sợ đến mức cả người đều đang run rẩy.

Thật đáng thương.

Bộ dáng của Ngọc Nương xác thực rất đáng thương, nhìn như trấn định, thực ra chỉ là bề ngoài, nếu nhìn kỹ có thể nhìn ra, đến tận cùng là nàng có bao nhiêu căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tay run run, môi run run, thậm chí hàng lông mi đen nhánh cong cong kia cũng đang run nhè nhẹ, khóe mắt phấp phồng, làm cho người ta có cảm giác giống như chỉ trong chốc lát nàng sẽ òa khóc lên.

Cũng bởi vì vậy mà khi nàng nói xong những lời này, rõ ràng lời lẽ chính đáng hợp lý, cương liệt thà chết không từ, ngược lại làm cho người ta có loại ảo giác cầu xin thương xót, tựa như một con thỏ nhỏ đang đối mặt với con sói đang có suy nghĩ muốn ăn tươi nuốt sống mình, rõ ràng phản kháng là vô dụng, nhưng vẫn giơ lên bộ móng vuốt không sắc bén để uy hiếp.

Khiến người ta cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, lại thương cảm trong lòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương khẽ mím đôi môi mỏng, muốn mở miệng khiển trách nhưng không biết phải nói gì, chẳng lẽ nói người ta không coi xiêm y cho mình nhìn chính là sai, nhưng muốn Tấn vương thừa nhận bản thân sai, với tính cách của hắn làm sao có thể.

Vì vậy, hắn chỉ có thể làm mặt lạnh, che giấu sự lúng túng của mình, thậm chí là có phần quần bách, lạnh giọng nói: "Đi xuống."

Ngọc Nương nhìn không được run lên một cái, ấn ngực, chân cứng như nhũn ra đi ra ngoài.

Đến ngoài cửa, kiên trì không nổi nữa, trượt người ngồi xuống sàn.

Nàng chọc giận hắn.

Như thế, cũng tốt.

Ngọc Nương chậm rãi đi xuống lầu, sợ bị người khác nhìn ra dị thường, nàng cố ý xoa nắn mặt hai cái, hít sâu một hơi, sau đó mới đi đông gian.

Đông gian rất yên tĩnh, Phúc Thành không có ở đây, Ngọc Thúy ngồi ở mép giường nhìn tiểu quận chúa đang ngủ say.

Nhìn thấy Ngọc Nương đi vào, theo bản năng Ngọc Thúy ngẩng đầu lên nhìn nàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Ồ, Phúc nội thị đâu?" Ngọc Nương giả bộ điềm nhiên như không.

Ngọc Thúy đáp: "Phúc nội thị đi tịnh phòng (phòng tắm)."

Ngọc Nương gật gù đầu, đi đến trước giường, thấy tiểu quận chúa còn đang ngủ, đi qua bên cạnh tìm xiêm y tiểu quận chúa đã thay ra, nói với Ngọc Thúy là mang đi giặt, sau đó ôm này nọ, cúi đầu vội vã đi ra ngoài.

Ngọc Thúy nhìn bóng lưng nàng, gần như không tiếng động mà thờ dài.

Phúc Thành cảm thấy mình đã một bó tuổi mà còn làm ra loại chuyện này, đích xác rất mất mặt, nhưng đến cùng thì nhân sinh đại sự của điện hạ mới là việc lớn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hắn ở bên trong tịnh phòng chịu đựng chờ đợi nửa ngày, cho dù tịnh phòng này gọn gàng sạch sẽ không thua gì phòng ngủ, nhưng cũng khiến người ta nghẹn quá sức, trong lòng phồng tính thời gian, cảm thấy không sai biệt lắm, hắn mới từ tịnh phòng đi ra, vừa tới trước tiêu lâu, đã nhìn thấy Tấn vương lạnh lùng đi ra khỏi cửa, hắn vội vàng đi tới gần.

"Điện hạ, ngài hồi Triều Huy Đường?"

Tấn vương không lên tiếng, chỉ sai bước đi tới phía trước.

Phúc Thành liếc nhìn sắc mặt hắn, đây là không thành?

Như thế nào lại không thành? Chẳng lẽ nói điện hạ làm không lại một tiểu nữ mẫu? Hay là điện hạ không có kinh nghiệm, làm hư chuyện rồi?

Phúc Thành cảm thấy vẻ sau có khả năng lớn hơn một chút.

Hắn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cúi đầu đi theo sau lưng Tấn vương, bước chân Tấn vương rất nhanh, hắn liều mạng mới có thể đuổi kịp, thật vất vả mới chờ được Tấn vương dừng bước, quả thực hắn nhịn không được nữa, nhỏ giọng nói: "Nếu không, lão nô kêu Ám Thập đi gõ hôn mê tiểu nữ mẫu kia đưa đến phòng điện hạ?"

Tấn vương nhìn hắn, ánh mắt rất lạnh rất lạnh.

Lạnh như băng.

Lập tức Phúc Thành im bặt, bộ dạng thành thành thật thật làm chim cút.

Hắn đã im miệng như thế mà Tấn vương cũng không buông tha hắn, hơn nửa ngày tiếp theo, Phúc Thành bị Tấn vương sai bảo chạy việc như hạ nhân bậc thấp nhất trong phủ, rõ ràng loại chuyện nhỏ nhặt này sai người phía dưới làm là được, nhưng hết lần này tới lần khác Tấn vương cứ sai Phúc Thành đi.

Phúc Thành biết rõ, điện hạ nhà mình chính là bị mình làm cho tức giận, nhưng mấu chốt vấn đề là hắn cũng rất vô tội.

Một nhọc cả ngày, đến buổi tối, Tấn vương mới hừ lạnh một tiếng, tuyên cáo cực hình của Phúc Thành rốt cuộc kết thúc.

Phúc Thành lê thân thể già nua suy yếu, giao việc hầu hạ Tấn vương cho con nuôi là Tiểu Thuận Tử, vội vàng đi đến Tiểu Vượt Viện.

Hắn đi đông sương, ngồi đối diện với mục ma ma, ‘ôi nước đắng’ than thở cùng Mục ma ma cả buổi.

"Người nói điện hạ nhìn trúng Tô nữ mẫu?" Nghe vị này nói hồi lâu, bà hồi đáp một câu nghi vấn, kỳ thật Mục ma ma cũng không kinh ngạc, chẳng qua bà không ngờ lại nhanh như vậy.

Từ ngày Ngọc Nương bắt đầu đi vào sân nhỏ này, trong lòng Mục ma ma đã chú ý. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

So với Thúy Trúc tương đối nhanh nhẹn, ngược lại Ngọc Nương trầm mặc ít nói, xử sự an phận nên khiến bà chú ý, Mục ma ma ở trong cung hơn nửa đời người, biết nữ nhân dạng gì mới có thể khiến người thương yêu, hậu cung giai lệ ba nghìn, những gương mặt thật sự có thể để cho bề trên nhớ thương có bao nhiêu? Mà có thể khiến bề trên nhớ thương thì chỉ có vài dạng ưu thế mà thôi, ví dụ như dung mạo xuất chúng, ví dụ như tính tình đáng yêu, còn có dạng như Ngọc Nương, trời sinh chính là vu vật, khiến nam nhân không thể kháng cự.

Mục ma ma vốn nghĩ, cô nương xuất thân từ trong quốc công gia thì ánh mắt không tầm thường, cũng không biết từ đâu đào ra một vu vật như thế, đối với sự tranh đấu gay gắt giữa Tấn vương phi và Hồ trắc phi, trong lòng Mục ma ma biết rõ, nhưng bà không can thiệp, bởi vì, đích xác là bà đã gặp qua quá nhiều loại sự tình này, bà cũng không chấp nhận để sự tranh chấp bậc hậu trạch này dính líu đến trên thân nam nhân.

Cho dù có, cũng sẽ không phải là Tấn vương, Tấn vương do Mục ma ma nhìn đến lớn, bà hiểu rõ bản tính cùng thủ đoạn của tiểu chủ tử nhà mình.

Nhưng vô ý thức, trong lòng Mục ma ma lại hy vọng nữ nhân của Tấn vương càng nhiều càng tốt, chỉ có như thế, mới có thể sinh con nối dòng đông đúc, con cháu đầy đàn.

“Nhưng tiểu phụ nhân kia là người đã phá thân, lại có hài tử, điện hạ không chê?”

Nghe Mục ma ma nói như thế, mắt Phúc Thành loe loe sáng, cười khan nói: "Sao điện hạ có thể nói thẳng ra chuyện này với nô tài chúng ta."

Mục ma ma gật gật đầu: "Điều này cũng đúng, từ trước đến giờ điện hạ là người có chủ kiến, thật ra như vậy cũng không có gì, có khả năng ra hoa kết quả mới chứng minh được đất này phì nhiêu, so với chọn nơi đất đai cằn cỗi, dù có ra khí lực như thế nào thì hoa màu cũng sinh trưởng không tốt."

Lời này Phúc Thành không nói tiếp, hắn biết Mục ma ma nói đất đai cằn cỗi rốt cuộc là đang nói ai, còn không phải nói Tấn vương phi.

Nghĩ đến đối phương không hiểu ý của hân, hân cũng không tiện nói thẳng, chỉ liên tục ảo não ở trong lòng, hôm nay đến nhầm rồi, có mấy lời hân không thể nói rõ ra, chỉ có thể mơ hồ suy đoán, Mục ma ma là ai, ở trong cung lâu năm hơn so với hân, đạo hạnh cũng sâu hơn so với hân, chỉ sợ thông qua một chữ một câu của hân thì bà nhìn ra được gì đó rồi, vậy thì không tốt lắm.

Vì vậy Phúc Thành cũng không dám tỏ khổ nữa, thế nhưng đã quên mình đến đây để xử lý công việc, vội vội vàng vàng cáo từ Mục ma ma, gấp rút rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đề lại Mục ma ma ngồi xếp bằng trên giường la hân, mắt nhìn bóng lưng hân, không tự chủ mà nhíu mày.

Hết chương 24

[b]Tác giả có lời muốn nói[/b]

Lần này, nếu Ngọc Nương nhượng bộ, thật sự sẽ lại đi con đường cũ, nếu đã trùng sinh một đời, khẳng định là không thể đi lại đường cũ.

Còn Tấn vương, nói trắng ra Tấn vương có tâm tình này cũng là bình thường, đây là bệnh chung của nam tử sinh ra trong hoàng thất, người không đáp ứng, hân then quá hoá giận, người đáp ứng, hân hoài nghi người dụng tâm và có mục đích, cũng đừng quên Tấn vương là hoàng tử, nữ nhân muốn bầu víu cảnh cao so với chúng ta tưởng tượng còn phải nhiều hơn, mặt khác, Ngọc Nương là thế nào vào được Tiểu Vượt Viện, là Tấn vương phi đưa vào từ bên ngoài. →. →

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Xác thực, Tấn vương đúng là tức giận cả một ngày.

Con giận này, không chỉ bởi vì Ngọc Nương, mà còn do Phúc Thành không thức thời, ánh mắt lại kém.

Hân đường đường là thân vương tôn quý, còn cần cho thuộc hạ đánh ngất xiu nữ nhân đưa đến phòng của mình, không phải mất kém vậy thì là cái gì? Quả thực, lúc trước là bị Ngọc Nương nhen nhóm củi khô trên lửa, vì thế hân mới muốn thử một phen!

Hân không thể đi ức hiếp tiểu nữ mẫu kia, miễn cho không anh minh thần võ, không quang minh lỗi lạc, không uy nghi bao trùm sơn hà, dĩ nhiên là tuyển chọn bất nạt Phúc Thành độc miệng mà còn không tự biết thân.

Nhìn bộ dáng bị ngược đãi của Phúc Thành, Tấn vương cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng hân vẫn cảm thấy không thoải mái, bởi vì trước mắt hân lại chợt lóe qua gương mặt trắng bệch của tiểu nữ mẫu kia, trước và sau khi nàng rời khỏi đây, động tĩnh ở bên ngoài tất nhiên là bị Tấn vương đặt vào trong tai, không hiểu sao, tự nhiên lại sinh ra một loại cảm giác ảo não.

Lá gan của nàng quá nhỏ, khẳng định là đã bị dọa sợ, kỳ thật hân cũng đâu có muốn làm gì, chỉ muốn nhìn thử....

Nghĩ lại nhớ, sáng sớm hôm sau, Tấn vương liền phân phó người đi đến Tiểu Vượt Viện. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không chỉ Tấn vương, Ngọc Nương cũng mất hồn mất vía cả một ngày.

Một loại cảm giác không thể nói ra lời, lo sợ có người tới ra lệnh cho mình thu dọn đồ đạc rồi đi, sợ sau khi Tấn vương trở về càng nghĩ càng giận sẽ trừng phạt mình, còn có vài việc vặt lung tung khác, nàng nghĩ mãi cũng không thông. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau tỉnh giấc, Ngọc Nương nhìn mình trong gương, dưới mắt mơ hồ xanh đen.

Đáng tiếc, từ trước đến giờ nàng không dùng phấn son bột nước, cũng không có chuẩn bị những thứ này, muốn che lấp cũng không có biện pháp, cũng chỉ có thể để như vậy mà đi trực.

Da của Ngọc Nương rất trắng, cũng vì vậy mà vành mắt thâm đen đặc biệt lộ ra rõ ràng, Ngọc Yến nhìn thấy thì có hơi giật mình, biết được là do buổi tối ngủ không ngon, không khỏi cảm thán cuống quýt, nói lúc trước nàng trực đêm cũng đâu thấy thành cái dạng này, như thế nào hiện giờ không trực đêm, ngược lại ban đêm không thể an giấc.

Ngọc Nương quần bách không trả lời được, may mà Ngọc Yến cũng không nói thêm gì khác, chỉ kêu Lục Nga đến phòng bếp lấy một cái trứng gà vừa mới nấu cho Ngọc Nương ăn quàng thâm.

Thời điểm người bên Triều Huy Đường đến, Ngọc Nương chính là đang ngước mặt cầm trứng gà lẩn lẩn dưới mắt, nghe nói là người Triều Huy Đường đến, ngay tức khắc nàng sùng sốt, đến khi phản ứng kịp, lại bị bóng đèn đầu không ngớt, dưới mắt cũng hồng một mảnh.

Trứng gà rơi xuống trên mặt đất, nàng cũng luống cuống tay chân thiếu chút nữa là đập bẻ luôn cái gương.

Nàng vừa đứng lên, Lục Nga đã chạy vào vui sướng nói: "Tô nữ mẫu, điện hạ thường cho người."

Hà!

Ngọc Nương kinh ngạc.

"Còn không mau ra ngoài tạ ơn, điện hạ nói người hầu hạ tiểu quận chúa rất tốt....." Lục Nga vừa nói vừa kéo Ngọc Nương đi ra ngoài. Ngọc Yến Ngọc Thúy và tất cả mọi người đều tươi cười nhìn nàng.

Đến trong viện, một thái giám trẻ tuổi mặc áo cổ tròn đứng ở bên trong, bên cạnh còn đi theo vài tiểu thái giám tay nâng khay.

Toàn bộ Tấn vương phủ, cũng chỉ Tấn vương mới có thái giám hầu hạ bên cạnh, đều là năm đó mang ra từ trong cung.

Người này Ngọc Nương cũng nhận biết, đúng là con nuôi của Phúc Thành - Tiểu Thuận Tử, cũng là nhất đẳng đại hồng nhân (người có cấp bậc cao, có tiếng nói) ở trong Tấn vương phủ.

Ngọc Nương quỳ xuống tạ ơn, Tiểu Thuận Tử cũng không ở lại lâu, nhanh chóng dẫn người rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiền người đi rồi, người trong Tiểu Vượt Viện đều vây quanh chúc mừng Ngọc Nương, lời nói không mất tiền mua, một câu lại tiếp theo một câu.

Nếu bàn về chủ tử nào ra tay rộng rãi nhất trong toàn bộ Tấn vương phủ, không thể nghi ngờ chính là Tấn vương, hề có thể được Tấn vương ban thưởng, không có lần nào là không khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời, đặc biệt đây còn là lần đầu tiên Tấn vương thưởng cho hạ nhân, càng làm cho người ta ào ào đỏ mặt không thôi, ngay cả người bên Lưu Xuân Quán cũng nghe được động tĩnh mà chạy đến.

Trên khay che kín tấm vải đỏ, có người muốn mở ra nhìn, lại bị Lục Yêu đánh đá đuổi đi, còn có người ý vào quen thuộc với Ngọc Nương, mặt dày đòi ăn uống chúc mừng, trong nội viện âm ỉ tiếng nói chuyện ồn ào.

Thấy âm ỉ như thế, Ngọc Dung lên tiếng: "Được rồi được rồi, đều giải tán đi, để ngày khác Tô nữ mẫu mời mọi người ăn trái cây uống rượu."

Cũng không phải là ngày đầu tiên Ngọc Nương vào vương phủ, tất nhiên hiểu được quy củ bên trong phủ, thưởng thưởng, nếu hạ nhân được ban thưởng lần đầu tiên, đều phải phân ra một phần đãi mọi người ăn uống để chia sẻ, coi như là dính chút không khí vui mừng, đương nhiên nàng gật đầu liên tục phụ họa lời của Ngọc Dung, nói ngày khác nhất định sẽ mời mọi người ăn trái cây uống rượu, có thể mọi người mới giải tán.

Thúy Trúc vẫn đứng trong đám người, gò má của nàng ta gầy gò, khuôn mặt tiểu tụy, nhìn Ngọc Nương được mọi người vây quanh, vừa hận lại vừa ghen tị, nàng ta nhéo nhéo cánh tay đầy vết thương của mình, cắn răng rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Giúp đỡ Ngọc Nương bụng này nợ trở về phòng, đám người Lục Nga mau chóng đi khỏi, chỉ để lại một mình Ngọc Nương.

Đứng ở trước bàn, do dự một chút, nàng mới mở tấm vải đỏ trên cái mâm kia ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Quả nhiên, Tấn vương là người ban thưởng phóng khoáng rộng rãi nhất, một chiếc vòng vàng, một đôi khuyên tai vàng có hình trái tim rừ xuống, còn có một cây trâm cũng bằng vàng.

Sáng ngời, lóng lánh, cầm trong tay ánh chừng là rất nặng.

So với cây trâm mạ vàng cùng chiếc vòng ngọc lúc trước Hồ trắc phi thưởng cho Ngọc Nương, quả thực, Tấn vương không phải rộng rãi bình thường. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Loại ban thưởng này, nghiêm túc mà nói, Ngọc Nương đã tiếp nhận rất nhiều lần, sớm đã quen thuộc, nhưng duy chỉ lần này là khiến nàng bùng tình trong lòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng không có cuộc sai.

Tấn vương đúng là một chính nhân quân tử.

Vì thế, sau khi nàng nói ra những lời kia, hẳn không làm ra sự tình khiến người khác khó chịu, thậm chí, ngay cả giận chó đánh mèo cũng không, bởi vì hẳn là loại người một là một, hai là hai, không thể lẫn lộn thành một đoàn, cũng bởi vì biết rõ tính tình này của Tấn vương, hôm qua Ngọc Nương mới cả gan nói ra những lời kia.

Nhưng cũng chính là hiểu rõ chút ít điều này, trong lòng Ngọc Nương lại cảm thấy chua xót.

Ngoại trừ mấy thứ đồ trang sức đeo tay, trong hai cái khay còn lại là đặt xiêm y, chẳng qua Ngọc Nương cũng không nhìn kỹ liền mang đi cất, nàng cũng đâu có cơ hội mặc mấy thứ này.

phương, tổng cảm thấy phe phái đông cung tốn công tốn sức nhưng chỉ làm được một chuyện nhỏ như thế, có phần không giống lẽ thường.

Lý Mậu Thiên bày tỏ nghi vấn.

Sau án thư, sắc mặt Tấn vương lạnh buốt như nước, nhìn không ra hi vọng, tay trái vô ý thức vuốt ve cái nhẫn trên ngón tay cái tay phải, thỉnh thoảng ngẫu nhiên xoay chiếc nhẫn một cái.

Nét mặt Hắc tiên sinh tươi cười, ánh mắt lại đùng đùng, hất gơ tay vỗ một cái vào trên sống lưng đầy thịt béo của Lý Mậu Thiên, lớn giọng nói: "Là 'dưa oa tử' hán, người quan tâm hán non hay mềm làm cái gì, đồ đầu gối, nhất định là người ta có ý tứ của người ta....."

Lý Mậu Thiên lập tức quay đầu lại, suy tư tìm tòi, trong lỗ tai trong đầu đều là từng câu thuần khẩu âm đất Thục, khiến người nghe vô cùng phí sức.

"Mọi việc đều có ý nghĩa của nó, đích xác thì đối phương không cần phải tốn công tốn sức như thế....."

"Nhìn dáng vẻ kinh động như tóm được nhược điểm của người khác của người kia, thần sai sai giọt (đầu óc rối loạn), thật sự là tên 'dưa oa tử'."

Cho dù Lý Mậu Thiên có ngốc, cũng ý thức được Hắc tiên sinh khác thường, bình thường tên trướng đen này cũng không có năm sáu (nói nhiều) như thế, trừ khi.....

Trong lòng hán lộp bộp một cái, cuối cùng, ý thức được trong đó có điểm dị thường. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Từ đầu đến cuối, Tấn vương không hề chống đối đông cung, tại sao đông cung lại tốn công tốn sức làm ra một chuyện nhỏ hoang đường như thế, chứng tỏ là có ý khác, nếu như Tấn vương đã không dị nghị, điều này đã cho thấy phe phái đông cung làm như thế tất có đạo lý, nhưng rốt cuộc đạo lý đó là gì?

Chẳng lẽ là - - -

Lý Mậu Thiên không suy nghĩ tiếp nữa, hán đi theo Tấn vương cũng đã không ít năm, hiểu sâu sắc tâm chí mưu lược của vị chủ nhân này đều hơn người, gọi mấy người bọn họ là phụ tá, cũng đồng dạng là bày mưu tính kế, không bằng nói là nhặt của rơi bỏ sung, dù sao cũng chẳng có ai hoàn mỹ, đòi luôn có chuyện bất ngờ, về phần tỏ ra hào phóng độ lượng để người khác nhìn, cho tới bây giờ, Tấn vương chưa từng lộ ra sơ suất gì.

Nếu đã không còn gì để nói, lúc này Lý Mậu Thiên mới tính đến chuyện Hắc tiên sinh vừa mới mắng hán là "Thần sai sai giọt", là "Dưa oa tử", hán bắt đầu phân bác lại đối phương, thái độ rất bất khuất bất phục.

Hai kẻ dờ hoi này, đúng trời sinh một bộ dị tượng, một khi đã không nghiêm chỉnh, thập phần khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Lưu đại tiên sinh lắc lắc đầu bật cười không thôi, hán phe phẩy quạt lông trong tay, nói: "Được rồi, hai người các ngươi muốn ồn ào thì ra ngoài nháo đi, đừng ở chỗ này trở ngại mắt của điện hạ."

Hai người cũng trở nên nghiêm túc, sau khi nhất mực cung kính làm lễ với Tấn vương, liền người kéo tà áo ta, ta túm tay áo người, lúi lúi kéo lẫn nhau đi ra ngoài, mặc dù đã đi ra đến ngoài cửa, cũng vẫn có thể nghe tiếng cãi vã của hai người họ.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Sau khi hai người kia rời khỏi, Lưu đại tiên sinh lại tiến hành phân tích việc này cùng Tấn vương một hồi, trọng tâm đặt ở điểm thái tử đã thất sủng thất thế, hoàng thái tử trở thành đối tượng đáng hiềm nghi nhất.

Hai năm gần đây, xác thực thái độ của Hoàng Cảnh đế rất mập mờ, thái tử bất lực, lướt qua thái tử là hoàng thái tử, nhưng tựa hồ cũng không có khả năng, bởi vì vấn đề ở chỗ, ngoại trừ thái tử, Hoàng Cảnh đế còn có vài vị hoàng tử đang tuổi tráng niên, văn thao võ lược đều không kém người khác. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ví dụ như An vương, Vĩnh vương, ví dụ như Tấn vương.

Nhưng cũng có thể, mấy vị hoàng tử này không cam tâm nhìn một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu lướt qua mình ngồi trên vị trí kia? Nếu như là thái tử, thái tử chính là hoàng hậu sinh ra, lại là trưởng tử, xác thực hoàn toàn xứng đáng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng còn hoàng thái tử? Dù sao hán cũng chỉ là thái tử, không phải là thái tử, cho dù hán là thiếu niên thiên tài, cũng không đủ để phục chúng.

Phỏng đoán là hoàng thái tôn cũng biết thái độ của mấy vị hoàng thúc đối với hắn, chỉ sợ bọn họ sẽ không trở mặt nhìn hắn thương vị, vì thế mới ‘tiên hạ thủ vi cường’, mà trong đám phiên vương, được lựa chọn để đối phó đầu tiên, chính là hai vị có thế lực cường đại nhất - Tấn vương và Vĩnh vương, chẳng qua, chỉ là sử dụng chút thủ đoạn đơn giản đã có thể làm cho hai vị phiên vương này tranh chấp lẫn nhau, còn hắn thì ‘tọa sơn quan hổ đấu’, tâm cơ thâm trầm kia khiến người ta ghen hòng nhìn trần trối.

Cứ bàn tới thảo luận vấn đề này, tại sao hoàng thái tôn lại làm ra cử chỉ khập khiễng như thế, cứ như vậy mà khẳng định chần chẫn là có thể khơi mào sự đối địch giữa Tấn vương và Vĩnh vương?

Đến cùng thì hắn dựa vào cái gì mà có thể chắc chắn như thế?

Đây là một vấn đề không thể lẩn tránh, nhưng Lưu đại tiên sinh là ai, cử thế mà lướt qua, xem như vấn đề này không tồn tại chỉ thảo luận tới việc khác, một chữ cũng không đề cập lại việc này.

Nhưng trước khi rời đi, Lưu đại tiên sinh lại đề xuất một câu với Tấn vương “Hiện giờ Tấn vương phủ thiếu một vị tiểu công tử”, không chỉ riêng vấn đề Tấn vương có hậu vô hậu, mà là làm đại sự thì phải chu toàn mọi mặt, Vĩnh vương An vương đều có không chỉ một nhi tử, Tấn vương thì một cũng không có, đây chính là khuyết điểm lớn nhất của Tấn vương.

Lưu đại tiên sinh đi rồi, trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, mãi cho đến lúc này, sắc mặt Tấn vương mới lộ ra sự băng hàn âm lãnh.

Đột nhiên, hắn gõ nhẹ án thư, trong nháy mắt, trước mặt hắn bất thành linh xuất hiện một người.

Một nam tử có diện mạo cùng trang phục rất phổ thông.

"Cho người phía kinh thành hành động, bản vương còn nhớ thái tử trăm mê sắc đẹp, đã rất lâu chưa bước vào phòng của thái tử phi, thái tử phi đang tuổi như lang như hổ, vườn không nhà trống tịch tịch khó nhìn, tặng một nam nhân cho nàng ta, để nàng ta thật tốt mà hưởng thụ, hình như hoàng trưởng tôn sắp đại hôn, cưới nữ nhi của Trần gia đúng không? Sao có thể để hắn dễ dàng như thế, quấy nhiễu hắn, còn chuyện giải được, ra tay từ trên người của đông cung hoàng trưởng tôn."

"Dạ."

Nam tử biến mất không thấy, trong thư phòng lại lần nữa khôi phục bầu không khí ngưng trọng, cho đến khi Phúc Thành đi vào từ bên ngoài.

"Điện hạ, đồ đã được đưa đến Tiểu Vực Viện."

Thật ra, theo lý thì chuyện này không cần bẩm báo lại, chẳng qua cũng chỉ là thưởng cho hạ nhân, chủ tử cần gì phải thời thời khắc khắc chú ý, nhưng người này không đồng dạng cùng hạ nhân khác, đặc biệt là còn có sự kiện lúc trước, hiển nhiên Phúc Thành cũng không rõ chi tiết trong đó.

Sắc mặt Tấn vương vốn đang lạnh ngắt như nước, nghe nói như thế, mắt đôi yên tĩnh như nước kia lay động một cái.

Đột nhiên hắn có ý nghĩ muốn gặp tiểu nữ mẫu kia, muốn nhìn xem có phải nàng cũng hiểu ý tứ của mình hay không, rốt cuộc không cần phải lo lắng đề phòng hắn nữa, đặc biệt là hiện tại tâm tình của hắn đang không được tốt, cũng muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng đồng thời Tấn vương cũng ý thức được, nếu mình xuất hiện như vậy thì có phần quá lộ liễu, vì thế hắn cúi đầu tiếp tục xem mật thư trên bàn, đến khi cảm giác không sai biệt sắp đến buổi trưa, mới mang theo Phúc Thành đi về hướng Tiểu Vực Viện.

Lúc này, bên trong Tiểu Vực Viện vừa vặn đến giờ cơm trưa, từng nhóm nha hoàn mụ mụ cấp dưới đã đi ăn, cơm trưa của hai người Ngọc Nương và Ngọc Yên cũng đã chuẩn bị xong, hiện tại tiểu quận chúa đang chơi đùa, Ngọc Nương nhường cho Ngọc Thúy đi ăn trước, dù sao, hiện giờ nàng vẫn chưa đói. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu quận chúa ở trên giường chơi đùa, tiểu hải tử tháng tuổi này đúng là đang thời kỳ hiếu động, trời nóng nực, trong phòng cũng không có để băng, Ngọc Nương chỉ mặc cho tiểu quận chúa cái yếm nhỏ, tùy ý bé ở trên giường quay cuồng, chỉ trông chừng bé không ngã xuống là được.

Nét mặt Ngọc Nương tươi cười nhìn tiểu quận chúa, trong lòng mềm nhũn, nàng nhớ tới Tiểu Bảo, tuổi của Tiểu Bảo và tiểu quận chúa không xê xích bao nhiêu, chắc hẳn hiện giờ cũng đã biết lật mình rồi.

Sự tưởng niệm giống như thủy triều vọt tới, trong lòng Ngọc Nương tràn đầy nỗi sầu não, hận không thể mọc ra một đôi cánh, nháy mắt có thể bay trở về Lâm Văn huyện để thăm Tiểu Bảo và tỷ tỷ.

Ngọc Nương đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, tự nhiên là không chú ý tới động tĩnh sau lưng, cho đến khi Tấn vương đi đến trước mặt nàng, nàng mới phát hiện trong phòng có người.

Nàng vô ý thức nhìn ra ngoài cửa sổ, trong nội viện không có một bóng người, nghĩ tới hiện tại đang là giờ cơm, đại khái là bà tử giữ cửa lại lười biếng, thật ra cũng do bình thường ít có người đến Tiểu Vực Viện, lại là ở trong vương phủ, vì thế hạ nhân nơi đây có phần thoải mái, hơn nữa, hai nha đầu Ngọc Yên Ngọc Thúy cũng không phải là loại người đối đãi hà khắc với người khác, khó tránh khỏi có người trộm lười mảnh mung.

Nàng khom gối hành lễ, không dám ngẩng đầu lên.

Trong lòng nghĩ tới phần thưởng buổi sáng, lại càng không xác định, lúc này Tấn vương tới để làm gì.

"Bản vương đến nhìn tiểu quận chúa một chút." Tấn vương ho nhẹ, nói.

Ngọc Nương vội vàng gật đầu.

Ấn quy củ, chủ tử đến là phải dâng trà, nhưng hiện tại trong tiểu lâu không có ai, Phúc Thành cũng không có xuất hiện, Ngọc Nương thập phần hoài nghi lời Tấn vương nói đến nhìn tiểu quận chúa, chỉ có thể co quắp đứng ở nơi đó mờ mịt suy tư.

Trong phòng rất yên tĩnh, ánh mắt hai người giống như đều đang nhìn tiểu quận chúa vui vẻ đến quên cả trời đất, không ngừng lật qua lật lại trên giường, kì thực lực chú ý đã có phần bay xa.

Ngọc Nương ngẫm nghĩ một lát, mới nhỏ giọng nói: "Nô tỳ cảm ơn điện hạ đã ban thưởng."

Tấn vương không thể không "Ừ" một tiếng, dừng một chút, mới nói: "Người hầu hạ tiểu quận chúa có công, bản vương nên thưởng cho người sớm hơn."

Đây coi như là đảo lộn trắng đen?

Xem như sự kiện hôm đó không có phát sinh?

Ngọc Nương đã hiểu ý Tấn vương, bây giờ lại nghe Tấn vương nói lời này, trái tim liên tục lơ lửng trong không trung cuối cùng có thể buông xuống.

Thậm chí còn có chút tung tăng như chim sẻ, nàng thành công, có lẽ nàng thật sự có thể an ổn cho đến khi tiểu quận chúa lớn thêm chút nữa, sau đó thuận lợi lãnh bạc trở về nhà.

Nghĩ tới chuyện này, Ngọc Nương không khỏi liếc nhìn Tấn vương.

Tấn vương cao lớn vững chãi, sống lưng thẳng tắp, hai tay bắt chéo sau lưng, sắc mặt như đóng băng nhìn tiểu quận chúa, rõ ràng gương mặt tuấn tú kia vẫn giống như ngày xưa, hầu như không có nét biểu cảm dư thừa gì khác, nhưng bởi vì chút mềm mại trong ánh mắt làm cho gương mặt giảm bớt đi sự sắc sảo.

Tấn vương như thế này, Ngọc Nương chưa bao giờ thấy qua.

Thậm chí, nàng mơ hồ có chút hâm mộ tiểu hài tử thiên chân vô tà trên giường kia. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng nghĩ, đại khái trên đời này cũng chỉ có tiểu quận chúa mới có thể làm cho Tấn vương rút đi sự băng hàn trên gương mặt, toàn tâm toàn ý che chở nữ nhi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương cảm thấy tiểu nữ mẫu này có chút ngốc, hẳn đã đến cả nửa ngày, cơm thì không nói tới, ngay cả trà cũng không có một giọt.

Hắn đang suy nghĩ, rốt cuộc là ai dạy nàng quy củ.

Vì vậy, Ngọc Nương lại phát hiện hàng mày anh tuấn của Tấn vương nhíu lại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương nhíu mày nhìn thật đẹp mắt.

Ngọc Nương đã nhìn thấy nhiều người nhíu mày, hoặc là lộ vẻ thập phần hung ác, hoặc là chỉ nhíu thành nếp nhăn trên trán, thậm chí, có người nhíu mày đến ngay cả mắt cũng thay đổi hình dạng, nhiều nếp nhăn dóm đó ở một chỗ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng duy chỉ có hắn, lông mày đen bóng, màu không đậm không nhạt, tựa như bức tranh thủy mặc bị mưa bụi bao phủ, chân mày không quá sắc bén, ngược lại có phần nhu hòa, khi hắn nhíu mày, ấn đường chỉ khẽ vằn thành một chút đường cong, thoạt nhìn không phải là nhíu mày, nói cau mày thì chuẩn xác hơn.

Bỗng nhiên Ngọc Nương nhớ tới một bài thơ:

‘Mỹ nhân vén màn châu

Khuya ngồi nhàn mày ngài

Mắt đắm lệ mộng lung

Không biết lòng hận ai.’

Nghĩ xong, nàng có cảm giác mình thật sự quá đại nghịch bất đạo, sao nàng có thể so sánh Tấn vương với nữ nhân? Nhưng nghiêm cẩn nhìn kỹ, Tấn vương trưởng thành cực kì quá mỹ, so với nữ nhân còn đẹp hơn.

Ngọc Nương có cảm giác mình biết rõ một sự thật, vì sao lúc nào gương mặt của Tấn vương cũng lạnh lùng, phải nói là lạnh như băng, bởi vì bộ dáng hắn rất dễ nhìn, nếu như bộ dáng nhu hòa hiện tại bị ngoại nhân chứng kiến, hẳn làm sao còn có thể uy hiếp người trên dưới vương phủ, thống lĩnh tướng sĩ biên quan chống cự mạn di.

Ngay khi suy nghĩ của Ngọc Nương tiêu tán, Tấn vương đã sớm nhìn qua, hiển nhiên hắn cũng phát hiện tiểu nữ mẫu đang nhìn lên hắn.

Loại ánh mắt này Tấn vương chẳng hề xa lạ gì, nói nghiêm túc, hắn đã bị rất nhiều người nhìn như thế, nhưng chưa bao giờ có người nào nhìn hắn với loại ánh mắt này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không có tính kế, không có dụng ý, không có những thứ hỗn tạp kia, mà là cực kỳ đơn thuần, tựa hồ nhìn chính là bản thân hắn, chứ không phải Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong nháy mắt, ánh mắt này khiến Tấn vương có chút mờ mịt, nhưng hắn cũng chưa kịp suy nghĩ sâu xa, đã bị cắt đứt.

Hóa ra, ban nãy Phúc Thành không đi vào cùng Tấn vương, một là do biết điều, hai là đi gọi người.

Sau đó Ngọc Yến Ngọc Thúy đi vào liền quỳ trên mặt đất.

Hai nàng cũng là người từ trong hoàng cung đi ra, quy củ bên trong hoàng cung cực kỳ nghiêm cẩn, trước kia, thời điểm còn ở Triều Huy Đường, đại khái quy củ không sai biệt lắm cùng với trong cung, nhưng từ lúc đến Tiểu Vực Viện, có khả năng thật sự là nhân tân thành quen, lại dễ phát sinh chuyện trong cửa ngoài cửa đều không có người canh giữ, điện hạ tới mới hậu tri hậu giác (~ phát hiện thì đã muộn).

Dựa theo thói quen xử lý công việc của Tấn vương trong thời gian qua, Ngọc Yến và Ngọc Thúy đều không thể thiếu mười roi hình phạt, thế nhưng lần này, hắn chỉ nhân nhạ nói một câu “Không thể tái phạm”, rồi cho các nàng đứng lên. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Yến Ngọc Thúy vẫn còn sợ hãi trong lòng, nhìn sắc mặt các nàng mơ hồ có chút tái nhợt, Ngọc Nương có phần không rõ vì sao các nàng lại sợ thành dạng này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Kỳ thật Ngọc Nương cũng sợ Tấn vương, nhưng nàng biết rõ, Tấn vương không phải là người loạn phát tỳ khí, tùy ý giận chó đánh mèo người khác.

Tấn vương vẫn chưa dùng cơm trưa, Ngọc Yến lui xuống an bài.

Phòng bếp bên kia chuẩn bị cực kỳ mau, chỉ mất thời gian một chung trà, bữa trưa đã được dọn lên.

Bữa trưa được dọn ở đông gian, Tấn vương dời bước đi qua.

Lúc này, Ngọc Nương cũng rất đói bụng, là nữ mẫu nên càng mau đói, nói đói là đói, một khi đói thì còn cào, chính là bụng đói kêu vang.

Nàng nghĩ, hiện giờ Ngọc Yến Ngọc Thúy đều ở đây, có người hỗ trợ trông chừng tiểu quận chúa, nàng có thể đi ăn cơm trưa, vì thế lặng lẽ nói một câu với Ngọc Thúy, dự định rời đi.

Nàng cho rằng hành vi của mình không ai chú ý, thực ra, hết thảy đều rơi vào đáy mắt người khác.

"Nếu Tô nữ mẫu không bận việc gì, vậy giúp hầu thiện đi." Phúc Thành nói. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Hai tay của Phúc Thành nắm nhau ở trong tay áo, ra dáng lão thần đứng ở sau lưng Tấn vương.

Hắn mặc một thân y phục may bằng vải gấm màu xanh ngọc, đầu đội mũ cánh chuồn, chân mang giày đen, bên hông rủ xuống một cái ngọc bội hình con doi màu xanh, tướng mạo hắn nhìn cũng chừng ba mươi tuổi, kì thực, Ngọc Nương biết rõ Phúc Thành đã hơn bốn mươi, chẳng qua thái giám đều có da mịn thịt mềm, vì vậy tướng mạo mới có vẻ trẻ hơn tuổi.

Ánh mắt hắn liếc liếc qua hướng bên này, liền nhìn thấy Ngọc Nương đứng kê bên góc tường đang có dự định rời đi.

Thật ra ánh mắt của Tấn vương cũng đang nhìn qua bên đây, chẳng qua không có rõ ràng như Phúc Thành.

"Nếu Tô nữ mẫu đã không bận việc gì, vậy thì giúp hầu thiện đi."

Ngọc Nương ngẩng đầu nhìn Phúc Thành, vẻ mặt kinh ngạc.

Xác thực Tần vương cũng thích ăn.

Khác với những người xuất thân từ binh nghiệp, Tần vương vốn không thích món ăn mặn, món mặn cũng ăn, nhưng món chay lại được hắn ưu ái hơn, đương nhiên, nhất định sẽ có người nói, vì sao rõ ràng là thích món ăn thanh đạm, nhưng hết lần này tới lần khác lại chuẩn bị nhiều món mặn như thế, đây cũng là vấn đề có phần sâu xa, dù sao thì Ngọc Nương hầu hạ Tần vương cũng đã lâu, vì vậy mới biết, bên cạnh hắn thật sự có rất nhiều quy củ kỳ quái. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Giống như với những món ăn này, Tần vương ăn cũng không nhiều, mỗi dạng cũng chỉ ăn vài đĩa, tính ra thì sở thích của hắn rất rộng, nhưng chỉ cần nhớ kỹ một đạo lý là được, cứ lần theo ánh mắt của hắn.

Một người gấp, một người ăn, phối hợp cực kỳ đẹp.

Bên cạnh, Phúc Thành đứng đầu trong đám hạ nhân, biểu hiện đủ mọi loại giật mình, kinh ngạc, hoảng hốt.

Trong phòng thập phần yên tĩnh, tựa như chỗ không người.

Dù sao Ngọc Nương cũng đã hầu thiện cho Tần vương không chỉ một lần hai lần, vô cùng bội phục hắn, trước đến giờ, dùng thiện mà bát đĩa không hề phát ra bất kỳ tiếng vang gì, thậm chí, ngay cả âm thanh nhai nuốt cũng không có. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương lại gấp thức ăn qua, chớp mắt đã không có, nháy mắt lại không có, chính là làm cho người ta không biết tại sao lại không có.

Bỗng dưng, một trận tiếng bụng kêu bỗng vang lên, bởi vì trong phòng yên tĩnh, cho nên vô cùng vang dội.

Ngọc Nương đỏ mặt, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, nàng nghĩ, chắc Tần vương sẽ khiển trách nàng thất lễ, nào biết, căn bản hắn không nói gì, tựa hồ giống như không nghe thấy.

Tần vương lại ăn thêm vài miếng rồi bỏ đĩa bạc xuống.

"Thức ăn còn lại thưởng cho người."

Tần vương cũng không chỉ tên nói họ, nhưng trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đã nhìn sang, trừ Ngọc Nương ra, cũng không có ai nghĩ đến người khác. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng nhìn trên bàn, có món ăn gần như còn chưa động đĩa, nghi ngờ nghĩ, hôm nay khẩu vị của Tần vương không tốt?

Tần vương cũng không ở lại lâu, ném qua ăn trưa liền rời đi.

Dường như hắn đến đây chính là vì ăn bữa trưa.

Ngọc Nương được thưởng cả bàn thức ăn, bởi vì món ăn trên bàn này không tầm thường, nàng được mang trở về phòng để dùng bữa, còn có người cung kính giúp nàng mang chút ít đồ ăn thừa này trở về phòng, dọn hết lên trên bàn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Có đôi khi Ngọc Nương rất không hiểu loại quy củ này, chẳng qua chỉ là thức ăn Tần vương ăn còn dư lại, như thế nào lại phá lệ không bình thường, rõ ràng nó chính là thức ăn.

Kiếp trước Ngọc Nương không thấu hiểu đạo lý này, đời này, đại khái cũng bất lực, dù sao ăn thức ăn thừa của Tần vương cũng không phải một lần hai lần, Ngọc Nương thích ứng rất tốt, thậm chí nàng ăn ngon miệng đến mức như muốn nuốt luôn đầu lưỡi, so với trước kia nàng nhiều thêm một chén cơm, ăn đến bụng tròn trịa mới coi như xong.

Nhưng thức ăn vẫn chưa ăn hết, còn dư lại rất nhiều.

Hay là, buổi tối hâm nóng lại ăn?

Ngọc Nương yên lặng nghĩ như thế, ý nghĩ này của nàng được một tiểu nha hoàn tên là A Hạ tán thành.

A Hạ năm nay mười bốn tuổi, lại thông minh lanh lợi, nàng mới vừa vào phủ làm hạ nhân không bao lâu, là nha hoàn làm việc vặt ở phòng bếp nhỏ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng rất thích tìm Ngọc Nương nói chuyện, mặc dù tuổi tác của Ngọc Nương không lớn hơn bao nhiêu so với nàng, nhưng có lẽ là do đã trải qua một đời, nên Ngọc Nương có một loại giác thể sự xoay vần, mà A Hạ thì lại thiên chân hồn nhiên, ở hậu trạch trong vương phủ này, không thể nghi ngờ gì là một quang cảnh chói mắt khiến người ta vừa nhìn là không nhịn được mỉm cười, vì thế Ngọc Nương cũng thích nói chuyện với nàng.

Lần này, giúp Ngọc Nương thu dọn bàn chén là A Hạ xung phong nhận việc, vừa dọn dẹp cái bàn, miệng vừa lú lú nói: "Mấy món ăn này ta ướp lạnh giúp Tô nữ mẫu, chắc chắn buổi tối sẽ không hư, đến lúc ăn hâm nóng lên, lại cho ít rau xanh vào là còn có thể ăn được một bữa."

Ngọc Nương gật gù đầu: "Vậy làm phiền người."

Trong mắt Tấn vương lộ ra ý cười, đang định nói gì đó, lúc này Phúc Thành đi vào từ bên ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thấy vậy, Tấn vương khoát tay, Âm Thập đã biến mất trước khi Phúc Thành đi vào.

"Điện hạ, người bên Tư Ý Viện đến chuyển lời."

Tấn vương liếc hắt một cái.

Phúc Thành có chút do dự nói: "Người bên vương phi nói, hôm 15 là sinh nhật của vương phi, vương phi dự định thiết yến ở Tư Ý Viện, xin điện hạ nể mặt đi qua."

Hết chương 27

[b]Tác giả bát quái:[/b] Hội tiểu nữ mẫu nhãn túi

Ngọc Nương đếm tiểu kim khố của mình: Một lượng, hai lượng., mười lượng....

Ngoài cửa truyền tới tiếng của nha hoàn: "Phu nhân, điện hạ ban thưởng."

.....

"Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân, điện hạ thật sự là sủng ái ngài."

Ngọc Nương cười đến khuôn mặt cứng ngắt: "Thường, đều thường, mỗi người thưởng một trăm văn."

.....

Ngọc Nương tiếp tục đếm tiểu kim khố của mình: "Một lượng, hai lượng., mười lượng...."

Đột nhiên cửa phòng bị gõ vang, Ngọc Nương bị dọa giật mình một cái.

"Phu nhân phu nhân, điện hạ lại ban thưởng."

"Thường, bốn phu nhân rất vui, cùng vui, cùng vui...."

.....

Lại đếm lại đếm, Ngọc Nương phát hiện tiền trong rương của mình càng ngày càng ít, mỗi đầu tháng lãnh lương, chưa tới cuối tháng đã hết tiền.

Nàng đặt cho mình một cái ngoại hiệu, gọi là 'Hội nhãn túi' → → →

~~~~~

Ngọc Nương: Ô ô ô, (?? ~? ~??) hừ! Đều tại ngài, người ta không có bạc! (〃 'o`) người ta cực kỳ muốn khóc, nện ngực ngài, đại bại hoại!!! (╯^╰)S, QAQ nện ngực ngài, ngài thật đáng ghét! Tại sao ngài lại thưởng mấy thứ này nọ cho người ta, người ta muốn bạc, là bạc đó! (= ? Ω?)? Người ta nện nắm đấm vào ngực ngài!!! (?? ~???) đại bại hoại, đánh chết ngài (ツД?)!!!

Tấn Vương: Có gặp quý bản vương mới cho nàng bạc! → → →

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Vừa nghe nói là hôm 15, Tấn vương không khỏi nhú mảy.

Kỳ thật không riêng gì Tấn vương, Phúc Thành cũng lộ vẻ lo lắng: "Nếu không, hay để lão nô cho người đi chuyển lời?"

Trầm ngâm trong phút chốc, Tấn vương lắc lắc đầu.

Tấn vương phi không thích nhất là những trường hợp náo nhiệt như thế, nàng ta gả cho Tấn vương đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên nàng ta đề xuất muốn mở tiệc mừng sinh nhật, về tình về lý, hẳn cũng nên đi một chuyến. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đang nói, Từ Yên từ bên trong đi ra, đóng cửa phòng lại, cùng Chu mục kẻ xướng người họa kéo Phúc Thành đi dùng trà.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người Tấn vương và Tấn vương phi, một người nằm trên giường, một người đứng ở trước giường trù trù do dự.

Qua một hồi lâu, Tấn vương phi mới buông bàn tay đang nắm tay áo xuống, hơi khom người duỗi tay cởi y phục của Tấn vương, nài nỉ, ngón tay thon dài mảnh khảnh chỉ mới chạm vào tà áo của đối phương, tay đã bị người bắt lấy. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lại nhìn người bắt lấy tay nàng ta, chính là Tấn vương.

Đôi mắt Tấn vương trong suốt trăn trăn, đầu còn men say mới vừa rồi.

Sắc mặt của Tấn vương phi bỗng chốc thay đổi trắng bệch, nàng ta hé miệng, nở nụ cười gượng ép: "Chắc hẳn điện hạ cũng nóng nực, thiếp thân hầu hạ ngài thay quần áo."

Tấn vương lạnh lùng nhìn nàng ta, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ giễu cợt.

Tấn vương phi giả bộ không nhìn thấy, cúi đầu cởi y phục của hắn, lại bị Tấn vương vung tay gạt ra.

"Người đây là định ngay cả mặt cũng không cần? Thật sự không nghĩ tới, Từ Tuệ Như xưa nay thanh cao kiêu ngạo, cảm thấy nam tử cả thiên hạ đều do bản cũng sẽ làm ra loại chuyện như thế này!"

Tấn vương ngồi dậy từ trên giường.

Tóc của hắn hơi có chút hỗn loạn, tóc mai từ thái dương rủ xuống ở trên má, dưới ánh đèn mờ nhạt chiếu ra chút ánh sáng lơ mơ, sắc mặt hắn lại là đen tối, chất chứa nguy hiểm.

Giọng nói của hắn trong trẻo, lại hơi mang theo chút từ tính, từ đôi môi mỏng đẹp đẽ kia, mỗi một chữ mỗi một câu phát ra, đều tựa như đá tảng nặng nề, lấy tư thế không thể chống đỡ ném mạnh vào trên mặt Tấn vương phi, nghiền ép tất cả thành cặn bã.

Rốt cuộc Tấn vương phi cũng nguy trang không nổi nữa, cả người đều run rẩy, nàng ta chặt vật hơi cúi thấp đầu, sống lưng mảnh mai khẽ cong như dây cung, hồi lâu mới nỗ lực đứng thẳng.

"Nếu điện hạ đã chán ghét như thế, vậy thì mời ngài trở về." Nàng ta còn đang kiềm chế, đây là sự giáo dưỡng khắc tằn trong xương, không thể học theo hương thôn phụ nhân nơi phố phường chửi rủa.

Kỳ thật, nếu có thể lựa chọn, lúc này Tấn vương phi hận không thể xông lên xé nát Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đáng tiếc nàng ta không thể.

Tấn vương nở nụ cười, hừ một tiếng: "Như thế nào? Là người thỉnh bản vương đến, bây giờ lại đòi bộ mặt khác?"

"Đến cùng thì ngài muốn như thế nào?" Tấn vương phi siết chặt tay, ánh mắt uy hiếp nhìn trừng trừng đối phương, đáng tiếc, lại là ngoài mạnh trong yếu, bạc nhược yếu kém đến mức chỉ dám một cái đã vỡ nát.

Tấn vương cười ha hả, tiếng cười tràn trề ý tứ mỉa mai khinh thường, đồng thời còn mang một tầng oán hận lạnh như băng.

Lát sau, hắn đứng lên, liếc nhìn Tấn vương phi đang đứng trước mặt hắn: "Hỏi bản vương muốn như thế nào? Hắn là phải hỏi người muốn như thế nào mới đúng? Có phải Từ quốc công thúc giục người sinh nhi tử cho bản vương hay không, vì vậy người mới học thủ đoạn của loại kỹ nữ bên trong Câu Lan Viện, vừa là xu nịnh nịnh nọt, vừa là rót rượu cho bản vương, không phải Từ Tuệ Như người tự xưng là thuần khiết không tỳ vết, không muốn để bản vương chạm vào người sao? Vậy thì bản vương không chạm vào người, để một mình người chờ đợi! Thế nào, hiện tại lại là bộ dạng đói khát khó nhịn, lúc này hận không thể mở bắp đùi ra để bản vương sủng hạnh người?"

Ngôn ngữ của Tấn vương cay nghiệt ác độc, Tấn vương thế này là cực kỳ hiếm thấy, dường như có thâm cừ đại hận không đội trời chung cùng Tấn vương phi, mà hình như hắn cũng không để ý Tấn vương phi chặt vật yếu đuối, lại bỏ thêm một búa tạ cho bể tan tành.

"Đáng tiếc, bản vương chán ghét người."

Một câu nhẹ nhàng này, vừa như không chút đếm xỉa tới, lại tựa như lưỡi kiếm sắc bén nhất, hung hăng đâm thẳng vào ngực của Tấn vương phi, máu tươi đầm đìa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Ngài...."

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Đại khái đây là thời khắc chật vật nhất kể từ lúc Tấn vương phi chào đời cho tới nay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cái gì mà thể diện, toàn bộ tôn nghiêm đã bị phá hủy hầu như không còn.

Thật ra có một lần, đó là năm mà nàng ta vừa mới gả cho Tấn vương, thời điểm vẫn còn ở kinh thành.

Chẳng qua Tấn vương phi không muốn hỏi tương, bởi vì từ khi đến Tấn Châu, đối với nàng ta mà nói, ký ức xa xôi kia đã trở thành sự tình ở một thế giới khác. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng ta đã thay đổi, trở nên thông dong an tĩnh, cũng không hề rối rắm chuyện ngày xưa, kỳ thật có một số việc không khó khăn như trong tưởng tượng, chỉ cần thời gian trôi qua, cũng đủ khiến người ta quên hết mọi chuyện đã từng khắc cốt ghi tâm.

Nhưng không thể nghi ngờ, lời của Tấn vương giống như một lưỡi kiếm đâm ngược lại, tàn nhẫn xé rách miệng vết thương mà nàng ta chôn giấu trong nội tâm đã lâu, huyết nhục văng tung tóe, đau đến mức không muốn sống, nhiều loại tâm tình dây dưa ở trong lòng của Tấn vương phi, dần dần sinh trưởng thành đại thụ che trời, làm cho nàng ta gần như muốn nổi điên.

“Ngài cứu! Cứ đi!”

Hai mắt nàng ta đỏ bừng, sắc mặt lại trắng bệch dọa người, cả khuôn mặt đều vẩn vọ, giọng nói đè nén khắc chế, nàng ta trừng mắt nhìn Tấn vương, mang theo sự hung ác như đã bị dồn đến cùng đường.

Chứng kiến Tấn vương phi dạng này, ánh mắt Tấn vương lộ ra vẻ mĩa mai mà tràn trề thương cảm.

Trong ký ức của hắn, Từ Tuệ Như không phải như thế này, nàng ta cao ngạo tựa như một con phượng hoàng, chẳng thèm ngó tới bất kỳ người nào, cho dù đối mặt là vị hoàng tử cao cao tại thượng.

Không thể phủ nhận, khi Tấn vương vẫn còn là hoàng tử, lúc biết được Từ Tuệ Như sẽ là hoàng tử phi của mình, sâu trong nội tâm của hắn có một chút cao hứng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không chỉ vì thế lực sau lưng mà nàng ta mang đến, còn bởi vì chính bản thân nàng ta. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Từ Tuệ Như là tài nữ nổi danh nhất kinh thành, là một đóa hoa cao lãnh, rất nhiều thiếu niên tài tử ở kinh thành muốn kết hôn với nàng ta, thậm chí, ngay cả vài vị huynh đệ chưa thành hôn của hắn cũng có người nhìn trúng nàng ta, nhưng đóa hoa mỹ lệ này lại thuộc về mình, khi ấy Tấn vương còn trẻ, ít nhiều vẫn có chút tính khí tranh giành của thiếu niên.

Người khác đều không chiếm được, nhưng mình lại có được, vì vậy phá lệ không giống người thường.

Mà khi sau khi chính thức cưới về, Tấn vương mới phát hiện, có một số việc chẳng hề như hắn nghĩ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đêm tân hôn, nàng ta không muốn cho hắn đụng chạm, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy sự chán ghét vứt bỏ.

Hắn cho rằng do nàng ta sợ hãi, không muốn cưỡng bách nàng ta, mà hắn cũng có chút chướng ngại tâm lý, nên muốn cho hai bên thời gian từ từ tiếp nhận lẫn nhau. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng sau đó, một sự kiện phát sinh làm cho Tấn vương triệt để đổi cái nhìn đối với Tấn vương phi.

Không riêng gì đổi cái nhìn, thậm chí là căm ghét, thống hận.

Hắn vĩnh viễn quên không được cái ngày hắn chứng kiến hình ảnh đó, thân thể hai nữ nhân giao triền cùng một chỗ giống như giò bọ .....

Một con buồn nôn dúi núi lấp biển xông thẳng lên cổ họng, Tấn vương móc cái khăn trắng nõn từ trong tay áo ra, vừa che đôi môi mòng, mà Tấn vương phi thì hình như hoàn toàn hiểu lầm ý của hắn, nàng ta cho rằng Tấn vương là cố ý muốn kích thích nàng ta.

Bởi vì Tấn vương vừa mới nói chán ghét nàng ta.

Ghê tởm nàng ta, ghê tởm nàng ta.....

Nàng ta tự rước lấy nhục!

Nàng ta không nên có ý nghĩ như vậy!

"Ngài biến đi, rút ra ngoài!" Lúc này, Tấn vương phi cũng khắc chế không nổi nữa, khóc gầm lên như mắc bệnh tâm thần.

Hình như động tĩnh trong phòng bị người ở phía ngoài nghe được, ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa vội vàng, Từ Yên và Chu mụ mụ trầm thấp gọi, nhưng không ai để ý tới bọn họ.

Tấn vương nhìn nữ nhân chật vật trước mặt, cảm thấy có chút mất hứng thú, cũng mất luôn sự hào hứng muốn tiếp tục trả thù.

Mặt hân lạnh xuống, lại lần nữa phủ lên một tầng băng hàn, giọng lạnh đến mức khiến người ta rét run: "Từ Tuệ Như, bản vương nói lại với người một lần cuối cùng, làm cho tốt Tấn vương phi của người, đừng cố gắng khiêu chiến sự kiên nhẫn của bản vương, người làm mấy chuyện này, đủ để bản vương phế người mấy lần!"

Bỏ lại câu này, Tấn vương bước đi, để lại Tấn vương phi thân thể vô lực trượt xuống trên mặt đất, lặng lẽ chảy nước mắt.

Một trận đại loạn ngoài cửa, Chu mụ mụ vội vã chạy vào.

"Nương nương, sao vậy? Đây rốt cuộc là như thế nào?"

Từ Yên cũng đi theo phía sau bà ta, nghe thấy câu này, nàng ta mở miệng ngắt lời: "Mụ mụ, vẫn là đồ nương nương dạy trước đã, có chuyện gì lát nữa nói sau."

Chu mụ mụ gật đầu liên tục, cùng nàng ta đỡ Tấn vương phi đang ngã trên mặt đất đến trên giường. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

*****

Bước chân của Tấn vương rất gấp, cơ hồ là nhanh như gió.

Trăng sáng treo cao trên đỉnh đầu, có gió, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy mát mẻ.

Phúc Thành thở hồng hộc đi theo phía sau hắn.

Đột nhiên Tấn vương dừng bước, thiếu chút nữa Phúc Thành đụng đầu vào lưng hắn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương lại chậm rãi đi về phía trước, bước chân không nhanh không chậm, Phúc Thành cúi đầu thở dài, bước chân cũng chậm dần đi theo bên cạnh hắn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhiều hình ảnh lần lượt đan xen, sắc mặt Tấn vương cũng chợt quang đăng chợt âm u, hắn cảm thụ được trong thân thể có một cỗ hỏa khí thoát ra, trên trán cũng nổi gân xanh.

Rốt cuộc Phúc Thành cũng ý thức được Tấn vương bất thường, lo lắng kêu một tiếng: "Điện hạ?"

Tấn vương không để ý tới hắn, bước chân càng chậm, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi li ti dày đặc.

Rất nhanh, hai người đã đi đến Triều Huy Đường.

Thấy điện hạ trở về, một tên tiểu thái giám từ bên trong đi ra nghênh đón.

Giọng của Phúc Thành gấp gáp: "Sai người chuẩn bị nước."

Nói xong, vội vàng đi theo sau lưng Tấn vương vào phòng ngủ.

.....

Bật thêm của bể tắm làm bằng cẩm thạch, ước chừng hai trượng vuông, bốn góc đều có thú làm bằng đồng trấn thủ, lúc này, từ trong miệng mấy con thú kia đang ồ ồ phun nước ra ngoài.

Là nước lạnh, lạnh buốt người.

Người trong bể lại giống như bắt hỏa, tựa như đang hứng hực bùng cháy.

Dường như thân thể này được đúc bằng cẩm thạch, thon dài, cao ngất, đường cong cơ thể khít khao, vân da rõ ràng, nam tử có một đầu tóc dài đen như mực, hiện giờ đang hỗn loạn xoắn ở sau lưng, đôi mắt hẹp dài nhắm chặt, khuôn mặt tuấn tú đỏ ửng tràn đầy sự ảm nhẫn.

Phúc Thành ngồi xổm bên cạnh bể tắm: "Điện hạ, ngài tốt hơn chút nào không, nếu như không, lão nô đi gọi Lư lương y đến?"

Tấn vương cúi đầu xuống, không đáp lời hắn.

Con đầu dần dần tăng lên, có cảm giác như muốn nổ tung, Tấn vương cũng không xa lạ gì với loại cảm giác này, nói nghiêm túc, từng đợt sóng thỉnh

thoảng cuộn cuộn xông tới, bình thường nhin một chút cũng trôi qua, duy chỉ có đêm trăng tròn thì lại hết sức gian nan.

Đặc biệt là, tiện nhân kia lại hạ tình được cho hắn.

Trong rượu hân là không có vấn đề, chẳng lẽ chính là hương?

Xưa nay Tần vương luôn cẩn thận, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, chỉ vì đạt được mục đích, Từ Tuệ Như lại dùng thủ đoạn bí ối như vậy.

Khi này lúc ở Tư Ý Viện, Tần vương đã phát hiện ra bất thường.

Hơn một năm trước, từ lúc trúng độc, hắn đã quen với tư vị khi loại độc này phát tác, nhưng lần này lại hoàn toàn bất đồng, nghĩ tới bộ dáng giống như đã tỉnh trước của Chu mụ mụ, Tần vương còn có cái gì mà không hiểu?

Hắn khép hờ mắt ngồi dựa vào thành bể tắm, mượn cái lạnh buốt để giảm nhiệt độ thân thể xuống, đáng tiếc, một chút cũng không có tác dụng, trong đầu hắn bắt đầu không tự chủ được xuất hiện một vài hình ảnh.....

Đều có quan hệ cùng nữ tử.

Cho dù trong lòng hắn có chán ghét hay không thì những hình ảnh kia vẫn cứ xuất hiện, càng không ngừng vòng vèo ở trong đầu hắn, quần ma loạn vũ (~ lũ quỷ múa loạn)

Tần vương thờ hào hển kịch liệt, cảm giác lục phủ ngũ tạng cũng sắp bị nôn ra ngoài, có áp chế như thế nào cũng không được, lại phun không ra, chỉ có thể càng không ngừng nôn khan.

Đột nhiên hắn cảm thấy mình ra tay vẫn còn chưa đủ ngoan độc, nhất mạch đồng cung đều đáng chết.

Hoàng thái tôn, Từ Tuệ Như, Vĩnh vương phi.....

"Điện hạ, nếu không lão nô đi tìm Tô nữ hầu đến?" Thấy tình huống của Tần vương nghiêm trọng như thế, khi tuyệt vọng, cái gì Phúc Thành cũng có thể thử. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lỗi tại Tần vương khê động, trong đầu bắt đầu trình diễn hình ảnh có liên quan đến tiểu nữ hầu, đôi mắt nhút nhát e lệ khê nâng lên, đôi môi anh đào đỏ hồng ướt át bóng loáng....

*****

Ngọc Nương đi ngủ từ rất sớm.

Hiện tại nàng không cần trực đêm, mỗi ngày thức dậy sớm, ngủ cũng sớm.

Trong phòng có chút nóng nực, mơ mơ màng màng nàng có cảm giác mình chảy mồ hôi, từ trên giường bò dậy, đi ra phía sau bình phong dùng nước cọ xát tắm một cái, nước lạnh thấm vào người làm cho nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, nàng trở lại giường lần nữa.

Trên giường trải chiếu trúc, chỗ nàng vừa mới ngủ kia đã bị nàng nằm lâu nên rất nóng, Ngọc Nương dứt khoát đổi vị trí, quả nhiên thoải mái hơn nhiều, nàng dán sát mặt ở trên chiếu trúc, từ đầu đến cuối nàng không chớp mắt, tựa như mở to mắt nhưng cũng không phải mở to mắt.

Nàng tỉnh, nhưng ý thức cũng không rõ ràng lắm.

Vừa mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, không hiểu sao, lại cảm giác có người đang nhìn mình. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ai đang nhìn mình? Ngọc Nương nghĩ, nàng ở trong phòng một mình, không ai nhìn thấy mình, chắc là nàng đang nằm mơ.

Trong bóng tối, có người đứng lặng im ở nơi ánh trăng chiếu không tới, chỉ có một đôi mắt đỏ hồng là dễ bị nhìn thấy.

Huyết mạch bành trướng, Tần vương nhìn người trên giường, lớp vải vóc mỏng manh kia làm cho đường cong cơ thể như ẩn hiện, buộc chặt là thắt lưng, nhếch lên là mông.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ của nữ nhân ngủ, thế nhưng có thể ngủ thành dạng này, nhưng không thể nghi ngờ, đây hình ảnh khiến hắn cảm thấy rất đẹp, chứ không phải cảm thấy buồn nôn.....

Không tự chủ được, hắn bước tới phía trước, ôm lấy nơi tròn trịa kia.....

Ngọc Nương triệt để tỉnh giấc, nếu nàng không tỉnh thì xong đời.

Sau khi tỉnh táo, nàng cũng cảm giác được mình bị người ta ôm sát sao, là nam nhân, thân thể nóng hằm hập, lực đạo rất lớn, đẩy cũng đẩy không ra.

Ngọc Nương bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, mở miệng muốn gọi người.

Nhưng xác thực là nàng bị người đó ép rất chặt, lại còn là dạng tư thế này, nàng muốn há miệng cũng vô cùng khó khăn, hình như cảm giác được nàng đã tỉnh, người kia đưa một ngón tay ra mò miệng của nàng, nàng vừa định há miệng, liền bị ngón tay của đối phương ngăn chặn cái lưỡi hồng.

Ngọc Nương kinh hoàng khiếp sợ, khuôn mặt tái nhợt, có thể nào cũng nghĩ không ra, thế nhưng bên trong vương phủ lại có kẻ tặc to gan xâm nhập, còn cố tình xâm nhập vào phòng của một nữ mẫu như nàng.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nếu sớm biết sẽ như thế này, còn không bằng đi hầu hạ Tấn vương giống như kiếp trước.

Nhớ tới Tấn vương, đột nhiên Ngọc Nương cảm thấy có chút không đúng, bởi vì người đè ép nàng chỉ đơn thuần là đè nặng, cũng không có động tác khác, mũi người được mùi hương quen thuộc, nhớ rõ mùi hương quen thuộc kia, trái tim của Ngọc Nương run lên, vô ý thức nói một câu: "Điện hạ?"

Thanh âm là phát ra từ trong cổ họng, rất nhỏ, như tiếng muỗi kêu.

Nhưng lại rất dễ dàng lọt vào trong tai đối phương, dù sao thì khoảng cách của hai người gần như thế, gần như là thân thể dán chặt lấy thân thể, mà gương mặt đối phương ở ngay đằng sau gáy của Ngọc Nương.

Đối phương mơ hồ ừm một tiếng, chỉ nghe một tiếng này, Ngọc Nương liền biết, thật sự là Tấn vương.

Nhưng sao hắn lại đến phòng nàng, hắn vào bằng cách nào? Sao hắn có thể làm như vậy? Lẽ nào sau lần đó hắn vẫn tà tâm không chết, liên tục ngấp nghé mình?

Biết rõ người này là Tấn vương, mặc dù tâm tư hỗn loạn, nhưng rốt cuộc Ngọc Nương cũng không còn sợ hãi.

Nàng cũng không thể nói rõ là cảm giác gì, hình như chỉ cần là Tấn vương, cho dù tình huống nguy hiểm hơn nữa, dường như nàng cũng có thể không sợ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Điện hạ, ngài có thể xuống dưới được không? Chúng ta không thể thế này....."

"Không thể." Một giọng nam khàn khàn ngắt lời nàng một cách quyết đoán.

Ách....

Ngọc Nương vẫn còn sợ hãi, không phải nàng sợ Tấn vương đè ép mình, mà sợ là nếu Tấn vương khắc chế không được làm chuyện gì đó với nàng, vậy có phải nàng vẫn phải đi con đường cũ hay không?

Nàng không muốn làm thiếp của Tấn vương, nàng còn phải về nhà.....

"Bản vương rất khó chịu, ngươi đừng động đây....."

Khó chịu? Ngọc Nương chợt quay đầu lại nhìn, rốt cuộc nàng cũng ý thức được tình cảnh của mình - - cơ thể đối phương rất nóng, mà lại còn nóng ở một chỗ, chính là đang chống trên bắp đùi nàng....

Cho dù trong phòng rất tối, Ngọc Nương cũng biết rõ là mặt của mình chắc chắn rất đỏ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cảm giác có một tiếng âm vang rền, bị nổ thành từng mảnh vụn rơi trên mặt đất. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hắn muốn làm gì? Hắn sẽ làm gì? Sao đột nhiên hắn lại như thế này.....

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Ngọc Nương cường chế bản thân tỉnh táo lại, đồng thời nàng cũng cảm giác được đối phương có cái gì đó không thích hợp.

Nóng như vậy, dường như có thể làm cho người ta bị bỏng dưới nhiệt độ của hắn, hình như hắn cũng rất thống khổ, trong cổ họng đè nén tiếng thở gấp rất nhỏ.

Ngọc Nương đã hầu hạ Tấn vương rất nhiều lần, có lẽ nàng còn hiểu rõ phản ứng của hắn hơn so với chính hắn, bình thường hắn sẽ không như thế này, cho dù xưa nay hắn rất vội, hắn cũng không phải như thế này.....

"Bản vương trúng được, rất khó chịu...."

Cảm giác được tiểu nữ mẫu có thể giải được sự thống khổ của mình, Tấn vương cũng không muốn làm cho nàng thất kinh la to, vì vậy mới giả hoạt nói như thế.

"Người để cho bản vương ôm một lát, một lát là được....."

Nhưng vấn đề ở đây là, một lát là có thể tốt sao?

Trong bóng tối, mặt của Ngọc Nương đỏ giống như trích máu.

Nàng cũng không biết phải làm thế nào mới tốt, đẩy không ra, cũng không dám gọi người..... Không, nàng gọi cũng không được, đầu lưỡi của nàng còn bị hấn áp chế, chỉ có thể nói ậm ừ.....Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hấn trúng được? Trúng được gì? Sao lại biến thành dạng này, hấn là trúng đâm được gì đó? Là ai bỏ thuốc hấn, chẳng lẽ là Hồ trác phi?

Nhưng sao hấn không đi tìm người khác, lại cố tình tìm đến mình.

Trong đầu Ngọc Nương có rất nhiều chuyện không lý giải được.

Dường như cảm giác được nàng sợ hãi, Tấn vương xoa nhẹ đầu lưỡi ấm áp của nàng, tựa như muốn trấn an nàng, thế nhưng lại bị sự áp áp non mềm đó hấp dẫn, nhìn không được lại quấy quấy hai cái ở bên trong.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cái vật nhỏ kia cứ tránh trái tránh phải, hấn theo sát không bỏ, một khi đã đuổi theo, ngón tay liền ấn lại mà hung hăng chà đạp giày vò một phen, có cái gì đó càng lúc càng nhiều, rõ ràng là phải chán ghét, thế nhưng Tấn vương lại muốn ‘ăn’.....

Hấn muốn ‘ăn’, muốn ‘ăn’ hết, toàn bộ đều ‘ăn’ hết.

Hấn lật người nàng lại, nhìn hai gò má rúng đỏ của nàng, đôi mắt hạnh ướt át long lanh nhu thuận, hình dáng cái miệng anh đào nhỏ nhắn xinh đẹp đang ngậm lấy ngón tay của hấn, có gì đó trong suốt không chịu bị khổng chế chảy xuống từ khoe miệng của nàng.....

Hấn cúi xuống ngậm vào, hung hăng liếm mát, cảm thấy lửa nóng trong bụng rút cuộc cũng hạ xuống một chút.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương cũng không phải là hoàn toàn không có kinh nghiệm, trong quân doanh ở biên thành, một đám lớn đầu què mùa tụ tập ở một chỗ, ‘ăn mặn hay ‘tiết mục ngắn’ gì mà bọn họ chưa từng nói qua, lại còn ‘ăn mặn’ bằng miệng gì đó mà chưa nghe qua, người khác kiêng kỵ thân phận và uy nghiêm của hấn, không dám đàm luận loại đề tài này cùng hấn, nhưng hấn không chỉ nghe qua một lần.....

Biết rõ cái miệng nhỏ của nữ nhân là địa phương có thể khiến cho nam nhân vui vẻ, đó là cảnh cực lạc, tất nhiên là hấn ra sức mát.

Quả nhiên ‘ăn’ ngon, vừa mê vừa say, nếu lại nhiều thêm chút nữa thì tốt hơn.

Ngọc Nương cảm giác linh hồn nhỏ bé của mình sắp bị hút không còn, cả người đều mơ hồ, tâm thần hoảng hốt.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Có chút xấu hổ, có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là khát vọng, các loại tư vị ngọt bùi cay đắng cùng với hơi thở của hấn hỗn hợp lại cùng một chỗ, biến thành một loại độc mà nàng không rời bỏ được.....Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đầu óc nàng hỗn loạn, cảm giác mình hóa thành một vũng nước, nhưng một vài hình ảnh ‘cưỡi ngựa xem hoa’ ở kiếp trước xuất hiện ở trong đầu nàng, nàng nhìn thấy khuôn mặt của Tiểu Bảo.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương như bị sét đánh, lập tức tỉnh táo lại.

Không giống với lúc ban đầu, tay chân của Tấn vương đã bắt đầu không an phận, bàn tay xoa ngực nàng chậm rãi tăng lực, làm cho nàng cảm thấy đau.

Nàng đẩy hấn ra, căn bản là hấn không có phòng bị, rút cuộc bị đẩy ra.

Dưới ánh trăng mờ lung, Tấn vương tuấn mỹ tựa như yêu tinh, tóc dài rối tung, quần áo đã cởi một nửa, lồng ngực lộ ra hoàn toàn, nhìn xuống là quần lót, còn có địa phương đã nhô lên rất cao. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Chỗ đó của Tấn vương hùng vĩ đến cỡ nào, không có người nào rõ ràng hơn so với Ngọc Nương.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng tựa như bị phong, vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Điện hạ, không thể, không thể....."

Còn như không thể cái gì, căn bản nàng nói không nên lời.

Đôi mắt của Tấn vương híp lại nhìn nàng, trong đôi mắt hẹp dài như gợn sóng khiến người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì, nhưng ánh mắt lộ vẻ xem thường, cùng khi thể xen lẫn sự phóng túng hiềm thấy kia lại đang nói cho Ngọc Nương biết -- - đối với hắn mà nói, không có gì là không thể. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trên nét mặt của hắn ảm ảm sự không kiên nhẫn kín đáo, tựa hồ trong chốc lát sẽ nhào lên.

Bị hắn nhìn như thế, Ngọc Nương liền có ý nghĩ muốn trốn, nhưng nàng biết không thể trốn tránh, nàng phải nghĩ biện pháp.

Đột nhiên trong đầu như có một tia chớp xẹt qua, mặt Ngọc Nương càng đỏ hơn, đôi mắt lại ướt át, nàng nắm chặt tay, lo lắng đề phòng nói: "Điện hạ nói bị trúng được, nô tỳ có biện pháp có thể giải quyết."

Tấn vương khẽ nhưn mày, trên dưới Tấn vương phủ đều không thể giải quyết, nàng lại có thể giải quyết?

Ngọc Nương nhìn ra sự nghi vấn trong mắt Tấn vương, lông mi của nàng không ngừng run rẩy, nắm chặt hai tay: "Nô tỳ có biện pháp, nhưng xin điện hạ đừng muốn thân thể của nô tỳ... Nô tỳ, nô tỳ còn phải về nhà, nô tỳ còn có ấu tử ở nhà..." Vừa nói, nàng vừa muốn khóc, lại cố sức đè nén. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nước mắt trong suốt treo trên hàng mi cong vênh kia, tựa như cánh hoa dính sương sớm mai, Tấn vương nhìn chằm chằm sương sớm kia, có một loại xúc động muốn liếm sạch.

Ngọc Nương không dám chậm trễ nữa, cúi đầu, đỏ mặt, đẩy Tấn vương ngã trên giường.

Một bóng mờ nhẹ nhàng lay động, ngay cả ánh trăng trên trời cũng phải mắc cỡ che mặt.

.....

Bóng đêm yên tĩnh, tựa hồ có tiếng dế mèn kêu to lâm râm.

Phúc Thành rút cổ lại, ngồi xổm dưới bệ đá ở hành lang trước cửa phòng của Ngọc Nương, chưa thấy qua ai bí thối hơn so với hắn, chủ tử đi trộm người, hắn cũng trở thành kẻ không thể gặp người. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nên biết, nơi này chính là Tấn vương phủ, trừ Tư Ý Viện là hắn không thể tùy ý bước vào, trên dưới cả phủ này có địa phương nào mà hắn không thể đi.

Không nghe được một chút nào động tĩnh bên trong, trong lòng Phúc Thành nôn nóng bất an, hận không thể dùng móng vuốt cào phá cửa phòng.

Sợ điện hạ bị độc công tâm, sợ nếu như tiểu nữ mẫu kia dù chết cũng không đáp ứng, đến thời điểm lại nháo ra chuyện khiến người chê cười, lại càng sợ chính là ngay cả cách này cũng giải quyết không được, vậy thì thật sự là không còn cách nào.

Nghĩ tới đây, Phúc Thành lại lo âu.

Hắn nhịn không được đi xuống bậc thang, nhìn về hướng trên nóc nhà.

Trên nóc nhà không có gì cả, chỉ có mặt trăng chiếu ánh sáng bàng bạc lơ lửng trên ngói đen, Phúc Thành nhìn nóc phòng thờ dài hai tiếng, nhưng trong nháy mắt, một hắc y nhân đứng trước người hắn, đúng là Âm Thập.

Âm Thập liên tục ngồi xổm ở trên nóc phòng, chẳng qua công phu ẩn nấp của hắn quá tốt, khiến người ta nhìn không ra mà thôi.

"Bên trong động tĩnh như thế nào?"

Mặt Âm Thập không chút thay đổi, nói: "Ta không có bóc ngói."

"Tại sao không bóc?"

Phúc Thành đề ép giọng, có phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đi qua đi lại vài bước.

Âm Thập không để ý tới hắn.

"Người phải bóc ngói nhìn một chút, như vậy thì dù điện hạ có phát sinh chuyện gì, chúng ta cũng có thể sớm biết." Phúc Thành thao thao bất tuyệt.

Âm Thập mới không làm theo lời 'lão ô quy' này, đương nhiên hắn đã bóc ngói, còn nhìn thấy động tĩnh ở bên trong, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không nói ra, bởi vì nếu 'lão ô quy' trước mặt này thật sự nổi hứng tò mò, hắn không phải là đối thủ, để điện hạ biết mình lộ ra việc riêng của ngài ấy, cũng không biết sẽ thu thập hắn như thế nào.

Vì vậy mặt của Âm Thập càng thêm hờ hững, cao ngạo lạnh lùng giống như một khối băng.

Nhưng Phúc Thành là ai? Hắn cũng không ngu xuẩn, hắn hiểu rõ tính cách của Âm Thập, là ám vệ bên người Tấn vương, Âm Thập sẽ không bỏ mặc Tấn vương không quản.

Vậy cũng chỉ có một nguyên nhân - - -

"Có phải bên trong đã thành?"

Ám Thập dự định rời đi.

"Người nói mau, phải hay không?"

Vừa mới chuyển thân đã bị Phúc Thành kéo lại: "Người không nói thì hôm nay đừng hy vọng đi."

Ám Thập thấy rất phiền, ngẫm lại tình hình bên trong, cũng đã như vậy, xem như là thành đi, vì thế gật gật đầu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Phúc Thành lộ ra một nụ cười thấy rằng không thấy mắt.

Haiz, không nghĩ tới tiểu nữ mẫu kia cũng có phúc khí này, đây là phần mộ tổ tiên xuất khói xanh.

Cuối cùng cũng có một người khiến điện hạ nhà hắn có thể ‘hạ miệng’.

*****

Tầng sáng, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào trong phòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong phòng vẫn mờ tối một mảnh.

Trên giường, Tấn vương tựa nửa người ở đầu giường, mắt hơi khép, một tay vuốt mái tóc dài của người đang gối đầu trên cánh tay mình, Ngọc Nương cúi người ở bên cạnh hắn, đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt, giống như đang ngủ.

Bỗng nhiên nàng duỗi tay đẩy đẩy Tấn vương, nhưng nàng không ngồi dậy, vẫn nằm sấp ở chỗ đó, giọng nói giống như nặn ra từ trong cổ họng.

"Điện hạ, ngài nên đi, để người ta nhìn thấy thì không tốt lắm."

Tấn vương không nói gì.

Trong lòng Ngọc Nương vô cùng tức giận, hận không thể lập tức bọc hắn lại ném văng ra ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng cảm thấy mình chính là đang tự chuốc khổ, nàng chỉ không muốn để cho Tấn vương lấy đi thân thể của mình, nhưng căn bản lại quên mức độ xốc vác của Tấn vương, nàng mệt mỏi suốt cả đêm, chẳng qua vền vẹn chỉ hai lần, nhưng tay nàng miệng nàng dường như hoàn toàn không phải là của nàng, vừa mỏi lại vừa đau, đều tê cứng chết lạng cả rồi.

"Nếu để người khác nhìn thấy thì nô tỳ không có cách nào khác làm người, rõ ràng là ngài đã đáp ứng." Ngọc Nương nhin không được ngồi dậy nói.

Vấn đề là, lời nói khi ở trên giường của nam nhân có chắc chắn hay không?

Hiển nhiên là Ngọc Nương không biết đạo lý này, nàng còn muốn thuyết phục Tấn vương để hắn mau chóng rời đi, nhưng Tấn vương lại tựa như một con đại miêu đã thỏa mãn, lười biếng nằm ở nơi đó, thỉnh thoảng liếm liếm móng vuốt cào cào bộ lông, một chút ý tứ chuyển ồ cũng không có. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương cuống cuống đến mức phát khóc.

Thấy nàng gấp thành thế này, Tấn vương nghĩ tới đêm qua nàng vất vả như vậy, cũng không đành lòng tiếp tục khó xử nàng, liền ngồi thẳng dậy, nghiêng đầu nhìn nàng đang quỳ ngồi ở chỗ kia, nàng mặc xiêm y màu gỗ đàn hương, bao bọc cực kỳ chặt chẽ, nhưng cái cổ nhỏ bé trắng như bạch ngọc lại lộ ra dấu đỏ thẫm, khiến người ta nhìn không được mà nhớ tới cảnh đẹp tối hôm qua.

Nàng gắt gao siết chặt tà áo không cho hắn nhìn, nhưng chút khí lực nhỏ của nàng có thể ngăn cản hắn sao, cho nên Tấn vương chẳng những nhìn thấy, cũng đã nếm được.

Không có ghê tởm nôn mửa, ngược lại cảm thấy cực kỳ mỹ vị.

Thể xác và tinh thần của Tấn vương đều rất thoải mái, sắc mặt phá lệ bình dị gần gũi, hắn sáng khoái bước xuống giường, cầm áo ngoài khoác lên người.

Ngọc Nương không xuống giường, hơi cúi thấp đầu ngồi ở chỗ kia.

Theo lý thì nàng vốn nên hầu hạ Tấn vương mặc y phục, nhưng nàng lại không phải là hầu thiếp của Tấn vương, Ngọc Nương liên tục nhớ kỹ điều này, vì vậy nàng mới cá gan không nhúc nhích. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng chờ Tấn vương tự mình đi, nào biết Tấn vương vẫn đứng ở trước giường không xê dịch bước chân, ánh mắt đặt ở trên người nàng, làm cho nàng có phần rợn cả tóc gáy.

Ngọc Nương nuốt nuốt nước miếng, đang định nói lời gì đó, đột nhiên bị một bóng đen bao trùm, trong phòng vốn tối, nàng còn chưa phản ứng kịp, cảm giác trên mắt cá chân có cái túi gì đó, ngay sau đó Tấn vương đã rời đi.

Đội nghe được cửa bị đóng lại, nàng mới thả lỏng thân thể đang căng thẳng, vô ý thức duỗi tay mò chân của mình, trên cái túi hình chữ nhật là một sợi xích.

Nàng vén ống quần lên nhìn, chỉ thấy trên mắt cá chân mảnh khảnh trắng nõn bị đeo vào một sợi xích bằng vàng, bề rộng chừng một ngón tay, trên đó khắc hình kim long ngũ trảo. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương bị dọa sợ hết hồn.

Nàng đã gặp qua sợi xích này, bình thường được treo trên hà bao bắt ly thân của Tấn vương, có lẽ trong hà bao kia cất vật rất quan trọng, Tấn vương không cho ai đụng vào, ở kiếp trước, dù hầu hạ bên người hắn, nàng cũng không dám tùy ý đụng vào.

Về sau, có một lần dưới tình huống vô tình, Ngọc Nương mới biết được trong hà bao kia cất ấn tín của Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng sao hắn lại vòng sợi xích này ở trên cổ chân của nàng?

Mặc dù kiến thức của Ngọc Nương không nhiều, nhưng nàng biết rõ, kim long ngũ trảo này không phải là vật có thể tùy ý loạn dùng, ấn tín của Đại Kiền cũng có quy củ, kim long ngũ trảo chỉ có hoàng đế và thân vương mới có thể dùng.

Đến cùng là Tấn vương có ý gì? Là do nàng hầu hạ tốt nên mới thưởng cho nàng, hay bởi vì có nguyên nhân khác? Nhưng cứ xem như là muốn thưởng cho nàng đi, cũng không nên đường đột thưởng cho người ta loại đồ vật này.

Ngọc Nương thử cởi sợi xích vàng ra, cũng không biết do phương pháp không đúng hay là như thế nào, thế nhưng không cởi ra được, nàng kéo thử một cái, cũng không biết sợi xích này sao lại cứng như sắt đá, căn bản kéo không đứt.

Vì vậy, nàng chỉ đành bất đắc dĩ mờ mịt nhìn sợi xích vô cùng chói mắt này, thật lâu cũng không lấy lại tinh thần.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Nghe được một tiếng kết ..... vang lên, Phúc Thành đang ngồi dựa vào bệ đá ở hành lang, giật mình một cái tỉnh lại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Có thể là do ngồi chồm hổm lâu, hắn đi đứng có chút không linh hoạt, loạng choạng vấp ngã, vẫn là Tấn vương duỗi tay đỡ hắn, hắn mới đứng vững.

"Điện hạ." Phúc Thành hơi xấu hổ cười cười.

Tấn vương gạt đầu, lặng yên không tiếng động dẫn đầu đi theo lối tối qua đã đến, rời khỏi Tiểu Vực Viện. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhìn điện hạ nhà mình tinh thần sung mãn khí thế, vàng trán giãn ra, chứng tỏ rất khoan khoái thoải mái, Phúc Thành liền biết, khẳng định là tối hôm qua Tô nữ mẫu hầu hạ rất tốt, nếu không điện hạ cũng không có dáng vẻ này.

Phúc Thành cảm thấy mình là một nô tài có trách nhiệm, khẳng định phải lý giải được tâm ý của chủ tử, vì thế mới hỏi: "Điện hạ, có cần chuyển Tô nữ mẫu ra khỏi Tiểu Vực Viện hay không?" Dù sao cũng đã hầu hạ cha lại còn chăm sóc nữ nhi, không thể trộn lẫn thành một đoàn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nghe nói như thế, Tấn vương chần chờ một chút, hồi lâu sau mới nói: "Hiện tại không được."

Phản ứng của Tấn vương khiến Phúc Thành có chút giật mình, chẳng lẽ điện hạ dự định ăn xong không phụ trách? Hắn dùng loại ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng Tấn vương, mãi cho đến khi Tấn vương phát bực.

Khó có được tâm tình tốt bỗng chốc bị phá hỏng, Tấn vương nhớ tới tối qua, dáng vẻ tiểu nữ mẫu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà hầu hạ hắn.

Ngọc Nương uất ức cầu xin khiến Tấn vương rất không thể lý giải, vì để hắn không cần thân thể nàng, nàng thà rằng vất vả dùng biện pháp khác hầu hạ

hắn, cũng không muốn hắn chạm vào thân thể mình.

Nàng đang thủ tiết? Chẳng lẽ nàng vì tên nam nhân đã chết kia mà thủ thân như ngọc?

Nghĩ đến điều này, tâm tình của Tấn vương lại càng kém, cũng vì vậy mà đối với Phúc Thành càng không có sắc mặt tốt.

Chẳng qua đã quen với gương mặt lạnh của hắn, tâm tư của Phúc Thành lại không ở chỗ này, nên thật sự cũng không phát hiện ra manh mối, chủ tớ hai người thừa dịp sắc trời chưa hừng sáng, một đường lặng yên không tiếng động trở lại Triều Huy Đường.

*****

Tấn vương đi rồi, Ngọc Nương ngồi trên giường phát ngốc một hồi lâu mới đứng lên.

Nàng tháo toàn bộ đệm chăn trên giường xuống, nhìn sắc trời bên ngoài, lặng lẽ bụng này nọ đã thay đổi đi đến giếng nước giặt giũ.

Bên trong dãy nhà sau này không có một người nào, hôm nay trời vẫn còn sớm, tất cả mọi người vẫn chưa thức dậy. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương kéo nước từ trong giếng lên, đổ xuống ngâm đệm chăn vào, còn có hai kiện đồ lót của nàng bị Tấn vương túm lấy lau thân thể tối qua, cho đến khi ngâm toàn bộ vào trong nước, rốt cuộc, hương vị nói không ra lời kia mới nhạt đi chút ít nơi chóp mũi của nàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Rõ ràng không có ai, nàng lại mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, dùng sức chà xát những chỗ dính bẩn kia trong nước, lại thoa xà phòng lên mà chà xát, đang lúc giặt giũ, bỗng có người đi tới. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Là Vương mục mục và Triệu mục mục.

Hàng ngày, người trong phòng bếp nhỏ thức dậy sớm nhất, bởi vì điểm tâm phải làm xong trước khi trời sáng, như thế thì lát nữa hạ nhân mới có điểm tâm để ăn.

Thấy Ngọc Nương ngồi xổm bên giếng giặt quần áo vào thời điểm này, hai người đều hết sức giặt mình. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Tô nhũ mẫu, sao dậy sớm như vậy?"

Sớm là chuyện thứ nhất, mấu chốt là mấy thứ Ngọc Nương giặt trong chậu, người mù cũng nhìn thấy, tự nhiên khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, mới tảng sáng ai lại đi giặt giũ đệm chăn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương đỏ mặt, nhất thời tìm không ra có.

Ở trong mắt đối phương lại biến thành ‘muốn nói lại thôi’, là phụ nhân, hàng tháng đều có mấy ngày bất tiện như vậy, ngẫu nhiên làm dơ đệm chăn cũng không phải là sự tình gì hiếm lạ, tất cả mọi người đều hiểu.

Triệu mục mục bật cười nói: "Ngài cũng thật là, lúc nào giặt mà không được, hết lần này tới lần khác lại chọn thời điểm sớm thế này."

Ở một bên, Vương mục mục cũng chen miệng: "Cái này dùng nước lạnh giặt không sạch, chờ đốt lò, ta múc ít nước nóng cho ngài."

Hai người mở cửa phòng bếp, rất nhanh đã bận bịu ở bên trong, chỉ chốc lát sau, Hương Thảo và Hương Hương cũng đến, hai người thấy Ngọc Nương giặt đệm chăn sớm như vậy cũng tò về kinh ngạc vô cùng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương cảm thấy mình không nên giặt đệm chăn vào thời điểm này, quả thực chính là giấu đầu lòi đuôi, nhưng có nói gì cũng đều đã muộn, chỉ đành chống lại ánh mắt kinh ngạc hiếu kỳ của mọi người, ngồi xổm ở chỗ đó tiếp tục giặt giũ, Hương Thảo và mấy tiểu nha hoàn còn lên tiếng nói muốn giúp nàng, đều bị nàng cự tuyệt.

Có thể người khác không biết rõ, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới để cho người khác giặt loại đồ này, nàng liền có cảm giác muốn đào đất chui vào.

Thật vất vả mới giặt xong, Triệu mục mục còn đi ra giúp nàng vắt nước, mấy thứ này quá nặng quá lớn, một mình Ngọc Nương không có biện pháp làm xong.

"Hôm nay thời tiết tốt, nửa buổi sáng là khô."

Ngọc Nương nói cảm ơn Triệu mục mục, lúc bảy giờ mới trở về phòng.

Mà lúc này cũng đã đến giờ mọi người thức dậy, bên trong Tiểu Vượt Viện dần dần náo nhiệt lên. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cả buổi sáng Ngọc Nương đều là mắt hờn mắt vía, cho đến khi Hương Thảo đến tìm nàng.

Hương Thảo tìm Ngọc Nương là vì có chuyện muốn nói, Ngọc Nương nói với Ngọc Thúy một tiếng, sau đó dẫn Hương Thảo đi về phòng mình.

nặng, làm sao có thể gấp qua nữ tử như vậy.

Trước tiên không đề cập tới đối phương lớn lên như thế nào, chỉ làn da trắng nõn này thôi cũng đã đủ khiến Chu Thăng cảm thấy kinh diễm, đó là thứ mềm mại non mịn mà hắn chưa bao giờ tiếp xúc qua. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Chờ đối phương đến gần, lại nhìn khuôn mặt của đối phương, càng làm cho Chu Thăng mặt đỏ tới mang tai vội cúi đầu xuống, may mắn là thời tiết đang nóng, nên không có ai nghi vấn sắc đỏ ửng trên mặt hắn.

"Tô nữ mẫu, đây là Chu Thăng ca."

Ngọc Nương cười nói: "Chu đại ca, thật sự là phiên toái người."

"Không phiên toái, không phiền, một chút cũng không phiền." Chu Thăng ngây ngô cười ha ha, không ngừng gãi đầu mình: "Người muốn mang cái gì về nhà, đưa cho ta, nhất định ta sẽ giúp người mang trở về." Hắn vỗ ngực bảo đảm.

Ngọc Nương đưa bao đồ trong tay cho hắn, nói: "Cũng không có gì, chỉ là một chút bạc, còn có vài thân xiêm y."

Nàng nhấn nhủ vài lời, nói căn kế địa chỉ của Diêu gia hai lần, xác định Chu Thăng nhớ kỹ, sau đó mới dự định rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Nói tóm lại, vẫn là cảm ơn Chu đại ca, đây là ít bạc, coi như mời người uống trà." Ngọc Nương móc từ trong tay áo ra một khối bạc vụn, nhét vào trong tay của Chu Thăng.

Chu Thăng tựa như bị phỏng khước từ: "Thế này không được, Tô nữ mẫu khách khí rồi, thật sự không được." Nói xong, hắn sợ Ngọc Nương lại tiếp tục nhét bạc cho hắn, vội vàng ôm bao đồ bỏ chạy đi xa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Tô nữ mẫu yên tâm, nếu như người nhà của người có lời nhấn nhủ, nhất định ta sẽ gấp rút chuyển lời." Chạy cách rất xa, hắn mới hướng về phía bên này vừa khua tay vừa nói.

Thấy hắn rời đi, Ngọc Nương quay đầu nhìn Hương Thảo, nói: "Vị Chu đại ca này đúng là người tốt."

"Quả thực Chu Thăng ca là người rất tốt bụng, ngài không biết hắn...."

*****

Lần đó Ngọc Nương được Tần vương thưởng, nàng đã nói là sẽ thỉnh người bên trong Tiểu Vực Viện uống rượu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng cũng không an bài hay sắp đặt gì, đưa bạc cho Mặc mụ mụ, nhờ bà giúp đỡ an bài, thời gian đã định vào ngày hôm nay.

Buổi chiều, bên trong phòng bếp nhỏ bắt đầu chuẩn bị.

Chờ đến giờ cơm tối, ngoại trừ Vương nữ mẫu và Tiền nữ mẫu là phải hầu hạ tiểu quận chúa, còn Mặc ma ma thì không thích tham gia náo nhiệt, người bên trong Tiểu Vực Viện có thể đến đều đến. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hôm nay đúng vào ngày trăng tròn, vầng trăng tròn tựa như được treo cao cao trong bầu trời đêm, trước sân nhỏ ở dãy nhà sau đèn đuốc sáng trưng, trên đất trồng bảy ba cái bàn tròn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đồ ăn vô cùng phong phú, phần lớn đều là món để ăn cơm tối, chỉ có món thịt và rượu là dùng bạc của Ngọc Nương, do đó, tuy Ngọc Nương đưa mười lăm lượng bạc, nhưng chỉ dùng chưa tới mười hai lượng, số bạc còn dư Mặc mụ mụ kín đáo đưa lại cho nàng, nói nàng xa nhà kiếm sống không dễ, lại không có nam nhân, còn có hài tử còn trong tã lót, có thể tiết kiệm một ít thì cứ tiết kiệm.

Ngoài miệng Ngọc Nương không nói gì, kì thực trong lòng rất cảm động.

Đại khái là mấy mụ mụ này không có ai không biết uống rượu, chưa tính đến mấy tiểu nha hoàn khác, Ngọc Nương là chủ tiệc rượu này cũng bị bọn họ đổ cho mấy ly rượu.

Từ lượng của Ngọc Nương vốn không tốt, nhưng cũng uống mấy chén, từ lực cũng có chút chịu không nổi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng gấp rút viện cớ rời đi, dù sao nàng cũng ăn không sai biệt lắm.

Từ cửa hông trở lại đằng trước, không náo nhiệt giống với dãy nhà sau kia, ngoài này cực kỳ yên tĩnh, Ngọc Nương dự định múc nước tắm rửa, nhưng tưởng tượng đến cảnh náo nhiệt ở dãy nhà sau, nếu mình đi vào e rằng sẽ quấy sự hào hứng của mọi người, hơn nữa trong chậu còn hơn phân nửa nước, là buổi chiều nàng mới vừa múc, vì vậy nàng dùng nước lạnh lau người, thay một thân xiêm y rồi nằm xuống.

Mơ mơ màng màng ngủ trong chốc lát, là bị khát nước làm cho tỉnh lại, nàng gật gù kéo lê giày thêu đi tới bàn uống nước.

Mới vừa uống hai hớp, đột nhiên bị người ôm từ phía sau.

Nàng nghiêng đầu thì nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Tấn vương, con buồn ngủ cũng lập tức biến mất. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Điện hạ, điện hạ, sao ngài lại đến đây?"

"Muốn đến, thì đến."

"Ngài xem, bây giờ đêm đã khuya, ngài vẫn là mau chóng về nghỉ ngơi ....."

Lời tiếp theo bị cử động của Tấn vương dọa cho không nói ra được.

Tấn vương đi đến bên giường, ngồi xuống, bộ dáng y hệt một chủ nhân nghiêm chỉnh.

Ngọc Nương cố nhìn xuống mấy lần, nhưng nhìn không được: "Điện hạ, sự tình hôm qua là có nguyên nhân, nô tỳ mới có thể. .... Hơn nữa, hôm qua cũng đã nói xong, chỉ một lần, ngài không thể nói chuyện mà không giữ lời gì hết. ...."

Nói xong lời cuối cùng, thậm chí trong giọng nói của nàng còn mang theo tiếng nước nở.

Do nôn nóng, cũng là chuyện mà Ngọc Nương suy nghĩ trong đầu cả ngày hôm nay, cảm thấy Tấn vương đeo cho nàng một sợi dây xích quý như vậy, khẳng định là sẽ không buông tha nàng đơn giản như thế. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Quả nhiên!

Tấn vương nhử mảy: "Bản vương đã nói qua lời này?"

Ngọc Nương ngẩn ra, nghĩ nghĩ một chút, nói: "Mặc dù ngài chưa nói gì, nhưng ta đã nói qua với ngài, khi đó ngài không lên tiếng." Không lên tiếng chính là ngầm đồng ý, đây là tính cách xưa nay của Tấn vương, cũng là điều Ngọc Nương nhận thức rõ nhất.

Ánh mắt Tấn vương lóe lóe: "Bản vương không lên tiếng, chính là đại biểu bản vương không đồng ý."

Ngọc Nương thảng thốt kinh ngạc.

Đây hoàn toàn chính là đang giở trò lưu manh, tại sao hắn có thể như thế này!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Ngọc Nương tròn to mắt nhìn Tấn vương, quả thực không cách nào tin được hắn sẽ nói ra những lời vô lại như thế. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng nàng lại nhìn vẻ mặt của Tấn vương, hình như hắn không hề nói đùa.

Nàng có phần nóng nảy, đồng thời cũng nhớ tới sợi xích vàng trên mắt cá chân, có chút hốt hoảng nói: "Điện hạ, ngài anh minh thần võ, cao cao tại thượng, tiểu phụ nhân chẳng qua chỉ là một quả phụ, còn có một tiểu nhi tử, đích xác không đáng. .... Đích xác không đáng để ngài....."

Tấn vương liếc nàng một cái: "Đáng hay không đáng, là bản vương nói, không phải do người nói."

Mặt Ngọc Nương đỏ lên.

Một hồi lâu sau, nàng mới nổi lên dũng khí, nói: "Nhưng nô tỳ không muốn."

Tấn vương hí híp đôi mắt hẹp dài, liếc nhìn nàng: "Tại sao không muốn, vì nam nhân đã chết kia của người?"

Nghe nói như thế, Ngọc Nương sững sờ một cái, vô ý thức lắc đầu: "Dù sao nô tỳ, nô tỳ không muốn, ngài không thể cưỡng bách dân nữ đảng hoàng, ta không có bán mình cho vương phủ, ta là nữ nhi nhà đảng hoàng."

"Lại đây!"

"Điện hạ, ngài không thể ....."

"Người lại đây hay không?"

Bộ dáng nghiêm mặt của Tần vương cực kỳ đáng sợ, cùng với mặt lạnh thường ngày là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Ngọc Nương bị dọa đến sắp khóc, dù sao đợi nàng phản ứng được, nàng đã rất không có tiền đồ mà đi qua rồi.

Đội nàng đi đến gần, Tần vương giơ tay kéo nàng vào trong lòng, để nàng ngồi trên đùi mình, một cánh tay vòng qua thắt lưng mảnh mai của nàng, tay kia thì rất quen thuộc dẫn dắt tay của nàng luồn vào bên dưới vạt áo.

Ngọc Nương như bị phong khẽ run rẩy, muốn rút tay lại, nhưng bị người gắt gao ấn tại nơi đó. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Đã quên nói với người, được mà bản vương trúng không phải một lần là có thể giải hết." Nét mặt của Tần vương ra vẻ nghiêm túc, nhưng hành động lại không có thành thật như thế, bóp bóp bản tay nhỏ bé mủm mủm trắng nõn non mềm kia, 'mè nheo' một cái lại một cái. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mè nheo đến mức giọng của Ngọc Nương cũng run lên: "Kia, kia phải mấy lần?"

Tần vương hí mắt nhìn tiểu nữ mẩu ngây ngốc này, nói: "Đến khi tìm được giải được mới có thể giải."

"Vậy lúc nào thì mới có thể tìm được giải được?"

"Cái này không thể xác định, một năm nửa năm gì đó."

Lập tức Ngọc Nương có cảm giác mây đen che đỉnh đầu, thật lâu sau, có chút khó khăn nói: "Ngài có thể có thiệp, có thể đi tìm họ, đích thực không đáng. ...."

"Bản vương xử sự thế nào còn cần người tới dạy?"

Ngọc Nương không có chút tiền đồ nào mà im miệng ngay lập tức.

Chỉ như thế này thì hình như Tần vương cũng chưa vừa lòng, liếc nhìn Ngọc Nương vài lần, chẳng qua tâm tư của Ngọc Nương căn bản không ở đây, tự nhiên không thấy được ánh mắt của hắn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Xem ra việc này còn phải hai bên tình nguyện mới được, bỗng nhiên trong lòng Tần vương có dạng nhận thức này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hắn hắng giọng một cái, nói: "Không phải người nói là còn muốn về nhà sao? Nếu người hầu hạ tốt, một năm sau bản vương thả người về nhà."

"Thật sao?" Lúc này, trong đầu Ngọc Nương đều là suy nghĩ Tần vương không có ý định buông tha mình, tất nhiên không chú ý tới trong lời nói của đối phương có bẫy rập.

"Đương nhiên là thật." Tần vương gật đầu, ý tứ sâu xa liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới: "Không chỉ như thế, bản vương còn thưởng cho người một số bạc lớn, đủ cho người an ổn không lo qua hết nửa đời sau."

Đầu óc Ngọc Nương nhanh chóng chuyển động.

Kỳ thật nàng cũng không phải là dễ bị lừa như vậy, mặc dù nàng không thông minh, nhưng cũng không ngu ngốc, nàng hiểu rất rõ, căn bản là mình không có cách nào cự tuyệt Tần vương, sở dĩ Tần vương đối xử tốt với nàng, đại khái là do có vài phần thích nàng, cho nên mới phá lệ tha thứ, nếu nàng không thức thời mà đi quá giới hạn, nhất định hắn sẽ làm cho nàng hiểu được cái gì gọi là nổi trận lôi đình.

Nghĩ tới đây, Ngọc Nương có chút ngây người.

Tần vương có vài phần thích nàng? Đây là sự thật?

Nhìn không được, nàng liếc nhìn Tần vương một cái.

Trong bóng tối, gương mặt hắn tuấn tú như ngọc, mi dài như liễu, mắt sáng như sao, tuấn mỹ đến mức khiến nàng không dám nhìn lần thứ hai.

Tò Ngọc Nương, người ngàn lần vạn lần đừng nghĩ nhiều, chẳng qua Tần vương chỉ thích thân thể của người mà thôi, chứ không phải là bản thân người.

Nhan sắc suy tàn thì yêu thích cũng hết, hết yêu thích là đoạn tuyệt ân sủng, có lẽ hắn sẽ thích người trong vài năm, nhưng phần yêu thích đó có thể duy trì được bao lâu?

Nàng lại nghĩ tới kỳ hạn một năm mà Tần vương đã nói, chắc hẳn trong một năm này chính là kỳ thời Tần vương cảm thấy mới mẻ, chờ này trận vui thích này qua đi, có lẽ hắn cũng sẽ không còn đặt mình ở trong lòng.

Đã như vậy - - -

"Nếu chỉ là như vậy, nô tỳ đáp ứng ngài, nhưng ngài có thể, có thể - - -" Nàng cắn răng, quyết tâm hung ác nói: "Đừng để người khác biết chuyện này"

được không? Nô tỳ chỉ muốn làm tốt công việc của mình, không muốn người khác biết. ...."

Tần vương im thin thít không nói lời nào, mặt cũng không lộ ra biểu tình gì, ánh mắt u ám như vực sâu không thấy đáy. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương nhìn mà tim đập thình thịch, nhưng đây đã là ranh giới cuối cùng của nàng, nếu như bị người khác biết rõ chuyện này, chẳng khác nào nàng lại đi con đường cũ giống kiếp trước lần nữa, cho đến bây giờ, nàng vẫn còn không biết là ai hại chết nàng ở kiếp trước, nàng không muốn lại bị chết oan chết uổng.

Kỳ thật, từ hôm qua phát sinh chuyện này, trong lòng Ngọc Nương đã biết rõ, nàng trốn không thoát. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nếu đã trốn không thoát, dứt khoát nên như thế nào thì cứ như thế đó, chỉ cần nàng đợi đến lúc Tần vương mất hứng thú đối với mình, chắc hẳn rồi đi không phải là việc khó.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, nàng không thể có danh phận.

Đúng vậy, nàng không thể có danh phận, không có danh phận nàng sẽ không bị trói buộc, treo cái danh tiếng nữ nhân của Tần vương ở trên thân, nàng cũng chỉ có thể ở lại bên trong Tần vương phủ, ngay cả muốn nhìn Tiểu Bảo một cái cũng phải lén lút lút.

Trong mắt thế gian, ý nghĩ này quả thực rất kinh thế hãi tục, nhưng sống hai đời, Ngọc Nương sớm đã ném sau ốt cái gọi là ‘Miệng lưỡi thế gian’, điều mà nàng đã từng rất quan tâm. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Dù sao, thân thể này vốn đã không còn trong sạch, cho ai mà không là cho? Nàng chỉ muốn an an ổn ổn ở vương phủ đợi hết một năm, sau đó về nhà trông coi nhi tử qua hết kiếp này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tần vương không nói gì, bỗng nhiên Ngọc Nương có cảm giác dựng cả tóc gáy.

Cũng không biết là do nguyên nhân gì.

Ngay khi nàng dự định nói thêm gì đó, đã thấy Tần vương nhếch môi cười: "Có thể, bản vương đáp ứng ngươi."

Nụ cười này tựa như trăm hoa đua nở, lại giống như vạn điều (chim) riu rít trong sớm mai, tuần mỵ mê người nói không nên lời.

Lập tức Ngọc Nương không suy nghĩ tiếp vì sao vừa rồi mình lại có loại phản ứng đó, cũng như tại sao Tần vương lại đáp ứng sáng khoái như thế.

Có lẽ nàng cũng rõ ràng, vì vậy nàng cũng không muốn suy nghĩ sâu xa.

*****

Ngọc Nương có cảm giác dường như không có cuối cùng, nàng đã giúp Tần vương thư giải một lần, nhưng chưa tới một khắc hẳn lại kéo tay nàng qua.

Nhìn hấn nhắm mắt, trên trán hấn đầy mồ hôi, ánh mắt Ngọc Nương không khỏi dời xuống phía dưới. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Chỗ đó, tay của nàng đã bị ma sát đến phát đau.

Thực ra đây mới chỉ là lần tiếp theo, bản thân Ngọc Nương đã chuẩn bị tốt, chẳng qua Tần vương lại không có một chút ý tưởng khác, hình như hẳn chỉ ưa thích tay của nàng.

Đương nhiên cũng không chỉ có tay của nàng, hấn cũng sẽ ‘ăn’ cái miệng nhỏ của nàng, hôn mút hỗn độn làm nàng phát đau, thậm chí, ngẫu nhiên sẽ ‘ăn’ chỗ khác vài ngum, ‘ăn’ đến tham lam ham muốn, ở kiếp trước, cũng không phải hẳn chưa từng ‘ăn’, chẳng qua Ngọc Nương cảm thấy thẹn thùng đối với việc này, vì thế, hiện giờ nàng cũng không quá kinh ngạc. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng chỉ có thể thôi, nhiều hơn lại không có.

Ngọc Nương sâu sắc cảm thấy không thể lý giải, nàng còn nhớ, kiếp trước Tần vương không phải như vậy. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đột nhiên hấn ngừng động tác lại, lúc này Ngọc Nương mới thu hồi tâm tư hỗn loạn.

Trong bóng tối, Tần vương khẽ nhàu mày nhìn chằm chằm địa phương nào đó, dường như có chuyện gì nghĩ mãi không xong, theo ánh mắt hấn, Ngọc Nương nhìn sang, lúc này mặt càng đỏ hơn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đỏ mặt, nhưng nàng vẫn muốn nhìn, nghiêm túc mà nói, kiếp trước chưa nhìn qua mấy lần, cũng chỉ ở thời điểm hầu hạ Tần vương tắm rửa, vội vã quét qua vài lần.

Thật dọa người!

"Điện hạ ....."

Hình như Tấn vương cũng buông tha, thò tay kéo Ngọc Nương qua, Ngọc Nương còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy sống mũi cao cao thẳng tắp của hắn áp đến gần, thoáng chốc đôi môi mỏng đã dán lên nàng.

Xưa nay Ngọc Nương là người có tính tình rất mềm mại, hắn muốn hôn thì cho hắn hôn, nụ hôn của Tấn vương cường thế lại dồn dập, giống như muốn nuốt luôn người vào bụng, đặc biệt là lúc này, dường như hắn mang theo một loại cảm xúc hung dữ, tựa như có thứ gì đó cần cấp bách thư giải nhưng lại không thể thư giải được, Ngọc Nương cảm thấy thất lung sắp bị hắn bóp gãy, chỉ có thể vô lực vịn bả vai dày rộng của hắn.

Bởi vì dán sát, lại cảm thấy vật đó của hắn hùng vĩ, Ngọc Nương im lặng không lên tiếng di chuyển sang bên cạnh một cái, lại chuyển một cái, muốn cách xa hắn một chút, nhưng mới vừa di chuyển hai cái đã bị hắn bắt trở về, hình như Tấn vương cũng thấy như thế này càng thú vị, hắn đúng là nâng nàng tới gần hơn.

Híz.....

Hai người cũng không nhìn được mà hít vào, lúc này Ngọc Nương duỗi tay muốn đẩy hắn ra, hắn nhất định không cho, vẫn cứ gắt gao ấn nàng, khí lực của Ngọc Nương không bằng hắn, chỉ đành để mặc hắn, lại bị vật nóng bỏng của hắn làm cho run bắn lên, hình như Tấn vương cũng thấy rất thú vị, nên cứ như vậy mà bắt đầu điên lên, linh hồn nhỏ bé của Ngọc Nương bị cơn điên của hắn làm cho bay lên chín tầng mây.

Hai khắc sau, Ngọc Nương mềm nhũn tựa như không xương, nước mắt chảy ra, môi dưới cũng bị cắn nát, Tấn vương lại ra sức một cái, cuối cùng ngừng lại, Tấn vương gắt gao nhắm chặt hai mắt, hô hấp nặng nề, qua một hồi lâu mới cúi đầu nhìn nàng, thấy hai gò má nàng ửng hồng, khuôn mặt cùng cái cổ trắng như ngọc đều thấm mồ hôi, vài sợi tóc lộn xộn dán ở trên trán, nhìn cực kỳ chướng mắt, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng hơi bị sưng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hắn giờ tay đẩy mấy sợi tóc lộn xộn kia ra, lại dùng ngón tay xoa xoa cái miệng nhỏ đỏ tươi, sau đó mới buông nàng ra, quay người thu thập chính mình.

Nhìn bóng dáng đưa lưng về phía mình, Ngọc Nương cũng chống thân thể mềm yếu đứng lên, đi ra sau bình phong dùng nước lau thân thể, sau đó cúi váy lụa ra thay xiêm y sạch sẽ, tay siết chặt cái váy lụa kia, nàng cũng không dám nhìn, lập tức nhét vào đằng sau chậu nước rửa mặt. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Chờ Ngọc Nương đi ra, Tấn vương đã nằm ở trên giường.

Hắn vẫy vẫy tay với nàng, nàng liền đi qua, vừa mới ngồi xuống đã bị hắn kéo vào trong lòng, bàn tay của Tấn vương vuốt vuốt lưng nàng, nói: "Người rất tốt."

Thiếu chút nữa Ngọc Nương đã bị sắc nước miếng, tâm tình có chút quý dị.

Như thế này đã nói là rất tốt, có phải kiếp trước trong lòng Tấn vương khen nàng lên đến trên trời hay không? Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nghĩ nghĩ một chút, Ngọc Nương quyết định, hắn nói tốt thì là tốt đi, nếu Tấn vương cảm thấy không sai, nói nàng hầu hạ tốt, vậy chờ một năm là nàng có thể về nhà.

Ngày kế, trời còn chưa sáng, Tấn vương đã đập năng sớm lạng lẽ rồi đi giống như lần trước, nhưng lần này, ngay cả Phúc Thành cũng không mang theo.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Tấn vương đi rồi, Ngọc Nương thấy sắc trời còn sớm, dự định ngủ thêm một lát.

Nàng thực sự rất mệt mỏi, liên tục hai đêm đều ngủ không đủ giấc.

Vậy là ngủ quên luôn thời gian, cho đến khi có người gõ cửa phòng của nàng.

Cốc cốc.....

Lúc nghe được tiếng động, là lúc Ngọc Nương đang nằm mơ.

Nàng mơ thấy một năm sau, quả nhiên Tấn vương cho nàng trở về nhà, còn thưởng cho nàng một khoản bạc rất lớn, nàng mang bạc về nhà, gặp lại tỷ tỷ, tỷ phu, cùng Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đã biết đi, còn biết gọi nương, Ngọc Nương cực kỳ vui vẻ, cười đến đôi mắt cong cong. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, nàng vừa lên tiếng vừa đi mở cửa, lại nhìn thấy Tấn vương đứng ở bên ngoài, tay dắt một nam hài giống hần như đúc.

Nam hài nhí kia rõ ràng lớn hơn so với Tiểu Bảo, còn gọi mình là nương, nàng sợ hết hồn, vội nói mình không phải là nương của bé, nàng chỉ sinh một đứa nhỏ là Tiểu Bảo, nam hài nhí ngồi dưới đất khóc òa lên, mặt Tấn vương đen như mực, nói nàng không có lương tâm, thế nhưng ném bỏ phụ tử bọn họ mà chạy mất.

Ngọc Nương cảm thấy rất oan uổng, trong lòng còn đang ngẫm nghĩ đây có phải là âm mưu quỷ kế của Tấn vương hay không, đúng lúc này, nghe thấy tiếng đập cửa bùm bùm. ....

Từ trong giấc mộng Ngọc Nương tỉnh lại ngay lập tức, chảy một thân mồ hôi lạnh, nàng còn có chút hoảng hồn chưa thanh tỉnh hẳn, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài sắc trời đã sáng choang. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng tỉnh táo ngay tức khắc, vội vàng đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là A Hạ.

"Tô nữ mẫu, ta thấy ngài chưa dậy, vì thế đến gọi ngài."

Ngọc Nương vội hỏi: "Giờ nào rồi?"

A Hạ sững sờ, cười nói: "Còn chưa tới giờ trực của ngài đâu, bởi vì thấy ngài không đi ăn điểm tâm, ta mới đến đây gọi ngài."

Ngọc Nương lập tức thở ra một hơi: "Hôm qua ta ngủ muộn, đúng là đã quên thời gian."

A Hạ liếc nhìn nàng một cái: "Không trách được, ta thấy vành mắt của ngài hồng hồng, đúng rồi, miệng của ngài bị làm sao vậy?"

Ngọc Nương vô ý thức sờ sờ môi, rõ ràng xúc cảm không giống bình thường, còn có chút nhói nhói như kim châm, nàng che miệng cười cười nói: "Người không nói ta còn không phát hiện, chắc là bị muỗi chích, có hơi đau." Nói xong, nàng vuốt vuốt cánh môi: "Không nói với người nữa, ta phải mau chóng dọn dẹp một chút, tránh cho lát nữa đi trễ."

A Hạ gật gù đầu: "Vậy được, ta đi bụng điểm tâm tới cho ngài." Tiếp theo, nàng cũng không để cho Ngọc Nương cơ hội cự tuyệt, bỏ chạy mất.

Ngọc Nương bật cười lắc lắc đầu, quay trở vào phòng.

Nàng đi tới trước gương, mặt mày của nữ tử trong gương tràn đầy vẻ biếng nhác, thoạt nhìn không phát hiện, nhưng nhìn kỹ có thể thấy ý xuân nơi khóe mắt, vành mắt hơi hồng hồng, môi sưng đỏ, càng lộ ra vẻ kiêu diễm ướt át khiến người ta hận không thể bước tới cắn một cái. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương vội vuốt vuốt mặt, đi ra phía sau bình phong.

Bởi vì thời tiết nóng bức, buổi tối dùng nước không tiện, thói quen của Ngọc Nương là thích đặt hai cái thùng gỗ ở trong phòng, một cái chứa đầy nước, cái kia chính là để đựng nước tắm, mỗi ngày sẽ đổi một lần, Ngọc Nương mở thùng gỗ chứa nước sạch ra, bên trong còn nửa thùng nước, liền múc nước đổ vào chậu rửa mặt.

May mắn là trong phòng có nước, nếu không, hai đêm nay Ngọc Nương không biết phải làm sao bây giờ, cũng không thể hơn nửa đêm đi múc nước về phòng rửa mặt, làm vậy khiến nàng cảm thấy khó khăn chết đi được.

Nghĩ tới đây, không biết tại sao lại nghĩ đến chuyện phát sinh tối hôm qua, mặt của Ngọc Nương đỏ tới mang tai, chính mình sờ cũng có thể cảm giác được mặt nóng đến cỡ nào.

Rửa sạch mặt lại súc miệng, Ngọc Nương đi đến trước bàn trang điểm chải tóc, cầm mái tóc dày đặc đen nhánh trong tay, cuối cùng vén thành một búi tóc ở sau ót, dùng một cây trâm gỗ cố định lại, vốn nàng còn muốn chải tóc mái, ngẫm nghĩ một hồi cảm thấy quá phiền toái, khi ấy là không muốn người khác chú ý đến mình, hiện giờ chuyện nên phát sinh cũng đã phát sinh, tựa hồ cũng không có gì phải giấu giếm gì nữa.

Ngọc Nương vừa chải đầu xong, A Hạ đã bụng khay điểm tâm đi đến.

Điểm tâm rất đơn giản, cháo trắng cùng với bánh bao nhân nấm hương cải xanh, còn có một đĩa dưa muối và rau xào.

Ngọc Nương nói cảm ơn A Hạ.

A Hạ có phần kinh ngạc nhìn nàng: "Tô nữ mẫu, thật sự không phát hiện, hóa ra ngài xinh đẹp như vậy?"

Ngọc Nương vô ý thức sờ sờ mặt mình, hơi thẹn thùng cười cười: "Thật không? Sao ta không cảm thấy."

A Hạ gật đầu liên tục: "Đương nhiên, ta thấy sau này ngài đừng chải tóc mái nữa, quả thực khiến ngài rất khó coi." Thậm chí còn hơi xấu xí, lời này A Hạ không có ý nói.

"Thì ra là như thế, ta lại không chú ý, về sau sẽ không chải."

A Hạ lại nói hai câu cùng nàng, sau đó mới rời đi.

Ngọc Nương đi đến bàn ăn điểm tâm.

Nàng ăn rất nhanh, bởi vì thời gian không nhiều, hơn nữa nàng cũng rất đói bụng, cúi đầu ngẩng đầu đã ăn xong, nàng dọn dẹp cái bàn, bung chén đĩa đi đến phòng bếp nhỏ, sau đó mới đi đến tiểu lâu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lúc đến vẫn muộn một chút, nhưng cũng không có ai nói cái gì, xưa nay Ngọc Nương là người rất chịu khó, mấy ngày nay tất cả mọi người đều nhìn trong mắt, tất nhiên sẽ không vì nàng ngẫu nhiên chậm trễ một chút mà có ý kiến với nàng.

Tiền nhũ mẫu và Vương nhũ mẫu nhanh chóng rời đi, lưu lại Ngọc Nương cùng với Ngọc Yến Ngọc Thúy, sau đó Ngọc Yến có việc đi ra ngoài, chỉ còn lại nàng và Ngọc Thúy.

Lúc này, Lục Yêu đi đến, nói: "Phúc tổng quản đến."

Theo tiếng nàng nói, Phúc Thành cũng đi đến, hần tới hỏi thăm tiểu quận chúa thay cho Tần vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Thúy không suy nghĩ nhiều, bởi vì đã mấy ngày điện hạ không đến đây, chỉ có Ngọc Nương suy đoán trong lòng, rất sợ Phúc Thành nói ra cái gì đó, bởi vì hôm kia nàng cũng nghe thấy động tĩnh phía bên ngoài, biết đêm đầu tiên Tần vương đến là Phúc Thành liên tục canh giữ ở cửa, vì thế thời điểm đối mặt với Phúc Thành, nàng cảm thấy chột dạ vô cùng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nào biết, lần này Phúc Thành đến xác thực là nhìn tiểu quận chúa, hỏi chút ít chuyện tiểu quận chúa ăn được không ngủ ngon không. Ngọc Nương mới yên lòng.

Phúc Thành kêu Ngọc Thúy đi rót chén trà cho hần, sau khi Ngọc Thúy rời khỏi đây, hần cười tùm tùm nhìn Ngọc Nương, nói: "Tô nhũ mẫu, điện hạ bảo ta tới đưa vật này cho ngài."

Nói xong, hần móc từ trong tay áo ra một cái lọ sứ nhỏ.

"Được này trị ngoại thương rất tốt, cũng có thể bôi ngoài miệng, ăn vào cũng không sao."

Ngọc Nương đỏ mặt tía tai, ngay cả đầu cũng không có ý nâng lên, áp ứng nhận lấy: "Cảm ơn Phúc tổng quản."

Phúc Thành nhìn nàng, càng nhìn càng thuận mắt, cười hơ hơ nói: "Không có gì phải cảm ơn, vậy gia ta đi đây."

Phúc Thành đi ra bên ngoài, đúng lúc gặp được Ngọc Thúy bưng trà đến.

"Phúc tổng quản, trà của ngài."

"Không uống, gia ta còn có việc."

Ngọc Thúy bưng trà vào, nói với Ngọc Nương: "Phúc tổng quản này cũng thật là, sao ngay cả chung trà cũng không uống đã đi rồi."

Mắt Ngọc Nương loe loe, không được tự nhiên sờ sờ lọ sứ nhỏ trong tay áo, không nói gì.

Giữa ca trực, nhân lúc rảnh rỗi Ngọc Nương đi về phòng một chuyến, móc trong tay áo ra cái lọ sứ nhỏ kia. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lọ sứ có tổng thể màu phấn trắng, miệng bình rất nhỏ, sờ có cảm xúc giống như ngọc thạch, vô cùng tinh mỹ, nàng mở ra, bên trong chứa một loại chất cao màu xanh biếc, Ngọc Nương dùng ngón tay chạm vào một chút, xoa xoa lên mu bàn tay, trong suốt trơn mềm lạnh buốt, vô cùng thoải mái.

Nàng bôi bôi xiêm y, cẩn cẩn môi dưới, chịu đựng sự ngượng ngùng thoa lên hai bầu ngực, cảm giác nóng rất hơi nhoi nhói lập tức không còn, đích xác là hôm qua hần quá tham lam, đúng là nứt đến rách da. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thoa thêm vài chỗ trên người, Ngọc Nương lại bôi vấy, nhìn hai bên đùi bị cọ xát ra dấu đỏ, nàng đỏ mặt xức thuốc, sau khi thoa xong sau, vội vã mặc xiêm y, cuối cùng lại thoa lên bờ môi một chút mới coi như xong.

Hy vọng tối nay hần không đến nữa, bằng không, nàng thật sự là không chịu nổi.

*****

"Có người ở nhà không?"

"Ai vậy?" Huệ Nương đáp.

Ngay lập tức bên phòng phía tây kia không còn động tĩnh, Lý Thị vội vội vàng vàng vén rèm từ bên trong đi ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Có người ủy thác ta mang ít đồ cho nhà của ngài, họ Tô....."

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Huệ Nương không trễ nãi, gấp rút đi tới mở cửa viện.

Ngoài cửa ngừng một chiếc xe ngựa, xe che màn đen, vừa nhìn liền biết không phải là phong thái của nhà bình thường.

Một chàng trai trẻ tuổi ngồi ở cang xe, làn da ngăm đen, thân hình cao lớn, nhưng nhìn tướng mạo là người thành thật, cười nhẹ hàm răng trắng toát.

"Vị tiểu huynh đệ này, ngài là ai?"

"Ta đến từ Tấn vương phủ, mang giúp Tô nữ mẫu vài thứ về nhà, còn nữa, Tô nữ mẫu còn ủy thác ta nói vài câu, ngài là đại tỷ của Tô nữ mẫu à?"

Huệ Nương vội vàng gạt đầu nói: "Ta là đại tỷ của Ngọc Ngọc, mau mau mau, mời vào bên trong ngồi, thật sự là làm phiền người, muối muối của ta hiện tại có khỏe....."

Chu Thăng nghĩ thầm: Hóa ra nàng có cái tên dễ nghe như thế, Ngọc Ngọc, trong lòng hấn lặp lại vài lần, một mặt đi vào trong cùng Huệ Nương, một mặt lưu ý đáp lời nàng.

Chu Thăng được nghênh đón vào phòng khách, sau đó uống một chén trà, Huệ Nương cũng biết không sai biệt lắm về tình cảnh của Ngọc Nương.

Biết muối muối đã lên làm nữ mẫu của tiểu quận chúa, ở trong phủ cũng khỏe mạnh, không có ai bắt nạt, nghe đầu còn rất có thể diện bên cạnh chủ tử, Huệ Nương nhìn không được liền òa khóc. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Chu Thăng có phần không rõ tại sao Huệ Nương lại khóc thành dạng này, ánh mắt không khỏi hơi kinh ngạc. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Huệ Nương kịp phản ứng, vội vàng lau nước mắt nói: "Muội từ này của ta có tính cách hướng nội lại nhất gan, đây là lần đầu tiên nàng xa nhà, vì vậy khó tránh khỏi lo lắng."

Chu Thăng lý giải gật đầu.

Sau đó Chu Thăng giao bao đồ cho Huệ Nương, đặc biệt là bạc, giao cho nàng trước tiên, xong xuôi mới truyền lời cho Huệ Nương: "Tô nữ mẫu nói, nàng ở trong vương phủ rất tốt, đại tỷ không cần lo lắng, Tô nữ mẫu còn nói đại tỷ cầm bạc này mua một tiểu nha đầu, hoặc là thuê người làm công việc nhà, đỡ phải cực nhọc thân thể."

Thật ra, câu sau cùng mới là câu Ngọc Nương thật sự muốn nói, Lý Thị là kẻ lười, một mình Huệ Nương chăm sóc ba tiểu hài nhi, làm sao có thể làm xuê công việc, còn không biết một mỗi thành cái dạng gì, nàng ở trong vương phủ lo lắng cả ngày lẫn đêm chính là chuyện này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Cảm ơn Chu tiểu ca, chuyện này ta sẽ suy nghĩ rồi xử lý, người mang giúp ta một câu cho muội ấy, nói muội ấy ở trong vương phủ làm việc cho thật tốt, đừng quan tâm sự tình trong nhà, Tiểu Bảo rất khỏe mạnh, hiện giờ đã biết xoay mình, rất mừng mừng....."

Huệ Nương thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, sau đó mới tiễn Chu Thăng ra khỏi nhà, nàng muốn giữ Chu Thăng lại ăn cơm, nhưng Chu Thăng còn phải trở về nhà, chỉ nói là sau này còn nhiều cơ hội, Huệ Nương thầm nghĩ, chàng trai này thật sự là một người nhiệt tình, luôn miệng nói cảm tạ mới nhìn Chu Thăng điều khiển xe ngựa rời đi.

Đứng ở cửa một lát, nàng mới xoay người trở về phòng, vừa vào cửa đã thấy bà bà đang xốc lật bao đồ Ngọc Nương gửi về.

Lượng tin tức trong câu nói này quá lớn, nhất thời rất nhiều người đều phản ứng không kịp, không tự chủ được nhìn bụng của Yến tỷ nhi.

Lý Thị phát cáu, hận không thể đánh Phùng quả phụ văng ra ngoài, nhưng lại sợ Phùng quả phụ lại nói ra mấy lời bậy bạ gì đó, hơn nữa, bà ta cũng muốn biết rõ đến cùng là Hắc tiểu tử đã ra sao, chỉ có thể giậm chân xua đuổi mấy người đang đứng trong sân.

"Đi đi đi, nhìn nào nhiệt cái gì, có cái gì hay mà nhìn."

Vừa nhìn bộ dạng chanh chua của Lý Thị, người vây xem giải tán ngay lập tức.

Nhưng dù có giải tán thì chuyện của hai nhà Phùng và Diêu cũng từ trong miệng của mấy người truyền ra ngoài, khắp nơi nghị luận vô cùng sôi sục.

Lý Thị đóng cửa sân, sau đó trừng mắt nhìn Phùng quả phụ: "Nếu hôm nay ngươi không nói rõ ràng mọi chuyện, lão nương ta không tha cho ngươi."

Phùng quả phụ vỗ vỗ quần, từ trên mặt đất bò dậy, cũng không sợ bà ta.

Thật ra, trước khi đến đây bà ta đã suy nghĩ rõ ràng hết thảy, Phùng gia nghèo rớt mùng tơi, tất nhiên không có bạc để mò Phùng Hắc Tử ra khỏi nhà tù, Phùng gia không có tiền, nhưng Diêu gia có, Diêu gia không chỉ có tiền, Diêu gia còn có người làm trong huyện nha, vì thế khi biết nhi tử phạm tội, ban đầu Phùng quả phụ còn bị hoảng loạn một trận, sau đó thì bình tĩnh lại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hôm nay náo loạn ra một trận như vậy, Phùng quả phụ cũng không phải là không có cân nhắc qua, tuy rằng mất mặt một chút, nhưng bọn họ là nhà trai tất nhiên là không sợ, một khi sự tình nháo ra bên ngoài, Diêu gia chỉ có thể giúp nhà bà ta, trừ khi Diêu gia muốn cho nữ nhi lớn bụng còn bị người chỉ xương sống mắng chửi cả đời, chỉ cần Diêu gia mau chóng giúp xử lý việc này, chẳng những nhi tử có thể trở về, mà tức phụ cùng tôn tử cũng đều có, lại không cần nhân nhện nhìn sắc mặt lão bà chanh chua của Diêu gia, mọi sự đại cát thuận lợi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bản tính của Phùng quả phụ đúng là đánh bùm bùm vang dội.

Bà ta nói một lần những chuyện mà mình biết rõ, Lý Thị nghe mà sắc mặt thoát hồng thoát trắng, bà ta quay đầu tát Yến tỷ nhi hai bạt tay: "Nha đầu chết tiệt ngươi, chỉ biết tìm việc cho lão nương, chỉ biết tìm việc cho lão nương!"

Yến tỷ nhi bị đánh đau đến gào khóc, đứng ở một bên, Huệ Nương mắt lạnh nhìn, cũng không mở miệng khuyên can. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Thân gia, dù sao thì việc này làm phiền nhà các ngươi, ngươi không cần nhìn cái gì khác, lúc nào cũng phải vì hài tử trong bụng Yến tỷ nhi." Phùng quả phụ cười híp mắt nói.

Đây chính là điểm yếu của Lý Thị, bấm một cái, chết ngay lập tức.

Làm sao Lý Thị có thể chịu được cơn tức này, trừng mắt nhìn Phùng quả phụ, lại đuổi theo đánh Yến tỷ nhi, đáng tiếc, ngay cả ánh mắt Phùng quả phụ cũng không liếc nhìn, đầu phải là khuê nữ của bà ta, Lý Thị thích đánh như thế nào thì cứ đánh.

Lý Thị tức giận rống Huệ Nương: "Ô Huệ Nương, còn không đi tìm nam nhân của ngươi trở về." Chỉ có hỏi Diêu Thành thì mới có thể biết đến cùng là chuyện gì xảy ra ở nhà môn.

"Nương, Hồng ca nhi khóc, ta vào nhìn." Cũng không đợi bà ta lên tiếng, Huệ Nương vén rèm cửa đi vào đông phòng, sau đó không trở ra nữa.

Lý Thị tức giận đến mức muốn ngã ngửa, muốn kêu Yến tỷ nhi đi, nhưng hiện giờ nữ nhi đang có thai, bà ta chỉ đành tự mình đi một chuyến, nhưng không đợi bà ta ra cửa, Diêu Thành đã về đến, hoàn toàn cũng là vì chuyện của Phùng Hắc Tử.

Phùng quả phụ chỉ biết Phùng Hắc Tử vì bạc mà phạm tội, cũng không biết cụ thể là như thế nào, bà ta cũng là nghe người ta nói nên mới biết được nhi tử bị nhốt vào nhà lao.

Kỳ thật tội mà Phùng Hắc Tử phạm cũng không nhỏ, hắn ta hợp tác cùng một kỹ nữ bên trong Di Hồng viện lên kế hoạch cướp bóc khách thương hành, từ kỹ nữ đó thăm dò hành tung và tiền bạc của đối phương, Phùng Hắc Tử dẫn người giữa đường cướp bóc.

Hình như không phải là lần đầu tiên hắn ta làm chuyện loại này, ra tay cực kỳ đáng hận, trước đến giờ không lưu lại người sống, cho nên sự tình liên tục không hề bại lộ, nhưng lần này, có lẽ là lão thiên gia mờ mắt, vị khách thương hành kia bị hắn ta cướp xong còn nện một tảng đá vào đầu, lại ném người ta xuống sông, thế nhưng người đó không chết, tự mình bò lên đi báo quan, đến đây thì không cần phải tìm hiểu nguồn gốc nữa, tra ra Phùng Hắc Tử có dính líu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Sai nha chớp được hắn ta khi hắn ta đang đánh cuộc ở bên trong đồ phường (nơi cờ bạc), ngay cả đám người mà hắn ta gọi là huynh đệ kia cũng không chạy thoát một người nào.

Giết người cướp của, đây là tội lớn, nhẹ thì lưu vong ba nghìn dặm, nặng thì chém đầu răn chúng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Phùng Hắc Tử lại không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này, hắn ta cắn chết không nói, thế nhưng kỹ nữ kia không chống đỡ nổi, 'ói' ra sạch sẽ, từ trong miệng kỹ nữ này biết được đám người Phùng Hắc Tử không chỉ hại ba bốn mạng người, lại càng không cần nói đến những người đã bị hại khác không thể tra rõ.

Nói cách khác, lần này Phùng Hắc Tử chỉ có con đường chết.

Nghe Diêu Thành kể xong, Phùng quả phụ nhấc mông ngồi bệt xuống đất, gào thét khóc lên. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lúc này đầu còn trần định như trước, bà ta chỉ cho là nhi tử ở bên ngoài đánh người hoặc là trộm đồ của người ta, tuyệt đối không nghĩ tới nhi tử lại to gan như thế, cũng do thường ngày Phùng Hắc Tử kiếm được bạc nếu không phải là phạm ăn tục uống thì chính là cầm đi đánh cuộc, chưa từng cầm lấy một phân tiền trong nhà, hằng ngày Phùng quả phụ bận rộn làm việc kiếm tiền bên ngoài, căn bản không phát hiện bất kỳ manh mối gì.

Không riêng gì Phùng quả phụ, Lý Thị cùng Yến tỷ nhi cũng bị dọa không nhẹ.

Lần này triệt để kết thúc, Yến tỷ nhi nên làm gì bây giờ?

Ánh mắt người Diêu gia đều không tự chủ được nhìn chăm chăm vào bụng của Yến tỷ nhi.

Trước đó Lý Thị và Yến tỷ nhi đã nhắc đến Ngọc Nương, mở miệng một tiếng là không biết liêm sỉ, chưa kết hôn mà có con, nhắc tới Tiểu Bảo thì là con hoang, ngay cả cha cũng không có, hiện giờ đến phiên Yến tỷ nhi cũng nói gót bước theo Ngọc Nương, cũng coi như là quả báo nhãn tiền. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.